Stăteam perfect nemişcată, cu ochii închişi şi cu soarele încălzindu-mi faţa. Atâta timp cât nu mă agitam prea tare, soarele de amiază era destul de puternic ca să anihileze briza răcoroasă de octombrie care adia prin zona noastră din centrul oraşului Chicago.

Bănuiesc că nu degeaba i se spunea Oraşul Vânturilor.

Era o după-amiază de duminică la şcoala de Fete Sfânta Sofia, iar eu mă înghesuisem într-un colţişor însorit de pe pajişte împreună cu prietena mea, Scout. Stătea lângă mine, sprijinindu-se pe braţele întinse în spate, cu ochii închişi şi cu capul înălţat spre cer. Eu stăteam picior peste picior, ţinând cartea de istoria artei deschisă în poală. La fiecare câteva minute ne mutam picioarele cu câţiva centimetri mai la stânga, ca să profităm de ultimele rămăşiţe ale căldurii de toamnă.

— E mult mai tare decât să stăm în clasă, a remarcat Scout. Şi decât să purtăm uniformele.

Scout era îmbrăcată într-o fustă şi o cămaşă neagră pe care şi le confecţionase din două tricouri White Sox. Era o schimbare categorică faţă de ţinuta ecosez în nuanţe de albastru şi galben pe care o purtam de obicei. Şi mai erau şi pantofii de sport o pereche de Converse pe care îi dăduse cu un strat de sclipici auriu, părul scurt, blond, cu vârfuri închise la culoare şi inelul de argint din nas. Cu niciun chip nu puteai să o confunzi pe Scout Green, chiar şi în uniformă, cu o fată obişnuită de la Sfânta Sofia.

— Arăţi trăsnet în hainele astea.

Scout a deschis un ochi şi s-a uitat în jos, la fusta ei din jerseu.

— Apreciez faptul că îmi remarci evidentul meu bun-gust. În plus, cineva trebuie să arate trăsnet şi pe-aici. Locul ăsta e ca o mlaştină sinistră, puah!

Mi-am dus o mână la inimă.

— Slavă Domnului că eşti tu aici să ne salvezi, Sfântă Scout.

Scout a pufnit într-un râs zgomotos, apoi şi-a încrucişat gleznele, făcând pantofii să strălucească în razele soarelui.

— Şi uite că aflu de unde tot găsesc eu sclipici pe podeaua din dormitor.

— Ţi se pare. Pantofii mei nu lasă urme.

I-am aruncat o privire plină de neîncredere.

— Chiar aşa? Să fie… ăăă… pulbere din cornurile inorogilor care ţi-au împletit cosiţe pe când dormeai?

Scout şi cu mine am schimbat câteva priviri. Din nefericire, deşi nu-mi aminteam să mă fi trezit cu cine ştie ce cosiţe misterioase, nu puteam exclude cu totul partea cu inorogii.

Apropo, v-am pomenit despre faptul că Scout avea puteri magice?

Da, m-aţi auzit bine. Şi ştiu ce vă trece prin minte acum: „Lily Parker, nu există puteri magice. Brânza Tofu a început să ţi se urce la cap."

Va trebui să aveţi încredere în mine în privinţa asta. Vedeţi voi, se pare că Chicago era căminul unei lumi subterane secrete, de magicieni care se luptau între ei în vreme ce restul oraşului dormea. Şi printre toţi acei magicieni se afla şi fata de lângă mine, care acum fredona o melodie din High School Musical 3.

Înfricoşător, nu-i aşa?

Millicent Green, alias Scout, era, de fapt, o Adeptă şi o membră a Enclavei 3.

Iată şi a doua întorsătură neaşteptată — şi eu eram la fel ca ea.

Ştiţi, de fapt, eu eram din nordul statului New York, dar atunci când părinţii mei s-au decis să plece în Germania într-un an sabatic în care voiau să se dedice cercetării, s-au gândit că Sfânta Sofia, aflată chiar în inima oraşului Chicago, era locul cel mai bun unde îmi puteam petrece ultimii ani de liceu.

Se spune că părinţii ştiu ce e mai bine pentru copiii lor. După mine, problema nu e încă lămurită.

Nu venisem la Chicago cu niciun fel de puteri magice, cel puţin nu după ştiinţa mea. Şi, în mod cert, părinţii mei nu se ocupau de magie în timpul liber.

Repet, nu după ştiinţa mea. Dar ce era cu călătoria lor secretă în Germania? Cine putea şti cu adevărat? Marceline Foley, directoarea de la Sfânta Sofia, îmi spusese că munca lor era cumva legată de genetică. Ceva mai târziu, a schimbat placa, dar suspiciunea, odată apărută, nu mai putea fi ştearsă cu buretele — ca şi în cazul legăturii dintre vacanţa lor şi un loc denumit Fundaţia de Cercetare Sterling. Pentru siguranţa lor, făcusem promisiunea să nu divulg secretele părinţilor mei,

oricare ar fi fost acelea.

Oricum, a fost suficientă o incursiune în subsolul de la Sfânta Sofia — când unul dintre indivizii cei răi m-a lovit cu o porţie de magie — şi mi s-au declanşat şi mie puterile magice.

Blestemul focului.

Ca să fiu cinstită, eram o Adeptă de doar câteva săptămâni şi încă eram în ceaţă în privinţa detaliilor. Dar blestemul focului era cumva legat de lumină şi de putere — de manipularea şi azvârlirea ei înapoi asupra indivizilor celor răi.

Şi exact aşa mă alesesem eu cu blestemul focului — printr-o lovitură dată de Sebastian Born. O fi fost el înalt, brunet şi frumos, dar, pe de altă parte, era şi Secerător. Un adolescent care a refuzat să renunţe la puterile lui magice atunci când a sosit vremea — asta li s-a întâmplat tuturor — şi care îşi petrecea timpul recrutând puşti din seva cărora se puteau hrăni Secerătorii mai în vârstă.

După cum s-a dovedit, magia e doar un dar temporar. O deţinem câţiva ani, de la pubertate până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva. După aceea, puterile magice încep să te macine, să îţi devoreze sufletul precum un monstru cu tentacule deşirate.

În calitate de Adepţi, noi promitem să renunţăm la puterile noastre magice, să le înapoiem universului înainte de a se transforma în maşini de supt suflete. Secerătorii nu fac un asemenea jurământ. Şi, ca să nu permită puterii lor subit înfometate să-i devoreze din interior, trebuie să se hrănească cu sufletele Adepţilor sau ale oamenilor obişnuiţi.

Aşa, deci. Secerătorii — sau, cum îşi mai spun ei, Elita întunecată — nu aveau cum să câştige vreun premiu de popularitate.

Chestia asta ne situa, în mod clar, pe poziţii opuse, precum o rivalitate din fotbal, dar cu o miză mult mai mare. Aşadar, ziua eram eleve de liceu — purtând uniforme ecosez, facându-ne temele, ignorându-le pe colegele noastre mai fiţoase şi dorindu-ne să învăţăm într-un liceu de stat, fără cele două ore obligatorii de studiu individual.

Iar noaptea eram Adepte luptătoare.

Pe neaşteptate, Scout a scos un oftat adânc şi prelung, care a facut-o să se cutremure din toţi rărunchii. Încă mai era uşor palidă la faţă şi încă mai avea cearcăne sub ochi.

O Adeptă rănită.

Acestea erau cicatricile rămase în urma experienţei prin care trecuse cu Secerătorii. Fusese răpită, iar camera ei fusese întoarsă cu susul în jos. Eu am fost cea care, împreună cu alţi Adepţi Junior Varsity din Enclava Trei — şi cu foarte puţin ajutor din partea Adepţilor Varsity, elevi la colegiu —, mă luptasem să o aduc înapoi din sanctuarul Secerătorilor, unde Jeremiah, cel mai rău dintre cei răi, începuse să-i sugă sufletul.

Au trecut zile întregi până când a putut din nou să doarmă fară să aibă coşmaruri, a trecut cam o săptămână până când a redevenit aproape cea de odinioară. Dar încă se mai vedeau urmele răstimpului petrecut în sanctuar — acele momente când a dispărut în ea însăşi, când mintea i-a fost absorbită în locul gol creat de Secerători.

Oricum, deocamdată era aici. O aduseserăm înapoi.

Nu toţi erau aşa de norocoşi. Uneori, descopeream prea târziu că un Secerător se împrietenea cu cineva, prea târziu pentru ca Adepţii, prietenii, familia, antrenorii sau profesorii să-l tragă înapoi de pe marginea prăpastiei.

Uneori, lupta dintre bine şi rău însemna să pierzi o bătălie-două.

La şaisprezece ani, era o lecţie dură.

— Lils, ţi-a dat prin cap să fugi şi să-ţi cauţi de lucru la vreun circ?

I-am zâmbit lui Scout.

— Te referi la pudeli roz şi la clovni înghesuiţi într-o maşină, sau la numere cu ciudăţenii ale naturii?

Scout a chicotit.

— Din moment ce e vorba despre noi, probabil la numere cu ciudăţenii ale naturii. Am putea să călătorim prin ţară, din oraş în oraş, să instalăm un cort din ăla uriaş cu dungi albe şi roşii şi să dormim într-o remorcă argintie în formă de glonţ. Mi-a aruncat o privire piezişă plină de subînţeles. Ai putea chiar să faci un număr cu ciudăţenia ta personală.

De data asta, nu doar soarele îmi încingea obrajii.

— Nu este ciudăţenia mea personală.

— Ar vrea el să fie.

— N-are importanţă. Şi nu e o ciudăţenie a naturii. M-am uitat de jur-împrejur să mă asigur că eram singure. E un vârcolac.

— Cam tot pe-acolo. După cum stă treaba, el ar vrea să fie

vârcolacul tău, dacă i-ai da voie.

Partea cu „i-ai da voie” era cea mai dificilă. Jason Shepherd, vârcolacul rezident al Enclavei Trei, era, în mod categoric, interesat. Avea şaisprezece ani, ca şi Michael Garcia, un alt Adept, care era îndrăgostit până peste cap de Scout. Amândoi studiau la Montclare Academy, un fel de şcoală înfrăţită cu Sfânta Sofia. Aflasem că Jason se născuse în Naperville, o suburbie din vestul oraşului Chicago, că asculta orice muzică se difuza la radio la momentul respectiv şi că era un fan convins al echipei de baseball White Sox. Nu-i plăcea fotbalul, dar îi plăcea pizza pepperoni. Şi, bineînţeles, mai era şi chestia cu vârcolacul.

Bănuiesc că şi eu eram interesată de el, dar faptul că îmi petreceam nopţile luptându-mă cu forţele malefice nu prea-mi permitea să ajung să cunosc mai bine un băiat.

— E prea curând, i-am spus eu, încercând să par cât se poate de indiferentă. Mai mult chiar, tu însăţi m-ai avertizat în privinţa lui.

— Într-adevăr, mi-a răspuns ea încetişor. Pur şi simplu nu vreau să păţeşti ceva rău.

Problema era că nu voia să-mi spună de ce credea ea că aş putea păţi aşa ceva. Îmi tot spunea că trebuia s-o aud din gura lui, şi nu era tocmai genul de lucru care s-o facă pe o fată să se simtă în largul ei lângă un băiat.

— Întotdeauna se-ntâmplă câte ceva, i-am şoptit eu.

Ca la un semn, un nor ameninţător a trecut prin dreptul soarelui, o fâşie întunecată pe cer, semn al ploii iminente. Briza a devenit mai răcoroasă, zbârlindu-mi pielea de pe braţe.

Am schimbat o privire cu Scout.

— Intrăm? Am întrebat eu.

Ea a dat din cap, după care a arătat cu degetul spre încălţările ei.

— Lipiciul nu e rezistent la apă.

Odată hotărârea luată, ne-am strâns cărţile şi am pornit înapoi spre şcoală, traversând pajiştea laterală a campusului şi ocolind clădirea principală. Şcoala — o fostă mănăstire — era întunecată şi avea un aspect gotic, contrastând ciudat cu restul arhitecturii din sticlă şi oţel a acestei zone din centrul oraşului Chicago.

Pe când mă gândeam la toate acestea, am aruncat din întâmplare o privire peste drum… şi l-am văzut.

Sebastian Bom.

Stătea pe trotuar, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou polo de culoare închisă, cu mâinile înfundate în buzunare. Ochii lui albaştri străluceau, dar nu aşa cum străluceau ochii lui Jason. Ochii lui Jason aveau strălucirea primăverii. Ai lui Sebastian erau mai întunecaţi. Mai adânci. Mai reci.

Şi ochii aceia erau aţintiţi asupra mea.

În mod evident, Secerătorii ştiau că Scout era elevă la Sfânta Sofia, din moment ce o răpiseră din camera ei. Şi o altă Secerătoare, Alex, ne văzuse pe toţi, într-o zi, în grădina cu ţepi din piatră din spatele şcolii. Dar asta nu mă facea să mă simt deloc mai puţin mirată de faptul că Sebastian stătea peste drum, perfect nemişcat, cu privirile aţintite asupra mea.

— Lily?

La auzul numelui meu, mi-am întors privirea spre Scout. Ea a venit spre mine cu o mutră posomorâtă.

— Ce este?

— Cred că tocmai l-am văzut pe Sebastian. Era chiar…

Până să apuc să-i arăt locul unde stătuse pe trotuar, băiatul dispăruse.

— Acolo, mi-am încheiat eu propoziţia, întrebându-mă dacă îl văzusem cu adevărat, sau dacă nu fusese decât un turist oarecare, cu părul la fel de negru şi ochii la fel de albaştri, şi dacă nu cumva îmi imaginasem că fusese el.

Nu-mi surâdea niciuna din cele două variante.

— Sebastian? Aici? Eşti sigură?

— Aşa mi s-a părut. Adică, mi s-a părut că a fost chiar acolo — sau poate că nu.

Scout şi-a pus mâinile în şolduri şi a cercetat strada din priviri, cu sprâncenele încruntate.

— Nici urmă de el pe-aici. Pot să-i trimit un mesaj lui Daniel — el era cel mai proaspăt lider al Enclavei Trei — şi să-l anunţ că se pune ceva la cale.

Scrutând şi eu strada, am clătinat din cap.

— Asta e. Poate că mi s-a părut doar. A durat doar o secundă — poate că n-am văzut decât pe cineva care semăna cu el.

— Explicaţia cea mai simplă e adesea şi cea mai plauzibilă, a remarcat ea, apoi m-a luat pe după umeri. Ţi-ajunge cu soarele. Ai stat înăuntru atât de mult timp, încât cred că soarele te scoate din minţi.

— Poate că da, am răspuns eu, absentă.

Dar tot nu mă puteam abţine să nu mă întreb — o luasem razna, sau Secerătorii erau cu ochii pe noi?

Mă gândeam la un băiat cu păr negru şi ochi albaştri.

Era o idee nefericită, din două motive.

În primul rând, eram la ora de istorie a Europei şi respectivul băiat cu păr negru nu era vreun rege sau vreun soldat sau cine ştie ce personalitate istorică.

În al doilea rând, băiatul cu care vorbisem în ultimul timp nu avea, în niciun caz, părul negru.

Băiatul era, bineînţeles, Sebastian. Şi obsesia? Nu ştiu ce să zic. Sunt sigură că îmi stăruia în minte fiindcă (probabil) tocmai îl văzusem. Dar aveam şi senzaţia că lăsaserăm o afacere neîncheiată. Prin intermediul câtorva schimburi de priviri şi instrucţiuni date în şoaptă, Sebastian mă învăţase cum să mă folosesc de blestemul focului — şi nu era vorba de controlul asupra puterii, ci, mai degrabă, de a acorda puterii suficientă încredere astfel încât să o las să mă controleze ea pe mine. Era vorba mai degrabă de a-i lăsa puterii libertate de mişcare, în loc să încerc eu săpun în mişcare puterea.

Dar de ce mă ajutase? Era un Secerător, iar eu eram o Adeptă, şi, la vremea respectivă, încercam să o salvăm pe Scout şi să o scoatem din sanctuarul Secerătorilor. Nu avea niciun motiv să mă ajute, ceea ce dădea gestului mai multă stranietate şi… mai multă semnificaţie?

— Domnişoară Parker.

Mai mult chiar, nu numai că mă ajutase, dar mă ajutase chiar în toiul bătăliei purtate împotriva lui şi a prietenilor lui, Secerătorii. Era vreo şansă ca el să fie într-adevăr… buni.

— Domnişoară Parker.

Auzindu-mă, în sfârşit, strigată pe nume, am sărit ca arsă, izbindu-mă cu cotul de pupitru, şi mi-am ridicat privirea spre domnul Forrest, profesorul nostru de civică.

— Da? Poftim?

Clasa a izbucnit în chicote de râs, majoritatea provenind de la cele trei membre ale găştii fiţoaselor, rezidente la Sfânta Sofia: Veronica, Mary Katherine şi Amie. Veronica era regina-mamă, o blondă aspirantă la rolul principal din Gossip Girl, care purta acum o pereche de balerini în valoare de o mie de dolari şi cel puţin un kilogram de aur la gât. Veronica şi cu mine

încercaserăm să ne împrietenim într-o după-amiază de duminică, atunci când îmi descoperisem pata mea întunecată — un semn în zona şalelor care mă înfierase drept Adeptă. Eram pe atunci într-o fază de negare a puterii mele magice proaspăt descoperite şi în timpul unei neînţelegeri cu Scout, aşa că îi oferisem Veronicăi şansa de a deveni cele mai bune prietene.

Dar nu trecuse testul.

M.K. Era cea mai înfumurată dintre ele. Astăzi purta o combinaţie de uniformă şi ţinută gotică — o cămaşă bleumarin şi cardigan peste fusta ecosez; şosete trei sferturi bleumarin şi pantofi cu platformă cu o grămadă de barete. Părul ei lung era strâns în cosiţe împletite cu funde bleumarin, iar buzele erau conturate cu ruj închis la culoare.

Amie era cea tăcută — genul care se lăsa dusă de val ca să se dea bine cu toată lumea. Era şi colega noastră de apartament, a lui Scout, a mea şi a lui Lesley Barnaby, o fată în general retrasă, violoncelistă.

— Lecţia de azi ţi se pare prea dificilă, Parker? A chicotit M.K.

— Din moment ce, după toate aparenţele, erai absorbită de propriile gânduri, a continuat Forrest, vrei să ni le împărtăşeşti şi nouă?

— Ăă, eu tocmai — mi-am ridicat privirea spre textul mâzgălit pe tabla albă din faţa clasei, încercând să pricep ceva din el — tocmai… reflectam la federalism.

S-au auzit şi mai multe chicoteli, probabil binemeritate. Pot să jur că sunt o fată isteaţă, chiar dacă eram în curs de adaptare la programul plin de alergătură noaptea şi plin de studiu ziua.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie în legătură cu federalismul, domnişoară Parker?

Parcă aş fi fost o căprioară surprinsă în lumina farurilor unei maşini.

— Păi, am început eu să tărăgănez răspunsul, încercând să îmi pun rotiţele minţii în mişcare, a fost foarte important pentru fondarea statului şi… aşa mai departe.

A urmat un răstimp de linişte, până când Forrest a scos un sunet nervos care-i trăda iritarea intelectuală şi s-a uitat de jur-împrejurul clasei.

— Mai are cineva ceva relevant de adăugat la această remarcă?

Veronica a ridicat prompt mâna.

— Domnişoară Lively.

— De fapt, am de făcut un anunţ întregii clase.

Profesorul i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, a răspuns Veronica, în legătură cu următoarea oră de educaţie sanitară exclusiv pentru fete, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Forrest s-a aprins în obraji. A dat din cap, şi-a dres glasul şi, după ce şi-a rânduit hârtiile, bătându-le de catedra înălţată pe podium, s-a îndreptat spre uşă.

— Pentru mâine, a spus el în drum spre uşă, aveţi de terminat capitolul al doilea.

În timp ce Forrest se îndrepta spre ieşire, Veronica s-a ridicat de la locul ei şi s-a urcat pe podium, urmată de Amie. Veronica şi-a dat părul pe după ureche, urmărindu-l pe Forrest din priviri până când acesta a ieşit din clasă. De îndată ce uşa s-a închis cu un ţăcănit, ea şi-a îndreptat atenţia spre noi.

— A sosit vremea să ne pregătim pentru festivităţile noastre anuale dinainte de vacanţă.

Fetele au început să huiduie de parcă ar fi fost o petrecere între băieţi. I-am aruncat o privire peste umăr lui Scout, care şi-a dat ochii peste cap şi şi-a sprijinit bărbia în palmă. Trebuie să recunosc că eram aproape uşurată că nu urma să o ascult pe Veronica îndrugând verzi şi uscate despre educaţia sexuală. Vreau să spun că, în mod sigur, Sfânta Sofia nu îşi putea permite să aibă, în adevăratul sens al cuvântului, o profesoară pentru o asemenea chestie.

— Şi mă refer, în mod evident, la festivitatea de Halloween Sneak de anul acesta. După cum bine ştiţi, e treaba elevelor din clasele mici să plănuiască petrecerea secretă. Tema de anul acesta va fi Glam Graveyard.

— Morminte şi sclipici, a adăugat Amie.

— Exact, a confirmat Veronica. Prima întrunire a comitetului de organizare va avea loc mâine. Puteţi să vă înscrieţi pe lista de pe cealaltă parte a uşii. Cât despre ciudate, nu este nevoie să se înscrie, a adăugat ea pe un ton perfid, ţintuind-o pe Scout cu privirea ei înfumurată.

— Este atât de tipică pentru o elevă de liceu, a murmurat Scout în barbă în spatele meu.

Mi-am muşcat buzele ca să nu zâmbesc.

— Oricare dintre voi este interesată să facă parte din comitetul de organizare trebuie să jure că nu va dezvălui locul unde se va desfăşura Sneak-ul, pentru că restul clasei nu-l va afla decât în ultimul moment. Întrebări?

M.K. A ridicat mâna.

— Vor fi şi băieţi acolo?

Veronica a zâmbit plină de infatuare.

— Ne jucăm, din nou, de-a şcoala înfrăţită cu Montclare Academy.

Înfatuarea de pe chipul ei mi-a dat un motiv de îngrijorare. Jason era la Montclare, dar nu în privinţa lui îmi faceam eu cine ştie ce probleme. Cu Michael însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Cu toate că Michael era destul de îndrăgostit de Scout, ea se lăsa greu. Veronica, pe de altă parte, părea hotărâtă să îi ia locul lui Scout. Avusese grijă să o întrebe într-o zi pe Scout despre legătura ei cu Michael, insinuând că ar fi simţit ceva pentru el.

Era de înţeles interesul ei. Michael era absolut fermecător. Păr negru, ondulat. Ochi mari, căprui. Un zâmbet larg, imposibil de ignorat… dacă nu erai Scout Green. Veronica se descurca destul de bine. Bineînţeles, în cazul în care Scout nu-l invitase deja pe Michael, tehnic vorbind, Veronica juca cu cărţile pe faţă.

S-a sunat de ieşire. Veronica a făcut o mică plecăciune, apoi M.K. A venit lângă ea şi Amie şi au pornit împreună spre uşă. Am aşteptat-o pe Scout să-şi strângă cărţile.

— Aşadar, am început eu, cât de anostă ar trebui să fiu dacă vreau să fac parte din comitetul pentru Sneak?

Scout şi-a pus geanta pe umăr şi mi-a aruncat o privire piezişă.

— Vrei să te implici de bunăvoie în circoteca găştii fiţoaselor? De ce-ai face una ca asta?

— Mă pricep la decoraţiuni şi design, i-am reamintit eu. Orele mele de artă plastică nu au început încă, şi am neapărat nevoie de un debuşeu creativ, chiar dacă asta implică o colaborare cu gaşca fiţoaselor.

— Nu ai deja un debuşeu creativ?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt convinsă că ceea ce facem noi are legătură cu creativitatea.

— Ai mai făcut-o până acum?

— Ei bine, nu.

Scout mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Atunci e o chestie creativă.

Cu toată circoteca de rigoare, am tras concluzia că urma să lupt de una singură pe frontul comitetului de organizare. Dar, în timp ce ne îndreptam spre vestiare, m-am hotărât să abordez o altă temă care ar fi putut să-i trezească interesul lui Scout.

— Crezi că Veronica l-a invitat?

— Pe cine?

Părea total indiferentă, dar ştiam eu ce ştiam.

— Îţi cunosc adevăratul prenume, Scout. Nu mă obliga să-l folosesc.

— Bine, bine. Nu e nevoie să faci o criză de istericale. Mda, probabil că l-a invitat pe Garcia. Sau îl va invita, dacă nu a facut-o deja. Este exact genul de lucru pe care e capabilă să-l facă.

— Poate că el vrea să te invite pe tine.

— Atunci n-are decât să aştepte, a mormăit ea.

I-am aruncat o privire piezişă.

— Aşadar, dacă te invită, o să accepţi?

— Dacă nu mă împiedic de el ori de câte ori suntem în aceeaşi cameră nu înseamnă, cum să spun, că nu îl apreciez.

— Ştiam eu, i-am mărturisit, lăţindu-mi faţa într-un rânjet. Ştiam eu că simţi ceva pentru el. Aşadar, ai de gând să i-o spui? O să începeţi să vă daţi întâlniri? Oficial, vreau să spun. E grozav.

— Uşurel, m-a temperat ea, îndreptându-se spre coridorul unde se aflau extravagantele noastre vestiare din lemn. Uşurel, altfel îi spun lui Amie că ai nevoie de sfaturi în privinţa decoraţiunilor interioare. O să ai nevoie de o mască de dormit ca să poţi măcar să aţipeşti în camera ta.

Practic absolut totul în camera lui Amie era de un roz ţipător, gen Barbie.

— Ah, nu, asta e deja o remarcă lipsită de bun-simţ.

— Atâta pot, atâta fac, Parker. Bagă-ţi bine în cap chestia asta.

Am crezut-o pe cuvânt şi, de aceea, m-am furişat singură înapoi să mă înscriu în comitetul de organizare. La o adică, un artist trebuie să îşi urmeze vocaţia, nu-i aşa?

Cam vreo douăsprezece ore mai târziu, ne-am descotorosit de fustele ecosez ca să ne îmbrăcăm în jeanşi şi cizme, uniforma din noaptea aceea a Adepţilor din Enclava Trei.

Ar fi fost grozav să spunem că ne îmbrăcaserăm aşa pentru a le căra pumni Secerătorilor până când nu mai ştiau de ei. Dar, pentru moment, Enclava Trei acţiona mai degrabă ca o unitate de avangardă a Adepţilor. Daniel avea tendinţa să ne încredinţeze două tipuri de misiuni: să încercăm să aducem înapoi tineri despre care credeam că ar fi devenit ţinta Secerătorilor şi să patrulăm prin tunelurile reci şi umede de sub oraşul Chicago ca să-i putem supraveghea pe Secerători şi, la nevoie, să ne luptăm cu ei.

Momentan, nu exista nicio ţintă a Secerătorilor în Sfânta Sofia, cel puţin niciuna pe care s-o fi identificat noi. (Cu toate că suptul sufletelor ar fi fost o explicaţie plauzibilă în cazul lui M.K.). Aşa că, la drept vorbind, cizmele serveau mai mult drept protecţie împotriva apei murdare în timp ce patrulam. Pe de altă parte, Jamie şi Jill, Adeptele gemene cu păr roşcat care deţineau puterile magice ale elementelor, adică ale focului şi gheţii, fuseseră plecate destul de mult în ultima vreme, deoarece îşi petreceau serile în compania unui băiat cu ochi trişti din liceul lor, încercând să-l împiedice să dispară cu totul în el însuşi în vreme ce Secerătorii îl foloseau ca să-şi ostoiască foamea.

În seara asta patrulam prin tunelurile care faceau legătura între Enclava Trei şi Sfânta Sofia, ca să ne asigurăm că nu erau Secerători prin preajmă. Din nefericire, de cele mai multe ori, erau. În aceste tuneluri dădusem pentru prima oară de Sebastian, iar Secerătorii se folosiseră de aceleaşi tuneluri ca să o răpească pe Scout şi să pună mâna pe Grimoire, cartea ei de magie. De vreme ce nu reuşiseră să i-o smulgă din mâini, existau toate şansele să încerce din nou.

Mergeam doi câte doi, cu Scout şi cu Michael în frunte, după care urmam eu şi Jason. Nu se poate spune că tunelurile erau îmbrăcate în pluş sau mai ştiu eu ce — pe vremuri, pe şine circulau vagonetele care faceau legătura între clădirile din centru. Livrau cărbunii pentru clădiri şi ridicau cenuşa din boilere. Acum arătau exact aşa cum te-ai aştepta să arate nişte tuneluri de cale ferată în miniatură abandonate.

Nemaivorbind că ameninţarea Secerătorilor era, desigur, omniprezentă. Dar, cu toate acestea, era ceva destul de

romantic în plimbarea pe care o faceam împreună de-a lungul tunelurilor, cu lanternele în mâini.

Scout s-a întors să-mi arunce o privire fermă:

— Aprinde luminile, mi-a poruncit ea.

Din câte ştiam până în clipa de faţă — şi de vreme ce eram singura Adeptă din zonă care deţinea puterea blestemului focului—, magia mea era întru totul legată de putere, forţa elementară a universului. Asta însemna că puteam să lansez unde de şoc puternice, capabile să doboare oamenii la pământ sau să-i scoată de tot din luptă, şi că puteam manipula electricitatea. Cu toate astea, încă nu ştiam sigur care era mecanismul de funcţionare.

M-am oprit din drum, am strâns din pleoape şi m-am concentrat să scald tunelul în lumină. Era suficient să permit energiei să pătrundă în mine, să se reverse în mine, să îmi umple venele de căldură, ca apoi să-i dau din nou drumul afară din mine.

— Foarte frumos, Lil, m-a lăudat Scout.

Dar ştiam că funcţionase înainte ca ea să apuce s-o spună, pentru că vedeam roşu sub pleoape din pricina strălucirii orbitoare din coridorul îngheţat. Am deschis ochii, mijindu-mi pleoapele din pricina sclipirii subite a becurilor din carcasele care atârnau deasupra noastră. Începeam să mă descurc ceva mai bine în privinţa controlării lor, adică învăţam să fac lumina să crească şi să descrească prin puterea concentrării, în loc să o las să acţioneze la întâmplare, sub impulsul emoţiilor.

Scout a ţopăit peste una din şinele fixate în podeaua de beton, cu lanterna în mână şi cu geanta ei personalizată — cu rânjitorul craniu cu oase încrucişate — săltând în ritmul mişcărilor ei.

— Foarte bine, a spus. Stinge-le din nou.

Am răsuflat şi am dat drumul înapoi puterii acumulate în mine. E ca şi cum ai aprinde luminile, dar în sens invers — adică dai din nou drumul energiei, eliberând-o din becurile în care este încătuşată. Preţ de o clipă, luminile au clipit, apoi s-au stins.

Jason m-a prins de mâna liberă şi ne-am înlănţuit degetele.

— Puterea ta de control se îmbunătăţeşte simţitor.

— Doar fiindcă exersez cam vreo două ore pe zi.

Scout ne-a aruncat o privire peste umăr: trăsăturile îi ieşeau ciudat în evidenţă din cauza şuvoiului de raze al lanternei care îi

lumina chipul.

— Hobby-urile sunt amuzante, nu-i aşa?

— În cazul de faţă, ar fi şi mai amuzante dacă aş avea măcar idee de cum fac ceea ce fac.

Jason s-a aplecat spre mine.

— Te descurci grozav, Lily, m-a încredinţat el, strângându-mă de mână.

I-am strâns şi eu mâna.

— Mă descurc mai bine decât până acum, am recunoscut eu. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş putea s-o fac la comandă de fiecare dată. Încă mai sunt puţin cam imprevizibilă.

— În curând, a spus Jason.

Din moment ce se uita spre Scout şi Michael, care mergeau unul lângă altul în faţa noastră, Michael ţinând-o pe după umeri, am presupus că Jason nu mai vorbea despre mine.

— În curând, am încuviinţat şi eu. Se vor potrivi unul cu celălalt. Se potrivesc unul cu celălalt.

— Da, aşa e, a confirmat el, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Dar am vorbit destul despre ei. Ştii ceva, noi doi nu prea am avut timp să stăm de vorbă. Să ne cunoaştem mai bine.

Căldura pe care o simţeam în obraji contrasta în mod straniu cu aerul răcoros din tunel.

— Ai dreptate, am admis eu, cu inima începând subit să-mi bată mai-mai să-mi spargă pieptul.

Ce avea tipul ăsta în el de mă facea să mă simt ca o puştoaică timidă? Uram ipostaza asta, aşa că am preluat conducerea.

— Hai, spune ceva.

— Ceva.

L-am înghiontit cu umărul.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Probabil că nu apreciezi simţul umorului de care dau eu dovadă.

Dar, când i-am aruncat o privire indiferentă, a izbucnit în râs.

— OK, OK. Deci, ăăă, cum e Sagamore în comparaţie cu Chicago?

— Ei bine, este frumos, i-am mărturisit eu. E un oraş micuţ, aşa ca în zona rurală. Cu copaci peste tot, cu dealuri unduitoare. Casa noastră era pe un deal, aşa că atunci când te uitai afară,

toamna, puteai să vezi ceaţa plutind deasupra văii. Era ca şi cum ai fi locuit într-un ţinut de basm.

— Nu cumva Legenda Văii Adormite se petrecea în New York?

M-am uitat la el nedumerită.

— Nu ştiu. Aşa e?

— Vreau să spun că am învăţat asta anul trecut la engleză.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. S-ar putea să greşesc. Oricum, dacă aşa ar fi, ar spune multe despre Upstate New York, nu-i aşa?

— Vrei să sugerezi că locuiam într-un ţinut stăpânit de zâne?

— Ei bine, cel puţin într-un ţinut locuit de călăreţi fară cap.

Mi-a dat brusc drumul la mână şi s-a întors pe jumătate, cu mâinile încleştate ca nişte gheare.

— Călăreţi fară cap care decapitau noaptea frumoasele fecioare.

M-a ciupit de talie destul de tare încât să mă facă să scot un scâncet. L-am plesnit peste mâini ca să i le dau la o parte.

Scout a aruncat o privire înapoi, ridicând din sprâncene.

— Ce faceţi voi acolo?

— Nimic, i-am răspuns eu. Doar un nătărău care încearcă să mă sperie cu poveşti despre creaturi cu apucături criminale.

Scout a chicotit zgomotos.

— Doar fiindcă azi e atât de diferit pe-aici faţă de o zi obişnuită de luni?

— Serios, chiar aşa?

— Oameni buni, ni s-a adresat Jason, eu îmi muncesc mintea să-mi activez puterile magice.

Michael a făcut stânga-mprejur arătându-i pumnul lui Jason şi amândoi s-au apucat să facă tot felul de figuri, ca un salut amical cu pumnii strânşi, tipic bărbătesc.

Scout şi cu mine ne-am dat ochii peste cap, amândouă deodată. Dar înainte să apuc să dau vreo replică, Jason m-a luat din nou de mână, facându-mă să mă opresc pe loc. Simţind fluturaşi în stomac, stăteam cu ochii pe Scout şi Michael, care îşi continuau drumul înaintea noastră, tot rotindu-şi lanternele prin aer, până când şi-au dat seama că nu eram pe urmele lor.

Scout a aruncat o privire înapoi.

— Care-i treaba, copii?

— Aţi putea, eventual, să ne lăsaţi o clipă singuri? I-a rugat Jason.

— Sper că glumeşti.

— Aveţi idee cât de greu este să-ţi găseşti timp să săruţi o Adeptă?

Scout a pufnit teatral, l-a prins pe Michael de mână şi l-a tras după ea pe coridor.

— Fie. Vă lăsăm singuri pentru o scenă fierbinte. Dar vom fi la câţiva metri distanţă. Sper să-i înfulece vreunul dintre călăreţii ăia fară cap, a mormăit ea. Sau, în orice caz, versiunea lor din Chicago.

I-am urmărit în continuare cum se îndepărtau pe coridor, prea emoţionată ca să mă uit la Jason.

— Ce a vrut să însemne chestia asta, de fapt? L-am auzit pe Michael întrebând.

— Ce anume?

— Versiunea din Chicago a călăreţilor fără cap?

— O, nu ştiu. Poate vreun vampir fară colţi? Sau vreun vârcolac cu râie?

— Încă vă mai aud! A ripostat Jason. Şi vârcolacii nu fac râie!

De data asta i-a sărit muştarul lui Scout, care i-a zis ceva de dulce. În cele din urmă, mi-am adunat curajul să-l privesc drept în faţă pe Jason.

Avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzusem vreodată. Dar nu erau în nuanţa albastrului regal sau a albastrului din mijlocul curcubeului. Erau atât de albaştri, încât se apropiau de turcoaz, o culoare atât de profundă, încât îţi dădea impresia că se uita la tine cu pietre preţioase în loc de irisuri.

Şi ochii aceia incredibili erau aţintiţi asupra mea. Şi-a arcuit buzele într-un zâmbet care i-a dat la iveală gropiţele din colţurile gurii.

Fiindcă mai aveam puţin şi cedam nervos, am luat totul în joacă.

— Aşadar, vrei să încerci să săruţi o Adeptă?

— Foarte, foarte sârguincios, a răspuns Jason.

Înainte de a apuca să-i dau un răspuns sarcastic, şi-a aplecat capul spre mine. Buzele ni s-au întâlnit, iar gura lui era moale şi caldă. Mi-a înlănţuit talia cu braţele şi m-a sărutat până când am simţit că mă ia uşor cu ameţeală, până când inima a început să mi se zbată nebuneşte în piept. Mai fusesem sărutată şi până atunci, desigur, dar nu fusesem sărutată aşa. Nu de către el, fiindcă ultima oară când încercase să mă sărute fuseserăm

întrerupţi. Şi nici nu avusesem senzaţia de acum: picioarele parcă mi se desprindeau de pământ şi mă pregăteam să plutesc spre tavan.

Am întredeschis ochii să mă conving că nu se întâmplase pe bune treaba asta — la urma urmelor, eram Adepţi.

Jason a oftat, m-a strâns în braţe şi m-a sărutat în întunecimea de sub oraşul Chicago.

Cel puţin până când Scout a lăsat să-i scape o înjurătură care a răsunat prin tot tunelul.

Ne-am desprins din îmbrăţişare şi am luat-o la fugă cât ne ţineau picioarele, dar am răsuflat uşuraţi când am văzut că Scout şi Michael încă se mai aflau la buza următorului segment din tunel.

— Ce s-a-ntâmplat? A întrebat Jason, scrutându-i din priviri pe cei doi. Sunteţi bine?

— Uită-te acolo, l-a îndemnat Scout, agitând lanterna spre tunelul din faţa noastră.

Mi-a trebuit un minut ca să-mi dau seama exact despre ce era vorba. Podeaua tunelului şi o parte din pereţi erau acoperiţi de un soi de mucozităţi de culoare deschisă. Se vedeau vreo cinci sau şase dâre care traversau coridorul de la un capăt la altul, până la intrarea în următorul coridor.

— Stai puţin, a spus Jason. Sunt — sunt mucozităţi?

— Aşa se pare, a răspuns Michael. Arată de parcă s-ar fi filmat Aliens aici.

Jason a îngenuncheat şi a luat de pe podeaua tunelului o bucată de metal pe care a înfipt-o în lichidul vâscos. Când a ridicat-o, a tras după ea o limbă lungă şi subţire de lichid vâscos.

— Puah! A exclamat Scout. E înfiorător. E chiar mai rău decât atunci când ne-am luptat cu nematodul ăla.

— Ce este un nematod? Am vrut eu să ştiu.

— Nu am de gând să-ţi spun, a declarat ea. Cred că nu trebuie să-ţi stric plăcerea de a căuta singură pe Internet şi de a vedea genul de imagini pe care eu am fost nevoită să le văd pe viu.

— Şi atunci, de unde provine chestia asta? Am întrebat eu. De la vreun animal?

— Poate că nu, a intervenit Michael. Poate că e vreo scurgere pe undeva. Un soi de — nu ştiu ce să zic — lichid industrial sau aşa ceva?

Ne-am ridicat cu toţii privirile. Tavanul tunelului era vechi şi murdar, dar nu era nici urmă de mucozităţi pe el.

— Hmm, a făcut Jason, apoi a azvârlit bucata de metal într-un colţ. Cu siguranţă e ceva nou.

— Şi ce ne facem acum?

Scout şi-a pus mâinile în şolduri.

— Din moment ce ieşirea e în direcţia aceea, bănuiesc că ar trebui să vedem cât de departe ajung dârele.

— Lily şi cu mine o luăm înainte, a hotărât Jason, pregătindu-se să avanseze în tunel.

M-am întors brusc spre el, şocată că trebuia să mergem în frunte.

— Blestemul focului, mi-a explicat el, parcă cerându-şi scuze. Doar în caz de nevoie.

Era, în mod categoric, o punere în scenă în care eu urma să joc rolul eroinei, dar m-am lăsat convinsă, am dat din cap şi am pornit alături de el.

Am făcut un prim pas de probă în tunel, cu lanternele îndreptate în faţa noastră, urmaţi de Scout şi Michael. Apoi încă unul. Şi încă unul.

— Nu văd nimic, ne-a anunţat Scout, rotind dâra de lumină a lanternei pe tavanul coridorului, în căutarea sursei mucozităţilor, oricare ar fi fost ea.

— Câte un tunel, pe rând, a hotărât Jason.

Mână în mână, am preluat conducerea, îndreptându-ne spre capătul coridorului.

Cercetam şi noi pereţii cu lumina lanternei, în căutarea urmelor de mucozităţi. La un moment dat, Jason s-a oprit brusc, şi aproape că era să mă împiedic şi să cad grămadă în faţă, dacă nu m-ar fi tras el de mână înapoi.

Atunci i-am văzut — şi am scot un ţipăt. Erau cinci — pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se spre noi. Aveau o înfăţişare umană, dar erau ceva mai mici decât un adult de talie medie. Erau chei, cu urechi ascuţite şi ochi lăptoşi, iar degetele lor subţiri se terminau cu unghii lungi şi ascuţite. Se apropiau de noi pufnind pe nări şi privindu-ne ameninţător. Nu purtau haine, iar pieile le străluceau în lumină, lăsând dâre albe şi lipicioase pe jos, în urma lor.

Ce…, am început eu să spun, dar Jason a clătinat din cap.

— Scout, Michael! Opriţi-vă şi daţi-vă înapoi. Doar câţiva paşi.

Scout şi Michael au început să se mişte în spatele nostru. Cu fiecare pas pe care îl faceau înapoi, noi îi urmam imediat, până când toţi patru ne-am îngrămădit la vreo trei-patru metri distanţă de acele creaturi. Totuşi, veneau spre noi cu mersul lor împleticit, coordonându-şi mişcările precum un banc de peşti alunecoşi şi dezgustători.

Simţeam cum mă strânge o gheară în piept din pricina atacului de panică. Să priveşti o gaşcă de adolescenţi puşi pe rele e una. Dar chestia asta… mă depăşea cu totul.

— Ce naiba sunt ăştia? Am spus eu în şoaptă.

— Habar n-am, mi-a răspuns Jason. Dar nu mi se par deloc prietenoşi.

Unul dintre ei a şuierat, dându-şi la iveală colţii lungi din mijlocul unui întreg şir de dinţi ascuţiţi.

— Să fie vreun fel de vampiri? A întrebat Michael.

— N-am văzut niciun vampir care să arate aşa, a comentat Scout.

Poate că era o simplă coincidenţă sau poate că s-au simţit ofensaţi de vorbele ei. Oricum, unul dintre ei s-a hotărât că sosise vremea să treacă la acţiune. Şi-a pus labele din faţă pe jos, apoi şi-a luat avânt şi a făcut un salt spre noi.

OK, nu spre noi — ci, mai exact, spre mine.

Dar era cineva acolo care să mă salveze.

Lui Jason a început să-i crească pe corp o blană — groasă şi argintie —, înlocuindu-i hainele de parcă nu ar fi fost nimic altceva decât o iluzie optică. Apoi el s-a lăsat pe jos în patru labe şi s-a aşezat în faţa mea. Nasul i s-a alungit într-un bot, iar mâinile şi picioarele s-au transformat în labe lungi şi subţiri. I-a apărut şi o coadă, i-a crescut şi restul de blană, şi se vedea clar, fără nicio urmă de îndoială, ce era — un lup argintiu, mai mare decât orice exemplar pe care îl văzusem eu la grădina zoologică.

Instinctul de supravieţuire începuse să pună stăpânire pe mine, şi a trebuit să-mi înfig bine picioarele în pământ ca să nu o iau la sănătoasa. Jason şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine preţ de o clipă, cu capul înclinat într-o parte, precum un câine, şi cu ochii lui care căpătaseră o nuanţă de verde primăvăratic.

Am rămas încremenită locului, nedezlipindu-mi ochii de. Ii lui — de acest lup care se aşezase pe neaşteptate drept pavăză în faţa mea.

Totul nu a durat decât o secundă, suficient cât să se dezlănţuie forţele iadului.

Creatura nu părea să se fi lăsat intimidată de noua înfăţişare a lui Jason şi nici nu s-a oprit din goana sa spre mine. Şi-a continuat galopul, dar când s-a apropiat cam la un metru distanţă a făcut un salt în aer, lansându-se într-un atac asupra botului lui Jason.

— Jason! Am zbierat eu, dar Michael m-a tras înapoi.

Nu ştiu sigur ce aş fi făcut, dar cineva trebuia să facă ceva. Jason era victima unui atac pregătit pentru mine şi nu voiam să fie rănit din cauza mea.

M-am uitat speriată în spate, la Michael.

— Trebuie să-l ajutăm.

Răspunsul lui Michael a fost aproape instantaneu.

— Aruncă blestemul focului.

M-am concentrat înlăuntrul meu, am simţit zumzetul domol al energiei şi i-am confirmat din cap.

— Cred că pot să-i dobor. Dar trebuie să-l daţi pe Jason la o parte din calea mea, altfel îl termin şi pe el.

Michael a dat din cap.

— O să-i atragem atenţia. Tu pregăteşte-te de blestemul focului. Sincronizarea va trebui să fie bine pusă la punct de data asta. Imediat ce dau semnalul, îl şi lansezi.

Am încuviinţat din cap, apoi m-am uitat înapoi. Jason şi monstrul se rostogoleau pe jos, dar, cel puţin, prietenii acestuia din urmă erau suficient de isteţi încât să stea deoparte. Jason se repezea asupra creaturii muşcând-o de mâini şi de picioare, aşa că hămăitul şi chelălăitul pe care le scotea chestia aia erau probabil un avertisment destul de convingător pentru ceilalţi. Deschidea gura şi zbiera, dezvelindu-şi şirul de dinţi mici şi ascuţiţi, şi ataca cu colţii şi ghearele botul lui Jason, în vreme ce Jason încerca, la rândul său, să-şi înfigă colţii în creatură.

— Jason! L-a strigat Michael. Dă-te la o parte ca să poată lansa Lily o lovitură.

Jason a lăsat să-i scape un scheunat în vreme ce creatura îi muşca de o ureche şi îl zgâria cu ghearele pe spinare. Apoi s-a scuturat să azvârle creatura pe jos, dar aceasta se tot agăţa ile el, zgâriindu-l şi muşcându-l în timp ce Jason încerca să se descotorosească de ea.

— Foloseşte-te de pereţii tunelului! I-a zbierat Scout. Izbeşte-o

de pereţi, ca pe un berbece!

M-am sforţat să închid ochii. Îmi era greu să-l las singur pe Jason atunci când avea nevoie de mine, dar dacă mai continuam să-l urmăresc cu privirea, n-aş mai fi fost în stare să mă pregătesc pentru blestemul focului. Am dat afară tot aerul din piept, apoi am început să inspir încet-încet. Şi, în timp ce trăgeam din nou aer în piept, am inspirat cât se poate de multă putere, lăsând-o să-mi pătrundă în corp, pornind ile la picioare şi ajungând până în mâini.

Tunelul s-a zguduit din pricina impactului — am presupus că era zgomotul făcut de Jason care-l izbea pe monstru de perete, ca pe un berbece. Am auzit un scheunat de lup şi mi-am încleştat pumnii ca să mă abţin să nu mă arunc în luptă.

În timp ce puterea creştea în mine, am auzit un fel de târşâit de picioare. Am aşteptat atâta timp cât am crezut că puteam merge la risc, cât reuşeam să reţin puterea — care se zbătea dureros să fie eliberată în tunel — legată de un firicel de energie.

— Cei care nu vor să sfârşească una cu pământul să treacă în spatele meu chiar în clipa asta!

Alt târşâit de picioare. De îndată ce zgomotele s-au concentrat în spatele meu, Michael a răcnit:

— Acum, Lily!

Am deschis ochii şi — verificând, pentru ultima oară, că nu se afla niciun Adept în faţa mea — mi-am ridicat mâinile şi le-am împins înainte, îndreptând toată puterea aceea asupra celor care erau la doar câţiva centimetri de mine.

Blestemul focului s-a dezlănţuit, despicând aerul în trecerea lui, un perete vertical de lumină şi pâclă verzuie care ţâşnea din mâinile mele. A lovit creaturile precum o undă de şoc, răsturnându-le pe spate, iar restul energiei a făcut să vibreze pereţii tunelului pe măsură ce înainta.

Probabil că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine dacă era o idee bună să mă folosesc de blestemul focului într-un tunel subteran vechi de un secol. Dar de-acum nu mai era nimic de făcut.

Toate cinci creaturile zăceau la pământ, în mod cert scoase din luptă, cu toate că mai dădeau ceva semne de viaţă. Nu le distrusesem definitiv.

Toate la timpul lor.

Cu inima încă bubuindu-mi în piept din cauza efortului, am aruncat o privire în spatele meu. Michael şi Scout erau ghemuiţi unul într-altul pe jos. Jason stătea în faţa lor, din nou cu înfăţişarea lui umană şi cu sângele prelingându-i-se din urechea rănită. Avea zgârieturi pe faţă şi pe mâini, dar în rest nu părea grav afectat.

M-am ghemuit în faţa lui.

— Eşti bine?

Jason mi-a aruncat o privire, clipind din ochii lui turcoaz.

— Iţi baţi joc de mine? A fost cea mai tare distracţie din seara asta. Bine, cu excepţia faptului că te-am sărutat, desigur.

Răspunsul nu era deloc rău pentru un vârcolac, zic eu.

3

Jason şi-a întins mâinile spre mine. M-am ridicat de jos, apoi l-am luat de mâini şi l-am tras în picioare.

— Ştii ce, a spus el, dacă vrei să accepţi şi critici constructive, ai fost cam la limită de data asta.

— Poate că data viitoare ar trebui să ai mai multă grijă pe unde te lupţi.

Şi-a dat ochii peste cap, zâmbind însă cu gura până la urechi.

— Mulţumesc că te-ai pus pavăză în faţa mea, i-am spus eu, scoţându-mi hanoracul ca să-i ţin apăsată o mânecă pe ureche şi să-i şterg o parte din sânge.

Jason a ridicat din umeri.

— Lupul voia să se lupte. Şi poate că îmi place să salvez domniţe la ananghie.

— Ca să clarificăm lucrurile, te-am salvat şi eu la rândul meu.

S-a uitat pe furiş la mine, cu subînţeles.

— Asta înseamnă că suntem chit. Deocamdată.

I-am întors zâmbetul, după care mi-am îndreptat atenţia spre Michael şi Scout.

— Sunteţi bine amândoi?

Ei au dat din cap, apoi s-au ajutat unul pe celălalt să se ridice în picioare.

— Bravo ţie, m-a lăudat Michael, după care i-a aruncat o privire lui Jason.

— Eşti bine?

Jason a încuviinţat din cap.

— Şi tu eşti bine, Lils?

I-am făcut un semn aprobator lui Scout, dar uşurarea pe care o simţisem când le doborâsem pe creaturi — punându-ne cât de cât la adăpost — a fost alungată de epuizarea pe care o resimţeam. Dintr-odată, m-am simţit ca înainte de o răceală gravă — mă durea tot corpul, stors de energie. Aveam nevoie de o supă caldă şi de un pat la fel de cald. În schimb, aveam de-a face cu cinci chestii mucilaginoase care încă mai dădeau semne de viaţă, contorsionându-se spasmodic.

— Asta-i tot ce am avut, am rostit eu încetişor. Singurul lucru pe care mai pot să-l fac este să plec de aici, nimic mai mult. Dar mai avem o problemă de rezolvat.

Ne-am uitat cu toţii înspre creaturi.

Jason a venit lângă mine.

— Cel puţin, nu se mai pot apropia de noi. Tot e ceva.

— Din moment ce le-am scos din luptă, putem, vă rog, să plecăm de-aici? A pledat Scout.

— Trebuie totuşi să trecem pe lângă ele, a subliniat Michael. Şi nu le putem lăsa pur şi simplu aici, ca să umble de colo-colo prin tuneluri. Cine ştie pe unde ar putea ajunge?

— Sau pe cine ar putea să atace, l-a completat Jason. Asta înseamnă că avem nevoie de un plan pentru partea a doua. Trebuie să scoatem creaturile astea de aici, şi trebuie să o facem destul de repede. Scout? Ai vreo idee?

— Nu — nu ştiu…

— Nu trebuie să le omori, a asigurat-o Michael. Poate să le teleportezi, sau aşa ceva? Vreau să spun că, din moment ce nu ştim ce sunt, e totuna, nu?

— Ce? S-a oţărât Scout, din vocea ei răzbătând o urmă de panică. Crezi că ghearele şi dinţii ăia sunt pentru ronţăit morcovi? Doar nu e vorba aici despre iepuraşi fericiţi şi pufoşi.

Îi ştiam acea inflexiune a vocii. Auzisem şi altă dată tonul acela panicat, atunci când fusese dusă de Secerători în sanctuarul lor. M-am întors să o privesc şi am văzut teroarea din ochii ei. Intra din nou în panică şi doar Dumnezeu ştie ce fel de lucruri îşi amintea ea.

— Poţi să o faci, Scout.

Ea a scuturat din cap.

— Nu pot. Nu-mi amintesc cum s-o fac.

— Michael, Jason şi cu mine suntem aici. Iar creaturile acelea nu sunt Secerătorii. Nu-şi vor folosi puterile magice împotriva ta.

— S-ar putea să ne mănânce, s-a smiorcăit ea.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Chiar crezi că un vârcolac o să le lase pe creaturile alea să mănânce o fată şi pe prietena ei cea mai bună? L-ai văzut în acţiune. Şi nu a fost decât antreul.

S-a mulţumit doar să clipească.

— Uite ce e, am continuat eu, animată de o bravadă pe care nu ştiam s-o fi avut până acum. Nu trebuie decât să te descotoroseşti de ele. Îţi place la nebunie chestia asta. Şi dacă iui se poate altfel, Jason se va transfigura şi putem să-i oferim lupului un mic dejun în avans.

— Nu că nu aş aprecia oferta, a bodogănit Jason, dar nu mă pasionează câtuşi de puţin să mănânc creaturile astea, fie că sunt lup sau nu.

Scout tot nu-şi dezlipea privirea de creaturile de pe jos.

Am încercat din nou:

— Scout.

Am aşteptat până i-am prins privirea, apoi m-am aplecat si i-am luat obrajii în mâini ca să mă asigur că se uita în ochii mei.

— Scout, tu şi Jason m-aţi salvat de Sebastian şi de Alex, iar noi am venit şi te-am scos din sanctuar. Oricare ar fi slăbiciunile noastre, suntem o echipă. Şi suntem aici, acum, împreună. Poţi să faci asta. Eu cred în tine.

— Nu ştiu sigur ce să fac.

Michael a pocnit din degete.

— Gata, m-am prins. Scout, ai putea să-i faci să zboare?

Ea a clipit nedumerită spre Michael.

— Ce?

— Să zboare. Să te foloseşti de o vrajă de transfigurare, aşa cum ai făcut cu creatura aia gen Frankenstein, anul trecut. Mai ţii minte?

Scout a rămas tăcută câteva secunde.

— Nu pot să mă folosesc de o asemenea vrajă acum. Nu am nimic. Nu am nicio incantaţie pregătită.

Michael i-a zâmbit larg.

— Scout, tu eşti o Adeptă extraordinară. Dacă cineva poate să facă o vrajă de transfigurare în mod spontan, atunci tu eşti aceea.

Preţ de o clipă, s-a aşternut liniştea. Apoi ea a întins mâinile ca să-l strângă de obraji şi să-i dea o sărutare direct pe buze.

— Eşti genial, a spus ea.

Când i-a dat drumul, obrajii îi ardeau ca focul şi avea ochii mari de uimire. „Probabil că acesta fusese cel mai grozav moment al zilei, pentru el”, m-am gândit eu.

— Ai dreptate, i-a mai spus ea. Sigur că pot să o fac. Dar o să dureze câteva minute şi am nevoie de spaţiu ca să mă desfăşor.

Ne-am uitat în jos la creaturile care începuseră din nou să se agite, cu capetele încă atâmându-le într-o parte sub efectul blestemului focului, din care se chinuiau să-şi revină.

— Mai întâi de toate, ne-a spus Scout, să ne dăm puţin mai înapoi.

Încet şi cu grijă, am făcut câţiva paşi înapoi, mărind distanţa dintre noi şi creaturi.

— Şi acum, să ne pregătim de ceva puţin mai convenţional, a continuat Scout.

S-a uitat de jur împrejur la podeaua tunelului, care părea relativ uscată faţă de alte zone prin care trecuserăm mai devreme.

— Cercul protector? A întrebat Jason.

— Cercul protector, a confirmat ea dând din cap.

— Ce este cercul protector? Am vrut eu să ştiu.

— Este ca un balon de protecţie, mi-a explicat Scout, cotrobăind prin geanta ei. Ca un glob de sticlă cu un peisaj de Iarnă care ne va apăra de ei.

A scos din geantă o casetuţă cu un capac închis cu fermoar. A deschis-o şi a scos dinăuntru o mică clepsidră umplută cu nisip portocaliu strălucitor.

— Ţii o clepsidră în geantă? M-am minunat eu.

— Am găsit-o într-un magazin cu produse la mâna a doua vândute în scopuri caritabile. Am păstrat-o tocmai pentru o asemenea ocazie. Staţi cu ochii pe creaturile alea care muşcă.

M-am asigurat că Jason şi Michael tocmai faceau treaba. Ista, apoi m-am întors spre Scout ca să văd cum face vraja. C ai niciun chip nu aveam de gând să ratez aşa ceva.

A mai scos din casetă şi o mică şurubelniţă cu care a deschis forţat capacul din fundul clepsidrei. Apoi, începând din spatele nostru, a turnat nisipul într-un arc de cerc în jurul meu. Aproape că închisese cercul de aproximativ doi metri, dar s-a oprit în

momentul în care o spărtură de vreo treizeci de centimetri despărţea cele două capete.

— Toată lumea înăuntru, ne-a ordonat ea.

Michael şi Jason au păşit amândoi cu grijă peste cercul de nisip. Odată ajunşi cu toţii înăuntru, ea s-a lăsat în genunchi, şi-a pus palmele pe jos, apoi şi-a lipit buzele de spărtura din circumferinţa cercului.

— Ce face? L-am întrebat în şoaptă pe Michael.

— Declanşează Triplul I, a răspuns el fară să se uite înapoi. Adică „intenţia, incantaţia, încarnarea”. Cele trei părţi componente ale unei vrăji de bază.

OK, magia devenise, în mod oficial, o şcoală.

— Invocăm îndeplinirea unei dorinţe, a spus Scout lăsându-se pe spate şi proptindu-se pe călcâie. Invocăm restabilirea păcii. Invocăm crearea unui spaţiu între noi şi cei care vor să ne facă rău.

A închis ochii, ţinând clepsidra în mâini.

După un moment de tăcere, m-am aplecat din nou spre Michael.

— Şi asta face parte din vrajă?

— Asta face parte din momentul în care trebuie să născocesc vraja zborului, fiindcă cercul nu o să dureze la infinit, s-a burzuluit Scout. Şi mai face parte din momentul în care ar fi bine ca Adepţii să nu mai pună întrebări atâta timp cât mă concentrez.

Am tras fermoarul la gură, iar Jason şi Michael au făcut câte un pas înapoi, ciocnindu-se uşor de mine.

— Au început să se mişte, Scout, a anunţat-o Michael. Născoceşte repede ceva.

Am aruncat o privire înapoi. Chestiile alea începuseră să se ridice în picioare, poticnindu-se.

Scout şi-a dres glasul, apoi şi-a început incantaţia.

— Silenţiozitate, serenitate, solitudine, spaţiu. Invocăm protecţia în interiorul acestui spaţiu. Dă putere acestui cerc cu harul tău magic şi apără-ne pe toţi…

S-a oprit. M-am uitat la ea şi am văzut un chip golit de orice expresie.

— … şi apără-ne pe toţi, a repetat ea, cu disperare în glas.

Părea să nu-şi găsească deloc cuvintele potrivite cu care să încheie incantaţia.

— Grăbeşte-te, Scout.

Sesizând panica din glasul lui Jason, mi-am ridicat din nou privirea. Toate cele cinci creaturi erau în picioare şi păreau destul de furioase. Erau doar la trei-patru metri distanţă ile noi şi au început să înainteze anevoios, cu colţii dezveliţi, şi să zgârie betonul cu ghearele, făcând un zgomot ce semăna cu scrâşnetul unghiilor pe tabla de la şcoală.

— Nu-i asculta, am îndemnat-o eu, şi nu te speria — poţi să o faci.

— Şi apără-ne pe toţi…

Michael s-a uitat peste umăr.

— Acum e momentul!

Ha a pocnit din degete.

— … cei din interiorul cercului pe care îl trasez!

A turnat restul de nisip formând un arc, chiar în momentul în care ghearele s-au repezit la Michael. El a făcut un salt înapoi, dar ea închisese cercul la ţanc — aşadar creatura nu avusese noroc.

Adăpostul nostru în formă de bulă a licărit în momentul când creatura a intrat în contact cu el, apoi a dispărut din nou când aceasta şi-a retras rapid ghearele văicărindu-se amarnic, însă durerea nu le-a oprit nici pe ea, nici pe celelalte. Au pornit toate la atac. Stăteam acolo, înăuntru, şi ne uitam cum zgâriau energia cu ghearele, ca să ajungă la noi. Scutul pâlpâia câte puţin de fiecare dată când îl atingeau, dar rezista.

— La fix! A spus Scout într-un final.

Jason a încuviinţat din cap.

— Te-ai descurcat bine. Şi acum, n-ai de gând să le transfigurezi odată?

Scout a dat din cap, apoi s-a aşezat în genunchi pe jos şi a început să scoată tot felul de lucruri din geanta ei.

— Femeile nu termină niociodată cu treaba.

Scout Green era o fată organizată, responsabilă, mândria oricărui profesor de la Sfânta Sofia. A împăturit o bucată de hârtie dintr-un caiet, realizând o ceaşcă origami de forma unei păsări, după care a început să ne întrebe pe fiecare ce puteam să-i dăm ca să pună în ea.

Eu i-am oferit o bucată din batonul de cereale şi trei picături de apă din sticla mea. Jason şi Michael nu purtau genţi, aşa că şi-au întors buzunarele pe dos — şaizeci şi doi de cenţi, un

ghemotoc de aţe destrămate din jeanşi şi un tub de balsam pentru buze. Toate aceste lucruri la un loc trebuiau să reprezinte ofranda noastră materializată în diferite elemente ale pământului — apă, metal, mâncare etc.

Când toate au fost depuse în ceaşca din hârtie, ea i-a împăturit din nou capacul cu grijă, după care a mâzgălit, pe o altă bucată de hârtie, ceea ce am presupus eu că trebuia să fie o incantaţie. In timp ce o crea, monştrii tot împungeau de jur împrejurul bulei, căutând un punct slab. Deşi, din câte îmi dădeam eu seama, nu aveau succes pe moment, scutul nu avea să reziste o veşnicie.

Cu incantaţia gata redactată într-o mână şi cu ceaşca acoperită în cealaltă mână, Scout ne-a privit pe fiecare pe rând.

— Suntem pregătiţi?

— Niciodată nu am fost mai pregătită ca acum să mă cocoţ în pat, i-am spus eu.

Michael şi Jason au făcut câte un semn aprobator din cap.

— Iată care e planul, a spus ea şi a ridicat în sus bucata de hârtie. O să repet incantaţia şi, imediat ce o termin de rostit, o să şterg cercul şi o să arunc vraja. Dacă mi-a reuşit cum trebuie, vraja o să se declanşeze imediat ce le loveşte amestecul magic.

Michael şi-a scos telefonul mobil din buzunar.

— Zău aşa, a rostit Scout pe un ton sec, crezi că e momentul potrivit să dai un telefon chiar acum?

Michael şi-a îndreptat telefonul spre creaturi şi a început sa le facă poze.

— Vreau să le fac poze creaturilor ăstora, în eventualitatea, absolut plauzibilă, că Smith şi Katie nu vor crede că am văzut aşa ceva.

Smith şi Katie erau Adepţi Varsity şi foştii conducători ai Enclavei Trei. Ei avuseseră frâiele conducerii atunci când Scout fusese răpită. Dacă e să mă întrebaţi pe mine, ducă-se!

— Ah. Da, te-ai gândit bine, i-a permis Scout.

Michael i-a zâmbit dulce.

— Am şi eu tot dreptul să vin, câteodată, cu idei bune, să ştii.

Ea s-a înroşit.

După ce Michael a terminat şi a pus telefonul la loc în buzunar, Jason a bătut din palme.

— Gata, hai să-i dăm drumul. Toată lumea în spatele bulei. Astfel, lăsăm mai mult spaţiu între noi şi creaturi atunci când

cercul se va restrânge, ne-a instruit el.

După ce ne-am dat înapoi, Scout s-a uitat la fiecare din noi, pe rând.

— Sunteţi gata?

Văzând că dăm cu toţii din cap, a făcut şi ea la fel.

— Şi iată cum se întrupează nimicul.

Michael, Jason şi cu mine ne-am ridicat pumnii, de parcă ne pregăteam de o luptă în curtea şcolii.

Scout a închis ochii ţinând ceaşca în formă de cocor în mâinile ridicate în sus.

— Frumuseţea se manifestă în multe forme, dar tipii ăştia nu sunt cei premiaţi. Dă-le o nouă înfăţişare şi transformă-i chiar sub ochii noştri!

Şi-a dat braţul pe spate ca să arunce pasărea.

— Şi trei… doi… unu!

S-a folosit de degetul mare de la picior ca să împingă nişte nisip afară din cerc. De îndată ce s-a spart, scutul a mai pâlpâit pentru ultima oară şi s-a prăbuşit. Creaturile s-au repezit înainte, dar Scout a lansat pasărea de hârtie în mijlocul lor.

Tunelul a explodat într-o trombă de zgomot şi lumină albă.

M-am culcat repede la pământ, cu mâinile deasupra capului, aşteptând atacul — care nu s-a mai produs.

Am deschis un ochi. În aer pluteau o mulţime de cocori micuţi din hârtie, toţi fâlfâindu-şi aripile mici în vreme ce se roteau în jurul nostru. Nu mai era nici urmă de creaturi.

— Şi totuşi, ce s-a întâmplat? Am întrebat eu.

— Le-a transfigurat, mi-a explicat Michael, cu surprindere în glas.

M-am ridicat în picioare, fluturându-mi o mână prin dreptul feţei ca să pot să văd printre păsări. În momentul următor, acestea au format un V lung şi au zburat pe lângă noi de a lungul tunelului, lăsându-ne singuri. Podeaua era împânzită de confetti de origami.

Michael se uita cu gura căscată după păsările care dispăreau în următoarea porţiune a tunelului.

— E… e uluitor şi înspăimântător, totodată! Tu ai facut-o! Chiar tu ai făcut-o!

A ridicat-o pe Scout şi a azvârlit-o în aer, ca-n filme.

Am zâmbit cu gura până la urechi văzând chipul ei profund mirat. Având în vedere că, de fapt, ea îl sărutase de-

adevăratelea, doar cu câteva minunte în urmă, după calculele mele matematice scorul era doi la zero pentru Garcia.

— A fost muncă în echipă, a rostit ea, aranjându-şi fusta când el a lăsat-o, în cele din urmă, jos.

Era îmbujorată, dar îmi dădeam seama că se străduia din răsputeri să nu zâmbească. Înainte să apuc să-i spun ceva, Scout a sărit pe mine şi m-a strâns în braţe.

— Nu pot să respir, am ripostat eu, bătând-o pe spate. Dă-mi drumul.

Când, în sfârşit, m-a slăbit din strânsoare, m-am frecat pe gât.

— Şi pentru ce a fost asta?

— Ai crezut în mine, a răspuns ea simplu, apoi m-a luat cu un braţ pe după umeri.

— Bineînţeles că am crezut. Ei, şi acum nu ar trebui să-i spunem cuiva despre toate treburile astea?

— Chiar asta şi faceam, a răspuns Michael, tastând un mesaj pe mobilul său. L-am anunţat pe Daniel, a spus el, apoi a dat din cap când telefonul a făcut un bip, doar o secundă mai târziu. La Enclavă mâine pentru raport!

— Asta cred că vrea să însemne că ne-am terminat treaba pe-aici, a conchis Scout. Să mergem acasă.

Nici eu n-aş fi putut să o spun mai bine.

Jason şi Michael ne-au escortat până la poarta Sfintei Sofia, în eventualitatea că mai dădeam peste nişte oribilităţi pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se. Şi apoi, fără lup.

Scout şi cu mine ne-am continuat drumul prin clădirea centrală a mănăstirii şi prin Sala Mare, unde învăţam în timpul celor două ore de studiu individual (bine, bine, ştiu ce vreţi să spuneţi), până la clădirea în care erau apartamentele noastre. Când am descuiat uşa şi am intrat în vârful picioarelor, am găsit camera comună cufundată în întuneric. Era întuneric şi în camera lui Lesley.

Uşa lui Amie era însă deschisă. Lumina din dormitorul acesteia era stinsă, dar Veronica stătea în prag.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Veronica a făcut un pas înainte, trăgând uşa lui Amie ilupă ea. Era îmbrăcată de culcare, în pantaloni yoga şi maiou, cu părul ei lung perfect întins şi cu cearcăne sub ochi. Ne-a cercetat din priviri.

— Pe unde aţi umblat voi două? Ne-a chestionat ea,

încrucişându-şi braţele la piept şi sprijinindu-se de tocul uşii.

Am aruncat o privire între camera mea şi a lui Scout, aşezate faţă în faţă, cu uşile larg deschise. Era un semn evident că nu eram băgate sub plapumă, aşa cum ar fi trebuit să fim — şi că fuseserăm plecate de ceva vreme.

Dar Scout nu şi-a pierdut cumpătul.

— N-am putut să dormim, i-a explicat ea, aşa că am dat o raită prin preajmă. Apoi a pornit spre camera ei. Cum Veronica nu s-a urnit din loc, Scout s-a oprit şi s-a uitat peste umăr la ea. Şi ce cauţi, mă rog, în apartamentul nostru?

Veronica a mai făcut un pas înainte şi a închis uşa lui Amie după ea.

— Învăţam. Spre deosebire de voi două.

Spre final, vocea ei a căpătat o intonaţie ascendentă, de parcă ne-ar fi pus o întrebare — sau ne-ar fi provocat să o contrazicem.

— Vreau să spun că se petrece ceva destul de ciudat, a continuat ea, cu voi două, care tot ieşiţi la plimbare sau cine ştie ce faceţi. Nici măcar nu păreţi să fi fost în pat.

Scout şi cu mine am schimbat câteva priviri. Era o situaţie cu dus-întors. Dacă rămâneam la povestea cu „am dat o raită prin preajmă”, s-ar fi putut să creadă că minţeam şi că făceam cine ştie ce investigaţii, ceea ce ar fi fost în detrimentul amândurora.

Evident că nu puteam să-i spunem pe şleau ce facuserăm de fapt. Dar poate dacă îi îndrugam ceva uşor deşucheat, i-am fi dat răspunsul dorit… şi am fi reuşit ca, pe viitor, să ne lase în pace cu întrebările.

— Am fost să mă întâlnesc cu prietenul meu, i-am trântit-o eu.

Bine, fie, trăsesem o minciună în privinţa asta, dar restul era, în linii mari, adevărat.

— Şi Scout a fost cu mine. Să, ştii tu, să ţină uşa proptită ca să nu rămân blocată înăuntru.

Mie, una, mi se părea că suna ca lumea.

— N-ai stat acolo atât de mult. Şi nu ai niciun prieten.

Am reuşit să-mi dau ochii peste cap cu o alură plictisită.

— De care să ştii tu.

— Cine e?

I-am cerut scuze în gând lui Jason pentru că dădeam la iveală relaţia noastră pe cale de a se înfiripa, dar mi-am imaginat că va înghiţi chestia asta.

— Jason Shepherd.

Veronica a făcut ochii mari, apoi şi-a desfăcut braţele.

— De la Montclare?

Am încuviinţat din cap.

— Nu cumva e prietenul lui John Creed?

Am deschis gura să spun da — Creed era prieten cu Jason, era tipul pe care-l cunoscusem în ziua în care eu şi Veronica înfiripaserăm o prietenie de o după-amiază. El flirt ase câteva clipe cu Veronica în magazinul unde ne întâlniserăm atunci. Creed avea părul negru, ochi întunecaţi şi bogat scria pe el. Se vedea, în mod evident, din felul în care se purta, din felul în care vorbea. Se simţea atât de bine în pielea lui, de parcă ar fi avut toată lumea la picioare. Mai mult chiar, arăta absolut deosebit. Ceas cool, de firmă, pantofi cu bot pătrat, şi genul ăsta de lucruri. Cunoşteam tipi bogaţi care se încadrau în standarde — care se îmbrăcau ca toţi ceilalţi — şi tipi bogaţi care erau atât de bogaţi, încât nu trebuiau să se încadreze în vreun standard anume. El era genul din urmă.

Creed părea şi destul de prietenos, dar, cu toate astea, era ceva — nu ştiu cum să spun — ceva ciudat în felul lui ilc-a fi. Ceva ascuns, nelămurit. Nu că ar fi fost Secerător — nu cred că avea puteri magice şi nici nu părea genul care să ili-rge în toiul nopţii prin tunelurile întunecoase şi umede.

Dar am închis gura la loc. Oare reuşiserăm să ne fofilăm, abătându-i Veronicăi atenţia de la incursiunile noastre nocturne şi pomenindu-i de Creed? Scout şi cu mine nu ieşiserăm de tot din încurcătură, aşa că, probabil, mă puteam folosi de chestia asta.

M-am mulţumit doar să ridic din umeri, încercând să par cât mai nepăsătoare.

— Mda, cred că sunt prieteni. De ce?

— Întrebam şi eu aşa, fară vreun motiv anume, a răspuns ea, dar sângele i s-a urcat în obraji. A fost şi el acolo?

— Creed? Nu, doar eu, Jason şi Scout.

Nu aveam niciun motiv să-l bag şi pe Michael în toată tărăşenia asta. Probabil că Veronica hotărâse deja să-şi îndrepte atenţia spre altceva. Creed părea să fie, mai degrabă, pe lungimea ei de undă.

Chipul Veronicăi a devenit din nou impasibil.

— Şi unde l-ai cunoscut, mă rog, pe Jason?

— În aripa administrativă, s-a repezit Scout să spună. Exact în faţa aceleiaşi uşi pe care M.K. O foloseşte când se furişează afară ca să se vadă cu prietenul ei.

Ei bine, asta era o informaţie de care nu aveam nevoie.

Ochii Veronicăi au scăpărat, dar, din moment ce nu se urnea din pragul uşii, bănuiam că ameninţarea la adresa lui M.K. Nu avusese efectul scontat. Scout a mai făcut o încercare.

— Au stat acolo o veşnicie, parcă, a spus ea, aruncându-mi pe furiş o privire plină de dezgust.

Încercam să par vinovată, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, ca să fiu mai convingătoare.

— E împotriva regulamentului, să ştii.

— Da, mă rog.

Mi-am ferit privirea, mi-am dat o şuviţă de păr pe după ureche şi mi-am compus o poză.

— Am aproape şaisprezece ani. Fac ce vreau.

— Este de pe Coasta de Est, a intervenit Scout. Fetele se maturizează mai repede acolo.

— Ei bine, aşa o fi. Dar e împotriva regulamentului.

— Tot aşa cum e să îţi petreci noaptea în apartamentul altcuiva, a subliniat Scout. Şi ştiu că nu vrei să dai de necaz din cauza asta. Aşa că ce-ar fi să mergem toate la culcare şi să tragem un somn pe cinste?

Veronica a strâmbat din buze, dar s-a răsucit pe călcâie, s a dus în dormitorul lui Amie şi a trântit uşa după ea.

Aproape instantaneu, uşa vecină cu a lui Amie s-a deschis. Lesley, a treia noastră colegă de apartament, a aruncat o privire afară. Era îmbrăcată într-o pijama cu pantaloni în dungi de culorile curcubeului şi un tricou pe care era desenat vasul plin cu aur ascuns de spiriduşi la capătul curcubeului.

Leley ştia despre hoinărelile noastre nocturne, pentru că ne urmărise jos, în subsol, într-o noapte — tot aşa cum o urmărisem şi eu pe Scout. Dar ea se oferise să ne ajute şi chiar m-a ajutat în noaptea în care a dispărut Scout. Aşa că, din câte lini dădeam seama, era printre indivizii buni. Sau printre individele bune. N-are importanţă.

Lesley ne-a făcut semn ridicând degetul mare în sus.

Scout i-a răspuns la fel. Aparent satisfăcută doar cu atâta lucru, Lesley a dispărut înapoi în cameră şi a închis uşa în urma ei.

Scout mi-a aruncat o privire.

— Data viitoare când mai vrei să te giugiuleşti cu prietenul tău, n-ai decât să chemi pe altcineva.

Vorbise mai tare decât de obicei — un alt tablou din micuţa noastră piesă pusă în scenă pentru Veronica.

Şi-a dat ochii peste cap şi a scos limba, după care s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşa dormitorului ei.

— Noapte bună, Parker.

— Noapte bună, Green.

M-am dus în camera mea, am închis şi apoi am încuiat uşa după mine. Mi-am trântit geanta pe jos şi am aruncat pe mine o pijama, poate desperecheată, poate nu. Camera mea, cu pereţi şi podea din piatră calcaroasă, era întotdeauna friguroasă, aşadar am ales căldura în locul frumuseţii.

Recunoscătoare că ajunsesem înapoi în deplină siguranţă — în pofida monştrilor mucilaginoşi —, mi-am înşfăcat mobilul ca să văd dacă aveam mesaje de la părinţii mei. Mama şi tata îmi trimiseseră, fiecare, câte un mesaj. Amândoi îmi spuneau că mă iubesc. Mesajul mamei era simplu şi la obiect: „cum a fost testul la mate? Mănânci suficiente proteine?” Eram vegetariană; de obicei, se mulţumea să spună că am obiceiuri culinare „ciudate”.

Tata încerca să fie întotdeauna amuzant: „EŞTI OK ÎN ORAŞUL VÂNTURILOR? MOŞ CRĂCIUN ŞTIE TOT!”

Din nefericire, nu era nici pe departe atât de amuzant pe cât credea. Dar ştiţi ceva? E tatăl meu. Aşa că am tastat rapid ilouă mesaje în chip de răspuns, sperând că se aflau undeva, in siguranţă, unde chiar le puteau citi.

După ce mi-am tras în picioare nişte şosete groase, flauşate, m-am băgat în pat şi mi-am tras pătura peste cap, ca să nu mai aud zgomotele înfundate ale traficului de noapte din Chicago şi să nu mai văd licărul stelelor de plastic din tavanul de deasupra capului meu.

Am adormit în câteva minute.

4

Cand ceasul meu deşteptător a trâmbiţat alarma, m-am trezit leoarcă de transpiraţie, cu pătura trasă complet peste cap.

Avusesem un coşmar.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat părul jilav la o parte de pe faţă, iar inima încă îmi mai bubuia în piept din pricina visului. Eram trează, desigur, dar nu-mi revenisem complet. Încă mai aveam impresia că eram acolo…

Visasem că eram acasă, în Sagamore. Eram sus, în camera mea, şi citeam o carte. În casă era linişte; probabil că părinţii mei erau jos, fie la televizor, fie ocupaţi cu altceva. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc şi, din pură curiozitate, am pus cartea jos, m-am dus la fereastră şi am tras jaluzelele.

Doi bărbaţi în costume negre tocmai coborâseră dintr-o maşină break. S-au uitat unul la celălalt şi au pornit spre uşa de la intrarea din faţă. Şi-au potrivit costumele din mers şi am zărit o străfulgerare metalică într-unul din buzunare.

Am auzit sunetul clopoţelului de la intrare, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se şi murmurul conversaţiei înăbuşite ce răzbătea până sus, la mine.

Apoi conversaţia a devenit mai animată. L-am auzit pe tatăl meu cerându-le oamenilor acelora să plece.

Mi-am pus telefonul mobil în buzunar — pentru orice eventualitate — şi am început să înaintez spre uşa dormitomlui. Dar cu fiecare pas pe care îl faceam, uşa se îndepărta din ce în ce mai mult de mine. Dormitorul meu s-a mărit exponenţial, până când uşa nu mai era decât un mic dreptunghi undeva, în depărtare. Inima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul, iar câmpul vizual mi s-a îngustat, înceţoşându-se pe margini, până când uşa a devenit un fel de licăr de lumină de la capătul unui tunel.

Chiar atunci au început ţipetele.

M-am îndreptat spre uşă, dar era prea departe. Am început să alerg, dar, cu fiecare pas pe care îl faceam, aveam impresia că alergam prin melasă. Şi, cu toate că nu înaintam nicăieri, simţeam o gheară în piept, ca şi cum aş fi alergat la maraton. Neputând cu niciun chip să ajung la uşă, m-am întors şi am rămas cu ochii pironiţi pe fereastră, de parcă aceast a ar fi fost singura mea sursă de oxigen.

Am luat-o la fugă spre fereastră — care a rămas pe loc — şi am deschis-o larg. Bărbaţii ieşiseră din nou. Unul dintre ei a intrat înapoi în maşină, aşezându-se pe locul şoferului.

Celălalt s-a oprit şi s-a uitat în sus, spre mine. Ne-am uitat fix unul la altul şi i-am văzut strălucirea malefică din ochii îngustaţi. A spus ceva, dar n-am reuşit să aud ce anume — în schimb, nu aveam cum să confund emblema de pe partea laterală a maşinii.

Era un caprifoi — patru cercuri unite care arătau ca o cruce alcătuită din linii curbe.

Simbolul Secerătorilor — simbolul Elitei întunecate.

Întreaga scenă se derula în mintea mea ca într-un film. Exact ca în realitate — sunetele şi imaginile şi mirosurile de acasă erau aceleaşi. Şi asta era partea cea mai înspăimântătoare. Ceva din vis îmi era familiar — destul de familiar încât să nu pot fi sigură dacă fusese un vis… sau o amintire. Dar nu îmi aminteam să-i fi văzut pe cei doi bărbaţi în costume negre sosind la noi acasă într-o maşină demodată. Nu-mi aminteam ţipetele de la parter sau faptul că nu reuşisem să mă asigur dacă părinţii mei erau bine. Şi totuşi, ceva din toate astea părea real. Şi îmi era teamă că acel ceva avea de-a face cu simbolul Secerătorilor inscripţionat pe maşină.

M-am scuturat să-mi alung visul din minte, mi-am tras halatul pe mine, mi-am înşfacat trusa de duş şi am pornit-o pe coridor spre baie. Am stat sub jetul de apă o bucată bună de vreme, dar tot nu am putut să-mi şterg din minte impresia că încă mă mai aflam în vis. Că voi încerca să învârt robinetul duşului şi acesta se va îndepărta de mine, sau că mă voi întoarce în camera mea şi voi da peste bărbatul îmbrăcat în costum negru în faţa uşii mele.

După ce m-am îmbrăcat — cu fustă şi tricou polo marca Sfânta Sofia pe sub hanoracul cu glugă—, am traversat apartamentul ca să ajung la dormitorul lui Scout. Am bătut în uşă, iar ea mi-a răspuns cu un „Hei!”.

Am deschis uşa şi am găsit-o în picioare, lângă pat, îndesându-şi cărţile în geantă. Când a dat cu ochii de mine, i-a picat faţa.

— Dumnezeule, arăţi groaznic. Ce-ai păţit?

— Am avut un coşmar.

S-a uitat la ceas cu o privire încruntată, după care a bătut cu palma pe pat, invitându-mă să mă aşez lângă ea.

— Avem câteva minute la dispoziţie. Hai, descarcă-te.

Ne-am aşezat amândouă pe marginea patului, iar eu i-am

povestit visul. M-a ascultat cu răbdare în timp ce îi relatam coşmarul în amănunt, bătându-mă din când în când încurajator pe genunchi. Când am terminat, am răsuflat uşurată, încercând să mă conving că fusese doar un vis…, cu excepţia faptului că nu prea părea aşa.

— Cred că lucrul ăsta mă deranjează cel mai tare, i-am spus eu. Adică ştiu că n-am văzut nimic din toate astea. Nu ştiu să fi auzit vreodată pe cineva ţipând la părinţii mei. Dar un avut impresia că s-a întâmplat în realitate.

— Visele îţi pot da senzaţia asta, să ştii. Odată, am visat că eram huiduită pe scenă la concertul în aer liber în care cântam la cornul francez. Nu cânt la cornul francez şi nici nu aspir să cânt la cornul francez. Nici măcar nu aş şti să-l identific, probabil. Dar, când m-am trezit, încă mai aveam impresia că eram acolo sus, pe scenă. Fusesem umilită în vis, iar tot restul zilei m-am simţit de parcă tocmai coborâsem de pe scena aia.

— Cu cornul francez în mână?

— Exact.

Scout a privit în gol câteva secunde, de parcă ar fi retrăit acea experienţă.

— Ştiam că fusese doar un vis — vreau să spun că era logic s-o ştiu. Dar, cu toate astea, nu mi s-a părut cu nimic mai puţin real. Mi-a trebuit o vreme ca să, cum să spun, să mă scutur de senzaţia de spaimă sau cum s-o fi numit ea.

A schiţat un zâmbet şi m-a înghiontit cu cotul.

— Trebuie doar să te scuturi şi tu de senzaţia ta de spaimă.

— Ştii ceva, eşti o prietenă destul de bună. Lucrurile alea care se spun despre tine nu sunt mai deloc adevărate.

Scout a scos un hohot puternic de râs, s-a ridicat în picioare, apoi şi-a pus geanta pe umăr.

— Se spune despre mine că sunt fantastică. Şi este teribil de adevărat. Şi-acum hai să halim.

E de la sine înţeles că Adepţii care îşi petreceau serile luptându-se cu forţele malefice aveau nevoie de un mic dejun consistent ca să-şi înceapă ziua. Din nefericire, nu era decât o singură cale de a ajunge la micul dejun, care se servea la cantină, şi anume trecând prin hoarda de adolescente aşezate deja la coadă pentru micul lor dejun.

Scout şi cu mine am dat cu putere din coate ca să ne aşezăm la coadă.

OK, poate că exagerez. Aventurile noastre nocturne erau cu totul altceva. Acolo jos, în subsol, ne exercitam puterea asupra întunericului prin intermediul magiei şi al blestemului focului şi flirtam cu vârcolacii. Era vorba deci nu de putere fizică, ci de putere supranaturală.

Dar aici, sus, eram doar fata ciudată împreună cu prietena ei şi mai ciudată — două eleve de liceu care încercau să obţină suficiente credite pentru absolvire şi să evite cât mai mult posibil ifosele şi figurile găştii fiţoaselor.

Nu că ar fi fost prea uşor.

Scout şi cu mine tocmai ne duceam tăvile cu micul dejun (ceai fierbinte şi brioşe uriaşe) la o masă, când fiţoasele şi-au făcut apariţia, cu Veronica în frunte, urmată de M.K. şi de Amie. Purtau exact aceleaşi fuste ca şi noi, dar îţi dădeai seama că erau totuşi diferite. Aveau stil. Traversau cantina agale, de parcă toţi ochii erau aţintiţi asupra lor — şi, de obicei, aşa şi erau — şi de parcă nimeni pe lumea asta nu s-ar fi îndoit cine erau ele şi ce voiau sau cum aveau să obţină ceea ce voiau.

Făcând abstracţie de atitudinea lor, nu puteai să nu le admiri siguranţa de sine. Chiar şi Amie, care era prăpăstioasă din fire, mergea prin cantină ca pe podiumul ei personal.

— Dacă mai continui să te holbezi la ele, o să rămâi cu gâtul înţepenit în direcţia aia.

Mi-am întors privirea spre Scout, i-am scos limba, apoi am ciugulit o coacăză uriaşă din brioşa mea.

— Nu pot să mă abţin. Sunt precum vagoanele, înşirate unul după altul, ale unui tren care a deraiat de atâta bunăstare.

Scout şi-a dat ochii peste cap.

— Te-am învăţat tot ce e mai bun pe lumea asta. Gaşca fiţoaselor trebuie ignorată. Noi suntem cele care conducem şcoala.

— Îhî. Dacă e aşa, de ce nu te duci în faţă — i-am indicat locul perfect — să le spui tuturor chestia asta?

— Oh, chiar aş putea să o fac, dacă aş vrea. Dar momentan — s-a aplecat asupra brioşei ei şi a început să o taie în pătrăţele cu furculiţa şi cuţitul — sunt totalmente absorbită de hrană şi de ingurgitarea ei.

— Eşti totalmente absorbită de ciudăţeniile tale.

— Ai face bine să-mi acorzi respectul cuvenit, Parker. Ştiu pe unde dormi.

— Şi eu ştiu pe unde sforăi.

După câteva minute de mestecat în linişte, clopotul mănăstirii a bătut. Era semnalul că trebuia să facem frumos, în chip de fete de la Sfânta Sofia, pentru următoarele câteva ore.

— Ştii ce e cu adevărat îngrozitor? Am zis eu ridicându-mă în picioare şi înşfacându-mi geanta.

— Că vacanţa de vară nu vine niciodată destul de repede?

— Bingo.

— Chiar sunt un geniu, a apreciat Scout. Oh — îţi faci vreodată probleme că aş putea deveni un geniu rău?

— Recunosc că un asemenea gând nu prea mi-a trecut prin minte. Eşti o fată destul de bună. Dar dacă ai de gând să treci de partea forţelor întunecate, promit să te trag înapoi.

Am pornit-o prin mulţimea de fete care se îndreptau spre uşa cantinei.

— Fă-o, m-a îndemnat ea. Dar trage-mă înapoi pe Oak Street Beach, vara, când toţi ceilalţi sunt la muncă.

— S-a făcut, i-am răspuns eu, după care am fost înghiţite de armata ecosez.

De data asta, întreruperea a survenit în timpul orei de istorie a Europei. Domnul Peters stătea cu spatele la noi, umplând tabla albă cu o cronologie a realizărilor Renaşterii.

Interfonul a dat un semnal de avertizare, ca apoi mesajul să se facă auzit.

— Domnilor profesori, vă rugăm să le daţi drumul membrilor comitetului de organizare pentru a participa la o întrunire în sala nr. 12. Mulţumim.

— Nu se prea poate spune că e „secretă” din moment ce se face anunţul în gura mare, nu? A şoptit Scout în spatele meu.

— Dar mă scoate de la ora de istorie, i-am reamintit eu, făcându-i cu ochiul în timp ce îmi înşfăcam cărţile şi geanta.

I-am zâmbit lui Peters în chip de scuză în vreme ce le urmam pe M.K., Amie, Veronica şi pe încă două fete pe care nu le cunoşteam prea bine — să fi fost, oare, Dakota şi Taylor? —, îndreptându-mă spre partea din faţă a clasei. Niciuna dintre ele nu părea încântată de faptul că mă alăturasem echipei, dar am ieşit în şir indian din clasă fără vreun comentariu din partea lor, ceea ce mi-a picat destul de bine.

Gaşca fiţoaselor a pomit-o pe coridor, apoi a intrat într-o cămăruţă de la capătul acestuia.

Era o sală de conferinţe cu o masă ovală în jurul căreia se aflau scaune de birou.

Ne-am înşiruit pe una din laturile mesei. M-am aşezat pe un scaun aproape de un capăt al mesei, lângă Dakota sau Taylor (sau oricine altcineva o fi fost), în vreme ce M.K. S-a trântit teatral în scaunul ei afişând o mutră plictisită. Amie s-a aşezat lângă Veronica, aproape de celălalt capăt al mesei, apoi a început să-şi aranjeze cu grijă pe masă creionul roz şi agenda la fel de roz.

Iar de partea cealaltă a mesei era ceva mult mai plăcut — un contingent de la Montclare. Michael, Jason şi John Creed — cel cu sprâncene întunecate şi ochi negri şi posomorâţi — erau aşezaţi la rând, toţi spilcuiţi, arătând perfect în puloverele lor cu anchior purtate peste cămaşă. Toţi trei băieţii au zâmbit când au dat cu ochii de mine, dar lui Michael i-a pierit destul de repede zâmbetul de pe buze, realizând probabil că Scout nu avea să vină după mine în sala de conferinţe.

— Nu prea le are cu planificarea unei petreceri, i-am explicat eu în şoaptă.

— Uite-aşa îţi taie unii cheful, a bombănit el.

I-am zâmbit, apoi i-am zâmbit lui Jason, iar obrajii mi s-au aprins uşor din cauza zâmbetului complice de pe chipul lui şi a strălucirii din ochii lui azurii. Eram timidă ca o fetiţă, şi simţeam din nou fluturaşi în stomac. Iată-mă aici — la doar câteva săptămâni de la plecarea din Sagamore, stând de vorbă cu un băiat care se transforma în lup după bunul său plac. Un băiat care se pusese pavăză în faţa mea ca să mă ocrotească. Era teribil de cool? Da. Şi de neaşteptat, şi de ciudat şi, cu loate acestea, uşor exasperant. Nu ajunseserăm încă să ne creăm, cu adevărat, zona aceea de confort în care te laşi în voia relaţiei de prietenie, în care, pur şi simplu, te duci la întâlnire cu prietenul tău, în loc să stai să te gândeşti la o asemenea posibilitate şi să o întorci, în mod constant, pe toate feţele.

Veronica şi-a dres glasul, apoi s-a uitat la noi, rămânând puţin în expectativă.

— Acum, că ne-am adunat cu toţii, a început ea, să trecem la treabă. Tema de anul acesta a petrecerii secrete de Halloween, aşa cum am hotărât deja, este Graveyard Glam.

John a bătut apăsat din palme de trei ori.

— Îmi place deja ideea. Declar întrunirea închisă.

Veronica i-a zâmbit pe jumătate.

— Nu te grăbi ca fata mare la măritat, domnule Creed.

Tema este doar primul punct de pe listă.

Adepţii îşi faceau oare planuri de Halloween? După câte so părea, urma să fie o noapte plină de agitaţie pentru noi.

— Anul trecut, petrecerea s-a ţinut la Navy Pier.

S-a auzit un cor feminin de aaah-uri şi oooh-uri. Ştiam ce e Navy Pier — un complex asemănător unui parc de distracţii, aflat la câteva străzi distanţă—, dar încă nu fusesem acolo.

— Anul acesta vrem să organizăm ceva mai misterios.

Dakota/Taylor a ridicat prompt mâna.

— Ce-aţi zice de Institutul de Artă? Sunt o mulţime de cotloane secrete pe-acolo.

— S-a făcut deja, a replicat Veronica. Acum doi ani.

— Pavilionul Pritzker? A sugerat Taylor. Am putea să facem petrecerea în aer liber.

Lui M.K. I-a sărit muştarul.

— Ai stat vreodată afară în Chicago în luna octombrie? Nimeni nu vrea să poarte rochii mini Marchesa în zona cu prefixul 312, pe ploaie şi la 10 grade Celsius, pe deasupra.

— Era doar o idee.

— Pe care am şters-o de pe listă, a spus Veronica pe un ton sec.

Creed a ridicat o mână.

Veronica i-a aruncat o privire de felină.

— Ai ceva relevant de adăugat?

— Doar că tatăl meu are un iaht.

Îmi închipuiam eu.

Veronica şi-a încrucişat braţele la piept.

— Am văzut iahtul tatălui tău, John Creed. Nu încăpem cu toţii în el.

— E o insultă la adresa ambarcaţiunii tatălui meu?

— Doar în ceea ce priveşte petrecerea. Alte idei?

Veronica a cercetat încăperea din priviri, oprindu-se în cele din urmă asupra mea.

— Parker? M-a întrebat ea, ridicând provocator din umeri.

— Mmm, nu am venit de prea multă vreme în Chicago. Şi mai mult chiar, nu v-ar plăcea nimic din ceea ce am văzut până acum.

— Grozav. In mod cert, vă veţi aduce cu toţii o contribuţie

colosală în organizarea…

— Muzeul Field.

Veronica s-a oprit în mijlocul insultei pe care o profera la adresa noastră, apoi şi-a înclinat capul spre Jason.

— Ce vrei să spui cu Muzeul Field?

— Muzeul de Istorie Naturală din Chicago. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu mâinile de masă. Am fost o dată acolo, la un bar mitzvah. Poţi închiria salonul principal. Sunt sigur i ă nu e ieftin — a ridicat din umeri —, dar putem să petrecem împreună cu Sue. Ar putea fi chiar drăguţ, mai ales de Halloween.

Nu ştiam dacă era cazul să fiu geloasă sau nu.

— Cine este Sue?

— Sue este Tyrannosaurus rex, a răspuns Jason, dinozaurul preferat al oraşului Chicago. Şi-a strâns mâinile ca nişte gheare, apoi şi-a dezvelit dinţii. Foarte înspăimântător.

— Nu mi-e frică de dinozauri, l-am asigurat eu. Crede-mă. Am văzut alte chestii mult mai teribile.

În sinea mea, credeam că e adevărat, dar mi-am încrucişat degetele, ca nu cumva să cobesc şi să atrag răul asupra mea.

— Urşi grizzly? A întrebat Jason.

— Ce-i cu urşii grizzly?

— Ai văzut chestii mai teribile decât, hai să zicem, urşii grizzly?

I-am zâmbit cu viclenie.

— Da.

— Dar ce zici de lupi?

— Nu sunt deloc înspăimântători.

— Hm, a făcut el, zâmbindu-mi cu subînţeles, la rândul său. E bine de ştiut.

Veronica a răpăit cu degetele tăblia mesei.

— Scuze că intervin. Putem să terminăm cu flirtul ăsta bizar din lumea animalelor — presupunând că despre asta e vorba — şi să revenim la subiect?

— Pe bune, s-a băgat şi M.K. În vorbă, ducându-şi o mână la stomac. Discuţia asta îmi provoacă greaţă.

Mi-am muşcat buzele ca să-mi reprim zâmbetul. Sigur că da, Jason şi cu mine nu eram prea subtili, dar de data asta, eu fusesem cea care mă dădusem în spectacol în faţa găştii fiţoaselor, şi nu viceversa. Era o schimbare plăcută.

— Îmi surâde ideea cu Muzeul Field, a declarat Veronica.

Trebuie să discut cu promotorii în privinţa preţului, dar nu cred că va fi vreo problemă. Unul sau doi dintre ei s-ar putea să fie chiar membri ai Consiliului de Administraţie.

Din câte bănuiam eu, „promotorii” erau absolvenţi ai Sfintei Sofia care donau bani frumoşi pentru ca elevele liceului să aibă parte de o petrecere de lux de Halloween.

— Ia legătura cu ei, a îndemnat-o John, şi dă-ne şi nouă de ştire.

— Poţi să fii sigur de asta, l-a încredinţat Veronica, după care a aruncat o privire spre ceasul de perete din spatele ei. Nu a durat nici pe departe pe cât era de aşteptat. Despre ce mai vreţi să stăm de vorbă acum, doar dacă nu sunteţi atât de tocilari încât să doriţi să vă întoarceţi la ora de istorie?

Am presupus că nu trebuia să mă simt flatată de faptul că M.K. Se întorsese să se uite la mine.

— Băuturi. Mâncare. Transport. Cod vestimentar, a recitat Amie.

Veronica a turuit răspunsurile.

— Băuturile şi mâncarea vor depinde de loc. Muzeul Field are probabil vreun soi de contract cu o firmă de catering. Limuzine pentru transport şi cod vestimentar formal.

— Se pare că ai pus totul bine la punct, a apreciat Jason.

— Întotdeauna procedez aşa. Dacă nu mai sunt întrebări, haideţi să ne împărţim pe subcomitete şi să ne ocupăm de detalii.

Ne-am uitat nedumeriţi unii la alţii. Până şi M.K. Părea confuză.

— V., nu ai desemnat niciun subcomitet.

— Sunt comitetele DIY, a spus ea. Şi cine nu face parte din DIY trebuie să se întoarcă în clasă.

A aşteptat câteva secunde, ca să-i putem digera vorbele.

— Subcomitete să fie, atunci, a spus John, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se în picioare. Subcomitetul meu se întruneşte aici.

— Şi care e subcomitetul tău? A întrebat Amie, cu creionul în mână.

— Subcomitetul care joacă. Joacă tare.

M-am abţinut să nu pufnesc în râs.

Fetele şi-au împărţit comitetele — decoraţiuni, mâncare etc. —, apoi toată lumea a început să umble de colo-colo. Eu m-am

îndreptat spre latura mesei unde se aflau băieţii de la Montclare. La urma urmelor, cât de des primeam o vizită ziua în amiaza mare de la băieţii în albastru?

John Creed mi-a zâmbit în felul său, cu un zâmbet pe jumătate leneş.

— Bună, Sagamore.

— Bună, Chicago.

— Tu şi Jason v-aţi împrietenit repede.

I-a aruncat o privire piezişă lui Jason, care stătea de vorbă cu una dintre fete. Din moment ce fusesem în faza de negare a Adepţilor la vremea respectivă, în ziua când îl cunoscusem pe John Creed pretinsesem că nu-l cunoşteam pe Jason. Ştiu. Ştiu. Mi-am cerut scuze mai târziu.

— Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine, am răspuns eu vag. Mă surprinde faptul că te-ai băgat în organizarea petrecerii.

— Atâta timp cât presupune chiulitul de la ore şi petrecerea timpului în compania fetelor de la şcoala particulară.

Aha.

— Ei bine, multă baftă, în cazul ăsta.

— Voi doi o să mergeţi la Sneak împreună?

Am încercat să abordez un ton nepăsător.

— Nu ştiu. N-am prea vorbit despre chestia asta.

A ridicat din sprâncenele lui groase a mirare.

— Chiar aşa? Ciudat.

— Tu ai invitat pe cineva?

Le-a cercetat din priviri pe fetele din încăpere.

— Păstrez lista deschisă. Nu se ştie niciodată când îţi iese norocul în cale.

În momentul în care privirea i s-a oprit asupra lui M.K... Un încercat să nu strâmb din nas. Puteam să pun pariu că nici Veronica nu s-ar fi bucurat de treaba asta.

Jason a picat chiar la ţanc, întrerupând continuarea discuţifi despre vreuna dintre fiţoase, despre care John ar fi prelins că va fi norocul care-i iese în cale.

— Aşadar, a început Jason, dacă împărţi bilete pentru o plimbare pe iaht...

— Cred că putem aranja ceva, a răspuns John, aruncând i|ioi o privire spre mine. Aţi fost deja la lac?

— Este şi un lac pe-aici?

I-a trebuit o secundă ca să-şi dea seama că glumeam.

— Spune-mi că ţi-au mai dat şi ţie drumul pe-afară din când în când.

— Mi-au dat drumul pe-afară destul de mult.

„Cu toate că, de cele mai multe ori, nu la suprafaţă şi, de obicei, după apusul soarelui”, mi-am zis în sinea mea.

— Şi nu, nu am fost încă la lac. De fapt, nici măcar la râu nu am ajuns, dacă stau bine să mă gândesc.

— În mod categoric, trebuie să remediem această lipsă. Nu mai e mult până la sosirea iernii şi acostarea iahtului pe uscat. Şi atunci vei trece prin experienţa primei tale ierni în Chicago.

— Iernile din Sagamore erau destul de reci, am subliniat eu.

— Sunt sigur. Dar adaugă la răceala asta un vânt care bate cu cincizeci de kilometri la oră şi aşa te mai apropii de Chicago.

S-a uitat la M.K. Cum îşi dă părul peste umăr, apoi a plecat, ducându-se drept spre fata cea mai puţin sfântă de la Sfânta Sofia.

I-am aruncat o privire Veronicăi şi am văzut cum muşchii feţei i s-au încordat în momentul în care şi-a dat seama că băiatul de care era îndrăgostită îşi alesese o altă victimă.

— Bună, Sagamore.

Mi-am ridicat ochii spre Jason, care ironiza porecla cu care, după toate aparenţele, mă pricopsise John Creed, şi i-am zâmbit.

— Bună, Naperville.

Am făcut un gest cu mâna spre Creed.

— Sunteţi prieteni? Nu pot să-l citesc.

Jason a ridicat din umeri.

— Suntem oarecum prieteni, cred. Ne cunoaştem de multă vreme, dar nu suntem aşa de apropiaţi cum sunt eu şi Michael. Creed e genul de persoană care are aproape întotdeauna agenda plină. Nu aşa se leagă o prietenie trainică.

— Seamănă mai mult cu un parteneriat de afaceri, am comentat eu.

John i-a ridicat încheietura lui M.K. Ca să se uite la ceasul ei. Din moment ce, cu siguranţă, avea şi el un ceas la fel de scump, în varianta masculină, mi-am imaginat că era doar o scuză pentru a o atinge.

— Se pare că se înţelege destul de bine cu ea, a constatat Jason.

Am dat din cap.

— Ea este M.K. Problema e că cea mai bună prietenă a ei pare să nutrească anumite sentimente faţă de el.

Am făcut un semn spre Veronica; aceasta stătea de vorbă i ii unul dintre băieţii de la Montclare şi, între timp, se uita chiorâş la Creed. În mod categoric, nu-i pica bine. Pe de altă iurte, Garcia părea, în mod categoric, pus pe liber.

— Urâtă treabă, a spus Jason. Nimănui nu-i place să fie lăsat pe dinafară.

— E, din nefericire, adevărat, am confirmat eu, anticipând ceea ce lui Scout îi plăcea să numească TFT — tragicomedie fiţoasă totală.

Dacă putea fi ceva mai rău decât procedeele neortodoxe ale găştii fiţoaselor, atunci era vorba de certurile lor interne. Nu avea cum să iasă nimic bun din ele.

Când a sunat clopotul mănăstirii, toată lumea a început să-şi strângă lucrurile. Jason s-a aplecat şi mi-a depus un pupic pe obraz.

— Diseară? La Enclavă?

— Cu surle şi cu trâmbiţe, i-am şoptit eu. Şi cu blestemul focului în mâini.

— Abia aştept s-o văd şi pe asta.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi băieţii de la Montclare au plecat, din nou, de la Sfânta Sofia.

Când m-am întors în apartament, Scout era în camera ei, ţinând în mână un baton de cereale şi o revistă. Când am intrat, şi-a ridicat privirea.

— Arăţi precum motanul care a înghiţit canarul.

— În calitatea mea de vegetariană, obiectez la o asemenea metaforă.

Scout a rânjit la mine, dezvelindu-şi toţi dinţii.

— În calitatea mea de carnivoră, obiectez la mofturile tale. Şi acum deşartă sacul.

— Au fost şi băieţi de la Montclare în cadrul comitetului de organizare.

Şi-a dat ochii peste cap, dar s-a îmbujorat.

— De parcă mi-ar păsa.

— Oh, ba îţi pasă. Jason a fost acolo, şi Michael, desigur, şi prietenul lor, John Creed.

A trasat o piruetă în aer cu degetul, de parcă ar fi învârtit cu el un săculeţ cu bomboane, din acelea folosite ca mărturii la

nuntă sau la botez.

— Ştiu cine e John Creed.

— Ştiai că Veronica e topită după el? Şi că el e topit după M.K.? Am impresia că sunt nişte informaţii pe care le putem folosi în avantajul nostru.

Şi-a ridicat încet ochii spre mine şi mi-a zâmbit.

— Ştiam eu de ce te plac, Parker.

5

Dacă ar fi să mă întrebaţi care era cel mai teribil lucrudintr-un internat de fete pe care mă văzusem obligată să-l frecventez, ce-aş putea spune? Lipsa băieţilor drăguţi? Gaşca fiţoaselor? Lipsa totală de viaţă socială?

Poate. Numai că orele obligatorii de studiu individual se situau în capul listei.

Scout şi cu mine stăteam una lângă cealaltă în Sala Mare, o încăpere uriaşă cu vitralii şi cărţi. Stăteam vizavi de Collette, o altă colegă de clasă, la una din zecile de mese, înconjurate de o mulţime de adolescente în ecosez aflate în diferite stadii de comă induse de studiu.

Din moment ce îi furnizasem deja lui Scout toate detaliile legate de organizarea petrecerii, acum îmi faceam tema la trigo. Oricine ar fi trecut pe lângă masa noastră ar fi presupus că Scout citea lecţia pentru ora de istorie a Europei… sau o revistă cu benzi desenate înfiptă între paginile manualului respectiv.

Greşit.

Revista cu benzi desenate servea drept acoperire pentru Grimoire, manualul fundamental de magie al lui Scout.

Folosise o vrajă ca să-l facă să arate precum o revistă de benzi desenate plină de picanterii, în care eroina avea un bust generos, păr lung şi picioare şi mai lungi. Din punctul meu de vedere, era o acoperire destul de periculoasă, mai ales dacă vreuna dintre supraveghetoarele care patrulau prin încăpere hotăra că trebuia să fie confiscată. Dar Scout era destul de deşteaptă ca să gândească în perspectivă — găsise o acoperire pentru carte —, aşa că presupuneam că găsise şi un plan de rezervă la fel de ingenios.

Eu, una, mă aşteptam ca personajele din revista cu benzi

desenate să-şi facă apariţia la uşa noastră, într-o formă tridimensională, gata pentru reprezentaţiile lor magice sub comanda lui Scout. Sunt de acord că era o prostie, dar, cu toate. Istea, ar fi fost o chestie drăguţă.

Scout avea falsa ei revistă cu benzi desenate, iar eu aveam blocnotesul cu schiţe. Îmi plăcea la nebunie să desenez şi trebuia să încep orele de artă plastică foarte curând. Puteam să desenez natură moartă — ilustraţii ale obiectelor reale —, dar preferam să mă las furată de linii şi să dau frâu liber imaginaţiei. Aveam întotdeauna o rezervă de creioane preferate în geantă. Şi, din moment ce părinţii mei se simţeau, după toate aparenţele, vinovaţi de faptul că mă trimiseseră la Chigaco In vreme ce ei cine ştie ce faceau în Germania, aveam, de asemenea, şi o nouă provizie de blocnotesuri nemţeşti drăguţe, pe care mi le trimiseseră prin poştă săptămâna trecută.

Când am terminat cu problemele la trigo, am scos unul din geantă, am înşfăcat penarul şi m-am pus pe lucru.

Eram într-o încăpere plină de personaje — fete bogate în ecosez, fete ciudate în ecosez, şi supraveghetoarele care patrulau prin sală ca să se asigure că noi ne făceam temele, şi nu răsfoiam paginile revistei Cosmo. De asemenea, încăperea avea o arhitectură cool, de la zecile de vitralii până la candelabrele uriaşe din alamă care atârnau deasupra capetelor noastre. Fiecare candelabra era alcătuit din statuete zvelte ce reprezentau femei cu torţe în mâini — probabil zeiţe din timpuri străvechi.

Mi-am deschis primul caiet — unul subţire cu copertă bleu — şi am atins vârful creionului din plumb de hârtia alunecoasă. Mi-am ales drept model o zeiţă din candelabrul cel mai apropiat şi m-am apucat de lucru. Am început cu o linie subţire ca să-i trasez silueta şi să mă asigur că o proporţionasem corect. Pe măsură ce înaintam cu lucrul, îngroşam liniile şi adăugam detaliile.

Nu era magie. Nu era trigo. Şi, partea cea mai grozavă era că supraveghetoarele nu se puteau plânge. La urma urmelor, studiam.

Tocmai terminasem schiţa când în Sala Mare s-a aşternut liniştea. De obicei, era destul de multă linişte, dar era întotdeauna un zgomot de fond — foşnetul hârtiilor sau şoaptele înăbuşite ale fetelor care încercau să se amuze cumva.

Dar de data asta era o liniște profundă.

Scout şi cu mine ne-am ridicat privirile simultan. Primul meu gând a fost că monstrul cu picioare fusiforme tocmai intrase în sală. Dar nu era nimeni altcineva decât directoarea.

Marceline Foley păşea, sigură pe sine, de-a lungul culoarului dintre mese, îmbrăcată într-un taior dichisit şi purtând pantofi cu nişte tocuri pe care un adult le-ar fi categorisit drept „rezonabile”. Scruta încăperea din priviri pe măsură ce înainta, analizând, probabil, până în cel mai mic detaliu i-Ievele din preajma ei.

Foley încă mai reprezenta un mister pentru mine. Era prima persoană pe care o cunoscusem când sosisem la Sfânta Sofia, cu câteva săptămâni în urmă, şi îmi făcuse o primire foarte rece în Chicago. Tot ea fusese cea care sugerase faptul că părinţii mei nu erau ceea ce păreau a fi. A schimbat placa după aceea, dar în momentul în care am încercat să vorbesc cu ea despre ceea ce se petrecea cu adevărat m-a convins să las lucrurile aşa cum erau. Foley îi cunoştea pe părinţii mei şi părea convinsă că aceştia aveau un motiv anume să nu-mi spună ce se petrecea de fapt.

Un motiv care putea să pericliteze propria lor siguranţă.

Ce altceva puteam să fac decât să o cred pe cuvânt?

În seara asta ţinea în mână un mic teanc de fişe — ca nişte Indexuri. Din când în când, se oprea în dreptul unei mese, înmânând câte o fişă uneia dintre elevele aşezate acolo. Apoi a venit şi la mine să-mi dea o asemenea fişă.

— Instrucţiuni pentru orele de artă plastică, mi-a spus ea.

Nu mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia decât atunci când i-am dat drumul. Mă luptasem cu fiinţele care se târau prin tuneluri, dar directoarea era aceea care mă facea, într-adevăr, să simt un nod în stomac. Nu ştiu sigur ce voia să spună acest lucru despre mine.

Am luat fişa pe care mi-a întins-o. Era programul pentru orele de artă plastică: trebuiau să înceapă a doua zi. Orele de artă plastică se ţineau în „clădirea excedentară”. Nu-i aşa că sună fascinant?

Mi-am ridicat din nou privirea. Foley a rămas preţ de o clipă în dreptul mesei, cu restul fişelor în mână şi cu ochii aţintiţi asupra mea. M-am aşteptat să-mi spună ceva, dar ea a rămas acolo în tăcere. A dat din cap şi apoi s-a îndreptat spre următoarea

masă.

— Ciudată chestie, a apreciat Scout. Ce ţi-a dat?

Am întors fişa pe partea cealaltă, astfel încât să poată vedea ce scria.

— Aha. Se pare că ţi-ai găsit debuşeul creativ.

Nici nu mi-am pus bine fişa în caiet, că zgomotul a erupt prin toată încăperea. Ne-am uitat toate spre Veronica: stătea în picioare în dreptul unei mese, lângă scaunul trântit pe jos, aprinsă la faţă şi cu ochii roşii. M.K. O fixa din priviri, la rândul ei, pe Veronica, ridicând o sprânceană şi cu braţele încrucişate la piept.

— Cataclism nuclear, a mormăit Collette.

— Eşti o vrăjitoare, a şuierat Veronica, apoi a păşit peste scaunul răsturnat şi a alergat spre uşă.

În Sala Mare era o linişte de nu se mai auzea nici musca.

M.K. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a aplecat spre fata de lângă ea, ca să bârfească împreună în timp ce una dintre cele mai bune prietene ale ei fugea de ea. O supraveghetoare s-a dus la masă şi a ridicat scaunul pe care îl răsturnase Veronica. Prin încăpere a început să se audă un murmur de şoapte.

— Cel puţin s-a terminat cu treaba asta, a spus Collette. Putem să ne întoarcem la studiu acum?

Am schimbat câteva priviri cu Scout şi am citit pe chipul oi aceleaşi gânduri care îmi treceau şi mie prin cap: „Oare rliiar putea să fie atât de uşor?”

Câteva ore mai târziu, Scout şi cu mine eram din nou în tuneluri, croindu-ne drum spre uşa din lemn a Enclavei Trei. Statutul ei de cartier general al Adepţilor era marcat de cifira „. V’ de deasupra uşii şi de simbolul de pe tăblia ei — litera Y In interiorul unui cerc, un simbol despre care Scout îmi spusese că putea fi văzut prin mai multe locuri din Chicago. Era emblema Adepţilor.

Bineînţeles că ideea de a înscrie simbolurile pe clădirile şi podurile din oraş nu era chiar conformă cu dorinţa Adepţilor de a se ţine departe de ochii lumii. Pe de altă parte, aveam senzaţia că simbolurile constituiau un fel de memento al faptului că ei se aflau aici, printre noi. Că se luptau pentru o cauză bună, chiar dacă nimeni altcineva nu ştia despre războiul lor. Scout a deschis uşa, iar Adepţii Junior Varsity ai Enclavei Trei şi-au îndreptat privirile spre noi: Michael Garcia, Jason Shepherd, Jill şi

Jamie, Riley şi Paul Truman. Fiecare dintre ci avea talentul său magic unic. Michael era cititor, ceea ce însemna că putea să „citească” istoria unei clădiri doar prin simpla ei atingere. Jamie şi Jill erau vrăjitoarele elementelor.

Jamie putea manipula focul, iar Jill putea manipula gheaţa. Paul era războinic. Puterea lui magică îi permitea să se adapteze stilului de luptă al oricărui om sau monstru pe care îl înfrunta. Paul era înalt, cu pielea în nuanţa plăcută a cafelei. Era un băiat drăguţ şi destul de deşirat, astfel încât cu greu ţi-l puteai imagina purtând o bătălie feroce, dar privirea lui fermă îl dădea de gol. La cât de deşirat era, probabil că nu avea puterea fizică să-l doboare pe monstru în final, dar puterea magică îi conferea întotdeauna o şansă în plus.

Am intrat în încăperea uriaşă — cu tavan mare, boltit, şi cu pereţi acoperiţi cu mozaic—, îndreptându-ne spre Jill şi Jamie, care stăteau separat de băieţi. Dar asta nu l-a oprit pe Jason să-mi facă cu ochiul, sau pe Michael să se uite la Scout cu o privire de mieluşel. Ea şi-a dat ochii peste cap, dar pe chip i se întrezărea o urmă de zâmbet.

— Care-i treaba, Adepţi? A întrebat Scout.

— Tocmai îl aşteptam pe honcho ca să ne dea startul, a răspuns Jill, făcând un semn din cap spre Daniel.

Daniel era noul nostru lider, un tip pe care grangurii sus-puşi îl trimiseseră la noi ca să stea cu ochii pe Katie şi pe Smith. Daniel era, ca să zic aşa, plăcut la vedere. Înalt şi blond, cu umeri bine făcuţi, ochi albaştri şi cu o gropiţă în bărbie. Stătea de vorbă cu Katie, o minionă drăgălaşă precum o majoretă, şi cu Smith, care se dădea mare emo cu părul lui slinos şi cu hainele întotdeauna cu cel puţin vreo două măsuri mai mici. Katie şi Smith erau Adepţii Varsity care refuzaseră să trimită pe cineva să o salveze pe Scout din ghearele Secerătorilor; din această cauză fuseseră înlocuiţi cu Daniel. Îi implorasem să plecăm după ea, dar mă izbisem de privirile lor încăpăţânate atunci când mă refuzaseră. Era exact genul de scenă care mă facea să mă întreb în ce măsură făceau ei parte din categoria „oamenilor buni”. Încă mai aveam rezervele mele în privinţa lor.

Scout i-a zâmbit lui Daniel, cu ochii măriţi de emoţie.

— Mi-ar face plăcere să-l ajut pe Daniel la orice proiect special pe care are de gând să-l pună în practică.

Eu, în schimb, mi-am dat ochii peste cap.

— Nu cred că o să-ţi accepte oferta, având în vedere că este cu patru ani mai mare decât tine. Şi la colegiu, pe deasupra.

— Nu-mi strica cheful. Ştiu că nu e chiar de teapa mea. Totuşi, nu crezi că e un pic cam… visător?

— Nu arată rău tipul, am admis eu, într-un mod absolut platonic. Cu alte cuvinte, hai să punem spectacolul de magie pe picioare şi cam atât.

— Ştii filmele alea în care la trecerea blondei timpul parcă încetineşte? Îşi unduieşte părul în ritmul mersului — Scout a făcut o demonstraţie, dar părul ei scurt abia dacă se mişca in timp ce-şi scutura capul — şi toţi tipii cască ochii după ea. Am senzaţia că Daniel ar putea pune la cale chestia asta.

— Chestia cu holbatul?

— Nu — partea cu încetinitorul. Vreau să spun că e suficient să te uiţi la el, ca să-ţi dai seama.

Cred că alcătuiam o privelişte destul de amuzantă — palm eleve în clasa a unsprezecea de liceu, două dintre noi în uniforme ecosez sexi, cu ochii aţintiţi pe un student în anul al doilea. Dar ea chiar pusese punctul pe i. Daniel a traversat încăperea să stea de vorbă cu Smith; era ceva special în felul lui de a se mişca — de parcă nu mergea, ci mai degrabă făcea o declaraţie de intenţie.

Ce-i drept, Daniel mai facea şi pe grozavul.

— De acord, e impresionant, a remarcat Jamie.

— Ţi-am spus eu.

— Despre ce tot şuşotiţi voi acolo?

Capul lui Michael a apărut pe neaşteptate printre noi, întorcându-şi privirea când în stânga, când în dreapta, în aşteptarea detaliilor.

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, Garcia.

Am citit în ochii lui cât de mult îl rănise remarca ei, dar, cu toate acestea, şi-a păstrat zâmbetul pe buze.

— Ştii de ce ai nevoie?

Încet, cât se poate de încet, Scout şi-a întors capul să se uite la el, cu o sprânceană ridicată. Avea o expresie fioroasă.

— De ce?

— De un bărbat care să te respecte. Care să te trateze ca pe egala lui.

„Nu e rău deloc”, m-am gândit eu. Dar Scout nu era dispusă să-l creadă. Sigur că da, se citea o oarecare surprindere în ochii

ei, atât şi nimic mai mult.

I-a pus o mână pe braţ.

— Problema e, Garcia, că nimeni nu este egalul meu. Sunt cea mai dată naibii spellbinder din Chicago.

Mi-am dat ochii peste cap, dar, pe bune, nu prea aveam motive să nu fiu de acord cu ea.

Înainte ca Michael să apuce să-i dea replica, Daniel a bătut din palme să ne atragă atenţia.

— Gata, copii. Să dăm drumul la spectacol!

Ne-am adunat laolaltă — toţi membrii Junior Varsity ai Knclavei Trei. Katie şi Smith — tot Adepţi, dar nu de vârsta noastră — au rămas ceva mai deoparte. Amândoi păreau cătrăniţi de faptul că fuseseră înlocuiţi. Katie stătea cu braţele încrucişate la piept săgetându-l din priviri pe Daniel, în vreme ce Smith îşi azvârlea capul pe spate să-şi dea bretonul la o parte din ochi. Având în vedere de câte ori îl văzusem făcând chestia asta în ultimele câteva săptămâni, mai-mai că-mi venea să aduc o foarfecă cu mine.

— Primul punct pe ordinea de zi, a început Daniel. Spuneţi-mi ce aţi văzut noaptea trecută.

Scout a ridicat prompt o mână.

— Nişte creaturi. Mari, scârboase, goale, târâtoare. Aveau dinţi ascuţiţi şi se mişcau ciudat.

— Ca un banc de peşti, am intervenit eu.

— Ca nişte baracude, a adăugat Jason. Am găsit dâre de mucozităţi pe unul dintre coridoarele de lângă Sfânta Sofia şi imediat după aceea s-au şi năpustit asupra noastră. Ne-a trebuit o doză din blestemul focului, un cerc de protecţie şi i-a aruncat o privire lui Scout — cum ai numit-o?

— Vrajă de transfigurare, l-a ajutat Scout.

— O vrajă de transfigurare ca să-i alunge.

Katie şi-a dat ochii peste cap.

— Probabil că erau doar nişte Secerători.

— Nu, a contrazis-o Scout, cu o expresie înverşunată ce nu dădea drept la replică. În primul rând, erau în pielea goală. În al doilea rând, nu erau Secerători, sau troli, sau orice altceva ce am mai văzut noi până acum. Erau ceva nou. Ceva ce nu există nici în Grimoire-ul meu. Astăzi mi-am petrecut orele de studiu individual căutându-i în manual.

Am ridicat mâna dreaptă.

— Aşa e. Am văzut-o cu ochii mei cum a citit tot timpul.

— Arătau de parcă ar fi venit direct de pe Insula doctorului Moreau, a ţinut Jason să spună.

Paul şi-a încrucişat braţele deasupra capului.

— Sunteţi siguri că nu erau şobolani din canalele de scurgere? Animalele astea pot să o ia razna după o vreme.

— Doar dacă şobolanii ajung să aibă o înălţime de un metru şi jumătate şi să umble în două picioare. Mă rog, mai mult sau mai puţin.

L-a înghiontit pe Michael cu cotul.

— Arată-le ce ai.

Michael şi-a scos mobilul din buzunar, s-a jucat cu tastele câteva secunde, după care i l-a dat lui Daniel.

Smith a tras cu coada ochiului peste umărul lui Daniel. Te ungea pe suflet să vezi cum, dintr-odată, îi pică faţa aceea plină de infatuare.

— Ce-i asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, a spus Daniel, privind ecranul telefonului cu o faţă încruntată şi apoi rotindu-l ca să-l privească din alt unghi. Unde anume vă aflaţi, aici?

Într-unul dintre tunelurile utilitare, i-a răspuns Jason. La distanţă de vreo zece-douăsprezece coridoare de Sfânta Sofia, nu-i aşa?

S-a uitat înspre mine să-i confirm, iar eu am dat din cap.

— Şi mucozităţile? A mai întrebat Daniel.

Erau, în cea mai mare parte, pe podea, i-a relatat Michael, dar nu numai acolo.

— Erau foarte multe dâre, i-a confirmat Scout.

Daniel şi-a trecut mâinile prin păr cu un aer preocupat. În spatele meu, Scout a oftat din rărunchi.

— Nu e pentru prima oară când am văzut asemenea dâre, a mărturisit Daniel.

În încăpere s-a lăsat liniştea.

— Cum adică? A izbucnit Scout. Vreţi să spuneţi că nu s-a inl. Lmplat pentru prima dată? Au mai fost şi alte creaturi şi ni meni nu a catadicsit să ne spună şi nouă?

Până şi Katie şi Smith păreau surprinşi. Toţi ochii s-au Inlors spre Daniel.

Am văzut doar mucozităţile, ne-a explicat el, şi asta nu m. Ii departe de săptămâna trecută. Nu aveam habar despre ce era

vorba sau de unde proveneau. Nu era nici urmă de cine ştie ce creaturi nemaivăzute — doar dârele alea. Şi nu erai pentru prima oară când vedeam asemenea mucozităţi.

Unii dintre noi am dat din cap cu neîncredere.

Mucozităţi ectoplasmatice, a început Michael să turuie lecţia, mucozităţi coloidale, chestiile alea pe jumătate pt'şlc care au lăsat dâre în vaporul turistic din Navy Pier, atunci când Secerătorii au folosit vraja alergenă şi Adepţilor ungea nasul ca o cişmea prin tot oraşul…

— Punct ochit, a confirmat Daniel ridicând o mână. Şi acum, că ştim ce sunt — şi de unde provin —, a sosit vremea să facem ceva oarecum diferit.

De parcă ar fi regizat totul, în chip de replică s-a auzit o bătaie în uşa Enclavei.

Katie a dat fuga la uşă, a răsucit mânerul şi s-a folosit de toată forţa trupului ei minion să tragă de uşă.

În prag erau două fete. Una dintre ele era înaltă, avea ochi căprui în nuanţa coniacului, piele cu tentă ciocolatie şi o claie de păr negru ce i se revărsa dintr-o coadă de cal făcută cu îndemânare. Avea ceva eteric în ea, iar privirea îi era cam lipsită de expresivitate.

A doua fată era o blondă mititică, scundă, cu părul aspru şi spălăcit, tuns scurt în creştet şi lung până la umeri, în rest. Purta o îmbrăcăminte potrivită pentru o punkistă rămasă prizonieră în Anglia victoriană: fustă neagră scurtă şi miţoasă; cizme negre până la genunchi; colier cu medalion şi un tricou subţire, gri striat, pe sub o jachetă din piele neagră cu ştraifuri din blană neagră şi groasă; mănuşi negre şi o geantă demodată din piele, care arăta precum o geantă de doctor de pe vremuri.

— Măi să fie, a mormăit Michael, primind drept recompensă un ghiont între coaste din partea lui Scout.

Daniel le-a făcut semn fetelor să intre, ceea ce au şi făcut. Katie a închis uşa în urma lor.

— Enclava Trei, a spus Daniel. Faceţi cunoştinţă cu Naya Fletcher…

Fata mai înaltă ne-a făcut cu mâna.

— … şi Bailey Walker.

— Trec drept Detroit, l-a corectat blonda, salutându-ne milităreşte.

— Oh, presimt că o să-mi placă de ea, a murmurat Scout

zâmbind. Are tupeu. Seamănă oarecum cu tine, Parker.

— Am ceva tupeu, am încuviinţat.

— Detroit, s-a corectat şi Daniel, apoi a făcut un semn spre Naya. Naya este o convocatoare. Pentru cei nou veniţi printre noi, asta înseamnă că vorbeşte cu persoanele care au murit recent.

Am ridicat din sprânceană.

— Cu stafiile?

Naya a ridicat din umeri.

— Aşa sunt numite de publicul larg, dar preferă să li se spună „recent răposate”. Faptul că sunt numite „stafii” le tace să se simtă ca o specie diferită. Cum ar fi vampirii sau vârcolacii sau muribunzii. Încă mai sunt destul de umane.

Doar că… ei, bine, au mai puţin suflu decât noi.

— Iar Detroit este o maşinistă.

Încăperea a răsunat de sunete înăbuşite de uimire. Mie, personal, faptul că era „maşinistă” nu-mi spunea nimic, dar, în mod cert, avea o semnificaţie anume pentru ceilalţi Adepţi.

— Adică inventează tot felul de dispozitive ingenioase, mi a şoptit Scout.

— Detroit şi Naya au văzut mucozităţi şi în alte tuneluri, ne a explicat Daniel. După cum ştiţi, Enclava Doi este o enclavă care furnizează informaţii, se ocupă de tehnologie. Ei nu obişnuiesc să se lupte cu Secerătorii.

În momentul în care a făcut o pauză, ştiam exact unde bătea. Am simţit un gol în stomac.

— În seara asta, a continuat el, le veţi escorta ca să stabiliţi dacă mucozităţile lor sunt la fel cu ale noastre…

— Şi să vedem dacă mai sunt şi alte creaturi pe acolo, a adăugat Katie.

S-a lăsat tăcerea în Enclavă.

— Detroit a alcătuit o hartă a traseului de la mucozităţile noastre la ale lor, a continuat Daniel, aşa că Naya va fi ghidul vostru. Jill, Jamie şi Paul — porniţi în avangardă. De îndată ce ajungeţi la jumătatea drumului, vă opriţi acolo, astfel încât să le asiguraţi tuturor o zonă la adăpost de orice pericol, în care să se poată retrage la nevoie. Michael va citi tot ce-i stă în putinţă. Lily şi Jason vor fi în ofensivă, dacă e necesar.

Am aşteptat şi alte indicaţii, însă Daniel nu ne-a mai spus nimic altceva.

Scout şi cu mine am schimbat o privire. Nu-i rostise şi ei numele.

— Şi cu mine cum rămâne? A întrebat ea.

Daniel a privit-o câteva secunde, după care s-a întors din nou spre Detroit şi Naya.

— Domnişoarelor, vă rog să îmi acordaţi câteva minute să stau de vorbă cu Enclava Trei.

Fetele au dat din cap aprobator, apoi au şters-o afară. Când uşa s-a închis în urma lor, toţi ochii s-au întors spre Daniel.

— Decizia îţi aparţine, i-a spus el lui Scout, dar aş prefera să te hotărăşti să stai deoparte de data asta.

În încăpere s-a lăsat liniştea.

— Să stau deoparte? A repetat ea.

— Ai trecut prin multe încercări grele, în ultima vreme, şi noaptea trecută te-a solicitat destul de mult — din punct de vedere fizic, magic, emoţional. Misiunea Enclavei Trei este să protejeze Enclava Doi în cazul în care creaturile îşi fac din nou apariţia, nu să…

— O, nu, l-a întrerupt Scout, ridicând o mână. Nu o să se ajungă la aşa ceva. Fie că eşti membru Varsity, fie că nu, sper că nu ai de gând să insinuezi că nu pot să merg în misiune deoarece coechipierii mei, Adepţii mei, trebuie să mă dădăcească.

Am tras o strâmbătură în locul lui Daniel.

— Scout, hai să fim rezonabili…

Eu sunt rezonabilă, a subliniat ea, ridicându-şi geanta de jos şi atârnând-o pe umăr. Oamenii ăştia m-au salvat. Au riscat ca Secerătorii să le stoarcă tot sufletul din ei şi au venit in sanctuar să mă salveze. Ce mama naibii, nici să nu te gândeşti că vor pleca de aici fără mine! Nu o să se întâmple una ca asta.

Michael a făcut un pas înainte ca să i se alăture lui Scout.

— Dacă nu merge ea, nu merg nici eu. Şi ştii ce sunt în în stare să fac la faţa locului.

A urmat un moment de linişte, răstimp în care Daniel şi-a reconsiderat poziţia. În final, s-a uitat la Scout.

— Eşti pregătită?

— Sunt pregătită, i-a confirmat ea.

— OK, a spus el. Atunci, la treabă cu voi.

Ne-am luat cu toţii genţile şi ne-am îndreptat spre uşă, unde, de cealaltă parte, ne aşteptau Adeptele din Enclava Doi.

I-am aruncat o privire peste umăr lui Daniel şi i-am zărit zâmbetul viclean întipărit pe chip. Mi-am dat seama că o făcuse dinadins — o momise cu un scop anume — pentru a o întărâta, pentru a o pregăti să facă faţă oricărei posibile provocări din tuneluri.

Nu era de mirare că fusese trimis să-i supravegheze pe Katie şi pe Smith. Era bun. Viclean, desigur, dar bun.

Daniel mi-a surprins privirea şi mi-a făcut un semn din cap, indicându-mi apoi uşa.

— Hai, du-te la treabă, Lily.

Şi dusă am fost.

6

Chiar dacă afară era soare, tunelurile erau tot reci şi umede.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să fii Adeptă în Miami sau în Tahiti? I-am şoptit eu lui Scout, trăgându-mi până sus fermoarul de la hanoracul pe care mi-l pusesem peste cămaşa stil Oxford, parte componentă a uniformei marca Sfânta Sofia.

— Adică în locul măruntaielor ăstora umede şi reci ale Vestului Mijlociu?

Am sărit de partea cealaltă a şinelor ca să evit o băltoacă de lichid ruginiu.

Mda, cam aşa ceva.

Profitând de faptul că mă depărtasem puţin de Scout, Mu hael s-a strecurat între noi, apoi şi-a pus un braţ pe umăi ui meu.

— Ştii ceva, dacă ai fi fost în Miami, nu ne-ai fi cunoscut pe noi.

Scout şi-a dat ochii peste cap.

— Ce nenorocire pe capul ei!

— Cum spui tu. Dar ştii că mă iubeşti.

— Îmi pare rău că trebuie să te contrazic, Garcia.

Băiatul a reuşit să încropească un zâmbet, dar se vedea cât de colo că remarca ei îl rănise. Ofensat, a rămas în urmă, ca să-şi continue drumul alături de Jason.

— Îl cam repezi pe Michael, i-am şoptit eu lui Scout, într-un moment când el nu avea cum să ne audă.

— E puţin cam sâcâitor.

— Nu e nici mai mult, nici mai puţin decât el însuşi.

S-a întors pe jumătate.

— Îmi pare rău. Numai că… nu ştiu ce să zic. Poate că Daniel avea dreptate şi nu sunt încă pregătită pentru ce urmează, nu? Vreau să spun că ultima oară mi-am ieşit din minţi de spaimă.

— Poate că ar trebui să-i spui şi lui Michael treaba asta. Decât să-l respingi, lasă-l mai bine să te aline.

— Ajunge cu atâta stat în faţa televizorului ziua în amiaza mare, domnişoară.

— Of, Doamne. Nu cumva tocmai ţi-am dat un sfat în privinţa relaţiilor tale amoroase?

— Ba da.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Ştiam eu că pricepi repede.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Voi două sunteţi tot timpul aşa de vorbăreţe? Ne-a întrebat Detroit.

Mergea cu paşi hotărâţi şi cu braţele încrucişate la piept, c. I să se apere de frig.

— Încercăm să mai înveselim atmsofera, i-a spus Scout. I urnea asta e, şi aşa, mult prea întunecată.

— Întunericul nu e atât de întunecat pe cât ai crede.

Ne-am uitat cu toţii la Naya, care mergea cu mâinile întinse în faţă, trecându-şi vârfurile degetelor de-a lungul peretelui.

— Ce vrei să spui? A întrebat-o Scout încetişor.

Şi-a întors privirea spre noi, cu claia de păr de culoarea i.il clei săltându-i în ritmul mersului.

— Nu suntem singurii de aici, sau de dincolo, sau de oriunde altundeva. Ei chiar se află, cu toţii, în jurul nostru. La mese în tărâmul cenuşiu — între două lumi — peste tot în turul nostru.

Am înghiţit în sec, iar pielea mi s-a făcut ca de găină în vreme ce mă străduiam din răsputeri să nu mă uit în jurul meu, să nu cercetez întunericul din preajmă în căutarea urmelor celor duşi dintre vii.

— Poţi să-i vezi? A întrebat Scout cu glas scăzut, iar Naya indicat din umeri.

— Câteodată. De cele mai multe ori, eu sunt cea care îi invoc. Care le vorbesc. Le trebuie multă energie ca să devinăi vizibili. Cu sunetul e mai uşor. Cu căldura termică e şi mai uşor.

Deodată s-a oprit, făcând ochii mari.

— Vi s-a întâmplat vreodată să fiţi într-un loc întunecos şi

liniştit şi să simţiţi cum vă străbate un curent rece? Ca şi cum vântul v-ar fi trecut drept prin suflet?

Am dat din cap, cu ochii mari cât cepele, precum un copil care stătea în faţa unui foc de tabără înfricoşător. De asemenea, mă întrebam cum fusese prima oară — prima oară când ea îi văzuse, sau îi auzise, sau îi convocase. Vă puteţi imagina ce trebuie să fi simţit atunci când, într-o bună zi, îi auzise pe neaşteptate pe morţii vii, aflând astfel de existenţa celorlalţi, dintre cele două lumi?

Am hotărât că era ceva asemănător cu descoperirea unui tatuaj ciudat sau a unui curent electric fară vreo sursă de alimentare.

Detroit i-a aruncat o privire lui Scout.

— Aşadar, din ce am înţeles de la Daniel, tu eşti spellbinder?

— Da, a răspuns Scout. De ce?

— Auzisem că eşti spellcaster. Şi m-am gândit în sinea mea, ce mare scofală, din ăştia sunt pe toate drumurile.

— Pe toate drumurile? A repetat Scout. Şi eu care credeam că sunt un mit.

— Ştiţi ce este un spellcaster?

Am ridicat o mână.

— Eu, una, mărturisesc că nu ştiu.

Detroit a întins o mână în faţă.

— Este vorba despre Triplul I, corect?

— Adică „intenţia, incantaţia, încarnarea”, m-am oferit eu să spun în locul ei.

— Exact. Deci este nevoie de intenţie şi incantaţie ca să ajungi la partea cu încarnarea. Scrierea incantaţiei ţine, în esenţă, de spellbinding. Pui cuvintele potrivite laolaltă, în ordinea potrivită, pentru a crea o vrajă. Aşa că, atunci când răsfoieşti Grimoire-ul, te uiţi de fapt la o succesiune de fotograme ce alcătuiesc vraja, acestea fiind rezultatul splellbinding-ului.

— Până aici e totul clar, am adăugat eu (plină de bunăvoinţă).

— De îndată ce te apuci să reciţi incantaţia, folosindu-te de intenţia ei ca să produci încarnarea, într-un fel sau altul, obţii spellcasting-ul. Magia prinde viaţă. Spellcaster-ii lucrea la doar după manualele Grimoire care le-au fost transmise din generaţie în generaţie. Sau se inspiră de pe Internet.

Scout şi-a arcuit sprâncenele a mirare.

— Îşi iau vrăjile de pe Internet?

— Ei, nu chiar toţi.

OK, după toate aparenţele, Internetul era o pădure magică ce abia aştepta să fie explorată.

Detroit a făcut un semn cu mâna spre Scout.

— Dar tu ai ceva special în tine, Scout. Poţi să faci mai mult decât să repeţi nişte cuvinte ca să produci magia. Tu poţi să legi vrăjile între ele, în primul rând. Poţi să le transfigurezi din litere şi cuvinte în magie.

— Tocmai de aceea îi interesează pe Secerători atât de mult persoana ta, am constatat eu. Ai spus că au menţionat acest lucru când ai fost în sanctuarul lor, aşa-i? Că umblau după Grimoire-ul tău şi că vorbeau despre diferenţa dintre spellcaster şi spellbinder?

Scout a dat din cap.

— Asta explică de ce au venit după mine şi de ce voiau manualul meu.

— E de înţeles, a subliniat Detroit. Este o putere magică rară. Şi dacă scopul principal al organizaţiei tale este de a sprijini folosirea puterii magice, atunci găsirea unei persoane care să poată alcătui vrăji noi are o valoare colosală.

— Al naibii de colosală, a încuviinţat Scout. N-am avut habar până acum. Adică, pur şi simplu presupuneam că faceam ceea ce faceau şi alţii, înţelegeţi? Scriam farmece, ca apoi să le transform, efectiv, în incantaţii.

— Uau! Am exclamat eu. Te-am văzut şi eu o dată făcând pe modesta modestelor.

A scos limba la mine. Probabil că o meritam.

În cele din urmă, am ajuns la o întretăiere de tuneluri şi am pornit-o pe drumul din stânga. Acesta urca în pantă şi continua doar vreo câţiva zeci de metri.

Ne-am oprit în faţa unei deschizături cu margini neregulate care fusese spartă în zid.

— Pe aici, ne-a indicat Detroit.

Scout a privit deschizătura cu neîncredere.

— Cum adică „pe aici”? Unde duce chestia asta?

— Intr-un oficiu al personalului de serviciu, de fapt, a lămurit-o Detroit. Trebuie să trecem din tunelurile de cale ferată în Pedway.

M-am aplecat spre Scout.

— Mai spune-mi o dată ce înseamnă Pedway.

— Pasarele pentru pietoni, mi-a explicat ea.

— Pedway este un sistem de pasarele acoperite care leagă clădirile din Buclă, a adăugat Detroit. Unele aeriene, altele subterane. Se presupune că le oferă oamenilor ocazia de a merge prin centru atunci când este prea frig ca să umble pe. Ilară. Sunt şi luminate şi nici nu sunt atât de umede ca tunelurile.

Scout părea surprinzător de cătrănită de perspectiva de a umbla prin ceea ce presupuneam eu a fi pasaje supraterane mochetate.

— De obicei, încercăm să evităm să trecem prin Pedway, mi-a explicat ea.

Detroit a dat solemn din cap.

— Ştiu.

Mi-am făcut o listă mentală cu lucrurile pe care, probabil, vom încerca să le evităm: personal de pază, camere de supraveghere, uşi încuiate. Sau, poate, pe oricine care vedea ceva nelalocul său într-o gaşcă de tineri alergând prin Chicago în toiul nopţii.

— Vampii patrulează noaptea prin Pedway, s-a plâns Scout.

Uitasem, desigur, să-i trec pe listă.

— Vampii? La ce anume te referi?

— La chestiile obişnuite, a spus Scout dând din mână a lehamite. Stil gotic, colţi, moarte cu crucifixul, nu-i vezi niciodată mâncând pâine cu usturoi. Vampirii nu sunt deloc prietenoşi cu Adepţii.

— Nu sunt prietenoşi cu nimeni, a adăugat Detroit. Nu au nimic personal cu noi. Şi s-ar putea ca nici măcar să nu vedem vreunul. De regulă, îşi ţin sabatul în zonele cele mai ferite din Pedway. Sunt puţine şanse chiar să dăm de ei.

Scout nu părea impresionată de logica ei.

— Uite ce e, a continuat Detroit. Pedway este o scurtătură. Ne ia mult mai mult dacă trecem prin tuneluri. Şi o să mergem prin pasarelă doar pe o distanţă de câteva străzi, apoi ne întoarcem, oricum, în tuneluri.

Am rămas pe loc câteva minute, în timp ce Adepţii Enclavei Trei schimbau între ei priviri, cântărind opţiunile. Din moment ce eu încă eram boboacă, m-am gândit că era mai bine să las decizia pe seama membrilor cu mai multă experienţă.

Jason s-a uitat la Jill, Jamie şi Paul.

— Ce ziceţi?

— Păi, a luat Paul cuvântul, nu-mi surâde deloc ideea de a avea nişte vampiri între noi şi locul unde ne ducem, oricare ar fi acela, dar sunt de acord să rămânem în tuneluri cât mai puţin posibil. De altfel, dacă dăm de necaz pe drum, ne putem întoarce, desigur, pe drumul mai lung.

— Îmi sună destul de bine, a apreciat Jason.

Aşa că zis şi făcut. Unul câte unul, cu Jamie şi Jill în frunte, ne-am strecurat în gaura din zid. Am ajuns, exact aşa cum ne promisese Detroit, într-un oficiu al personalului de serviciu. Toţi nouă stăteam înghesuiţi într-o cămăruţă întunecoasă, printre mături, mopuri şi găleţi pe rotile.

— Nu vreţi puţină lumină? M-am oferit eu în şoaptă.

— Mai bine să rămânem pe întuneric, am auzit-o spunând pe Jill. Măcar până când ne dăm seama dacă e cineva pe-afară. Michael, vrei să verifici şi să ne spui şi nouă?

— Tocmai la asta lucram, a zis Michael. Am auzit un l Arşâit de picioare, probabil că se strecura printre noi şi printre obiectele din încăpere ca să ajungă la un perete.

— Se aud ecourile unei activităţi oarecare, a spus el într-un final. Agitaţie. Mers încontinuu, mişcare. Mai repede, şi mai repede. Lumea se învârte şi picioarele continuă să meargă.

A făcut o pauză.

— Asta-i tot ce am reuşit să citesc.

— Hm. Chestia asta nu prea ne lămureşte dacă vampirii Mint sau nu pe-acolo, a conchis Detroit.

— Nu, într-adevăr, a consimţit Jason. Dar, oricum, tot I rcbuie să ieşim de-aici.

Am auzit alt târşâit de picioare, apoi ceva strălucitor din mâna lui Detroit a luminat încăperea. Medalionul pe care îl purtase la gât era acum deschis în palma ei. L-a rotit până a proiectat o hartă complicată pe cel mai apropiat perete al debaralei.

Am scos oooh-uri şi aaah-uri de uimire la vederea unei asemenea privelişti.

— Dispozitivele ingenioase sunt talentul meu, ne-a explicat ea, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles. Şi-acum, când deschidem uşa, o luăm la dreapta. Mergem drept înainte până la capătul coridorului, apoi o luăm la stânga. Pe la jumătatea coridorului se află o scară — o ieşire de urgenţă. Trebuie să pun

rapid senzorul pe uşă, după care intrăm. Coborâm scările până la ultima treaptă şi ajungem înapoi la tuneluri. A înţeles toată lumea ce are de făcut?

— Da, i-a confirmat Paul. Haideţi să trecem la fapte.

A întredeschis uşa şi a tras cu ochiul afară, iar lumina de pe coridor a străpuns o felie din întunericul dinăuntru.

— Liber, ne-a dat el de veste, şi ne-am strecurat unul câte unul în Pedway.

Arăta exact cum te-ai aştepta să arate o pasarelă pietonală. Partea aceasta de coridor era largă, construită din beton, iar podeaua era confecţionată din bucăţele de piatră şi mozaic încastrate în beton. Nu prea aveai la ce să te uiţi, dar, cu certitudine, te ţinea departe de zăpadă.

Cu toţii am străbătut coridorul mai mult alergând decât mergând spre următoarea cotitură, până când Paul, cu chipul transfigurat de spaimă, ne-a făcut semn să ne lipim de perete. Cu inima bătându-mi dintr-odată nebuneşte, ne-am făcut una cu peretele.

Respiram din greu, cu nervozitate, îmi încordam urechile să aud ce anume îi provocase atâta îngrijorare lui Paul, dar nu am auzit nimic. Coridorul era cufundat în linişte, cu excepţia zumzăitului neoanelor de deasupra capetelor noastre.

Şi apoi s-a auzit o voce venind din spatele nostru.

— Ia te uită! Ce avem noi aici?

M-am întors încet de tot. Erau trei: un băiat înalt cu părul negru, în faţă; două fete în spatele lui. Toţi trei purtau haine gri cu negru în mai multe straturi, peste nişte corpuri slabe ca de modele, sau, poate, ca de persoane anorexice. După cum arătau, aş fi putut să cred că erau de vârsta mea. Dar după aceea m-am uitat în ochii lor — erau întunecaţi, dilataţi, în mod cert, nici pe departe tineri. Mai mult chiar, niciunul dintre ei nu părea încântat de întâlnire, nemaivorbind că stăteau între noi şi oficiul personalului de serviciu. Calea noastră de evadare.

— Vampirii, a murmurat Jason.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Fii pregătită, mi-a spus el, apoi a făcut un pas înainte. Paul l-a urmat. Am întins repede mâna după a lui Scout.

Ea mi-a strâns-o în chip de răspuns.

— Aţi ieşit cam târziu la plimbare, nu-i aşa? A întrebat vampirul din faţă.

Avea o voce joasă, gravă şi, în timp ce vorbea, i-am zărit vârfurile colţilor.

Una dintre fetele din spatele lui a şuierat ca o pisică, cu colţii scânteindu-i în luminile de deasupra capului. A făcut o jumătate de pas înainte. M-am lipit şi mai tare de perete, iar muşchii mi s-au încordat brusc, de parcă s-ar fi pregătit să o ia la fugă. De parcă tot corpul meu ştia că erau malefici şi voia să scape de ei cât mai repede posibil.

— Suntem pe cale să ieşim din teritoriul vostru, le-a spus Jason. Tot ce vă rugăm este să ne permiteţi o traversare în siguranţă pe o distanţă de câteva sute de metri. A făcut un semn cu degetul mare de la mână peste umăr. Vrem doar să ajungem până la următorul coridor. Doar până la scară şi, după aceea, nu vă mai stăm în cale.

Vampirii s-au împrăştiat, formând o linie — de data asta, o barieră totală între noi şi oficiu.

— Traversarea în siguranţă este costisitoare, a zis cel din faţă. Dacă vreţi să faceţi pact cu diavolul, trebuie să fiţi pregătiţi să plătiţi preţul.

Femela care şuierase a înaintat spre el, apoi s-a lipit de el ca o pisică languroasă, punându-i o mână pe umăr şi cealaltă pe burtă. A scos un mârâit gros. Era ceva foarte tulburător în joaca de-a monştrii a copiilor acestora… Nu ajuta cu nimic faptul că erau monştri de-adevăratelea.

Cealaltă fată a scos un cuţit cu un aspect înfricoşător din vesta ei lungă până la genunchi. Lama lui lucea în luminile de deasupra capului. S-a lins pe buze.

Am presupus că voiau să plătim preţul în sânge.

— Plătim preţul în fiecare zi, a vorbit Jason cu glas ameninţător. Ştiţi cine suntem noi?

Băiatul din faţă ne-a cercetat pe rând, cântărindu-ne din ochii lui întunecaţi.

— Ştiu, a declarat el după un moment de tăcere. Dar sacrificiul vostru nu plăteşte onorariul. Acesta este teritoriul meu. Teritoriul meu. S-a bătut cu palma peste piept. Dacă vă Lisăm să treceţi prin teritoriul nostru, hoţii încep să-şi pună întrebări despre noi. Şi nouă nu ne plac întrebările.

Nu am putut să mă abţin. Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte să le pot opri.

— Care hoţi? Am întrebat.

Scout m-a strigat pe nume în chip de avertisment, dar era prea târziu. Toate trei perechile de ochi — întunecaţi şi dilataţi — erau aţintiţi asupra mea. Băiatul din faţă a clătinat din cap şi m-a măsurat din cap până-n picioare.

Pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină. Scout m-a strâns şi mai tare de mână şi s-a înghesuit uşor în mine, de parcă ar fi putut să mă protejeze doar prin faptul că stătea în imediata mea apropiere.

— Puterea ta magică este tânără, a remarcat el. Netestată.

Părea intrigat de idee, sau poate de posibilitatea că, într-o bună zi, cineva o va testa. Un asemenea gând nu era tocmai reconfortant.

N-oi fi fost eu încântată de atenţia pe care mi-o acorda, dar nu aveam de gând să dau înapoi de frică. Vampir sau nu, nu aveam de gând să mă las intimidată de el.

— A fost suficient testată, l-am asigurat eu. Cine sunt hoţii?

A clipit încet, precum un tigru somnoros.

— Cred că voi îi numiţi „Secerători”. Noi le spunem hoţi de vieţi.

Aproape că era să subliniez faptul că el şi echipa lui erau vampiri. Nu-mi dădeam seama cum puteau să sugă sânge fără să facă o mică hoţie de-a lor.

— Şi cum rămâne cu trecerea noastră prin pasaj? A întrebat Jason, readucându-l pe vampir la discuţia iniţială.

— Cred că am menţionat cheltuielile de deplasare, nu?

— Spune preţul.

Am sesizat iritarea crescândă din glasul lui Jason… şi cea din noua voce care s-a armonizat cu a lui.

— Nu cred că tu eşti cel îndreptăţit să facă preţul, iubitu.

Ne-am întors cu toţii privirile în spatele nostru. La celălalt capăt al coridorului — acela unde trebuia să ajungem noi — se afla un alt grup cu acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi negri, cu aceeaşi piele tânără şi aceiaşi ochi foarte bătrâni. Dar aceşti vampiri purtau culori mai deschise şi hainele lor erau demodate. Fetele purtau fuste strâmte şi jachete scurte din blană, iar băieţii aveau părul pomădat dat peste cap şi purtau pantaloni lungi. Arătau de parcă ar fi aterizat direct din anii 1940.

În faţa grupului stătea o fată cu părul lung şi blond care îi cădea în bucle strânse pe umeri. Ea fusese cea care vorbise.

Băiatul în negru a luat din nou cuvântul.

— Asta nu te priveşte pe tine, Marlena.

— Oh, ba da, mă priveşte, a replicat Marlena. Voi sunteţi cei care vă întreţineţi cu oaspeţii pe teritoriul meu.

Ah, grozav. Nu numai că stăteam în mijlocul unei încâlceli de vampiri, dar dăduserăm şi peste un soi de luptă pentru teritoriu a colţoşilor.

— Teritoriul tău se termină cu trei străzi înapoi, Nicu.

— Teritoriul meu se termină acolo unde spun eu că se termină.

M-am aplecat spre Scout.

— Se ceartă pentru câţiva zeci de metri de pavaj industrial?

— Nu e vorba doar de pavaj, ci de intrările şi ieşirile din moluri. Ei îi controlează pe cei care intră şi ies din Pedway. Adică pe Adepţi, pe Secerători şi pe oricine altcineva le foloseşte. De aceea evităm noi să trecem prin Pedway.

— Mi se pare că sunt puţin cam confuzi în privinţa graniţelor în momentul de faţă.

— Se pare că da, a încuviinţat ea.

— Lily? M-a strigat Jason, fără să se întoarcă spre mine. I'oţi să faci ceva în caz de nevoie?

— Da, am răspuns eu întrebării nerostite: „Poţi să te foloseşti de blestemul focului ca să-i scoatem de-aici?" Dar e mult mai uşor dacă stau împreună.

Poate că acum nu e momentul potrivit să purtăm această discuţie, a zis Nicu. Nu când avem atâţia Adepţi în mijlocul nostru.

Marlena a izbucnit într-un hohot puternic de râs, care semăna mai degrabă a lătrat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Adepţi, liibitu. Şi cred că nici lor nu le pasă de noi.

Şi-a pus mâinile în şolduri, bătând darabana pe fustă cu unghiile ei roşii şi scurte.

— Vă e frică?

De data asta, a fost rândul lui Paul să facă pe viteazul.

— Nu prea. Dar avem, într-adevăr, nişte treburi de rezolvat astă-seară. Aşadar, dacă ne daţi liberă trecere, nu vă vom mai sta în cale.

Marlena şi gaşca ei au făcut un pas înainte, cu mişcări sincronizate.

— Vampirii nu dau. Vampirii iau.

Paul a pufnit sarcastic.

— Crezi că n-o să bage nimeni de seamă dacă ne faceţi vreun rău aici şi acum? Crezi că nimănui nu-i va păsa dacă vărsaţi sângele Adepţilor pe coridoarele voastre?

— Mi se pare amuzant faptul că ai impresia că noi vă vom vărsa sângele.

Şi-a trecut vârful limbii peste unul din caninii ei lungi de vreo trei centimetri.

— Oh, să fiu din nou tânără.

„De-a dreptul ironic”, m-am gândit eu, din moment ce abia dacă părea ceva mai în vârstă decât mine.

— Lily? M-a îmboldit Jason.

— Nu ştiu sigur dacă am suficiente resurse pentru două lovituri, i-am şoptit eu.

Chiar dacă anihilam gaşca lui Nicu, mai rămâneam cu un grup de vampiri care, în mod cert, nu aveau nicio problemă când venea vorba să bea sângele unor adolescenţi bine intenţionaţi.

— Nu-ţi face griji, Shepherd, a şoptit Scout. Mă ocup eu de partea asta. Parker, asmute-i unii împotriva altora… O să-i fac eu să se certe în continuare între ei. Şi, la semnalul meu, stinge luminile.

Scout şi-a pironit ochii în pământ şi gura ei a început să schiţeze cuvinte fară grai. Nu auzeam ce spunea, dar trebuie să fi fost o vrajă. N-aveam habar ce punea la cale, dar aveam încredere în ea. Gândindu-mă că era Adeptă de mai multă vreme decât mă aflam eu în şcoală, am ignorat ghemotocul de spaimă din stomac, am tras adânc aer în piept şi am făcut un pas la stânga — ajungând chiar în calea privirii lor.

— Bună, am zis eu, făcându-le cu mâna până când toţi ochii s-au aţintit asupra mea. Aşadar, Nicu, spuneai mai devreme ceva despre faptul că acesta este ţinutul tău? Sau cum ai numit tu, parcă teritoriul tău?

Exact aşa cum prevăzusem, Marlena nu a fost deloc încântată de chestia asta. A lăsat să-i scape un mârâit gros, amenințător.

— Regatul tău? Câtă trufie din partea cuiva lipsit de orice merit!

Femeia care se lipise de Nicu şi-a desfăcut braţele şi a dat la iveală propriile-i arme — un soi de lame rotunde şi ascuţite pe care le avea prinse de încheieturile degetelor. Nu era ceva peste care ai fi vrut să dai pe o alee întunecoasă — sau chiar şi pe o

pasarelă bine luminată.

— Şi ce-ai făcut ca să o meriţi, tu, harpie?

— Eu? Eu onorez amintirile noastre, tradiţiile noastre.

— Tu, pe de altă parte, eşti o ruşine pentru tagma vampirilor, a declarat Marlena. Tu şi ai tăi sunteţi jalnici. Iar noi ştim că sunteţi slabi.

Vampirii din jurul lui Nicu au început să şuiere şi să-şi arate colţii. El o săgeta din priviri cu ochii pe jumătate ascunşi sub glugă.

— Să nu uiţi nicio clipă, Marlena, cine m-a făcut pe mine vampir.

— Greşelile se pot remedia, a mârâit ea.

Scout schiţa, tot fără glas, cuvintele ei magice. Cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, vampirii păreau să se înfurie mai tare. În curând au ajuns să zbiere unii la alţii într-un limbaj greoi, pe care nu îl înţelegeam.

Eram pe fază, cu mâinile în lateral, dezmorţindu-mi degetele în timp ce aşteptam semnalul lui Scout să sting luminile.

— Trei, a spus ea într-un final, doi, şi unu.

M-am concentrat asupra puterii mele magice şi luminile de deasupra noastră s-au stins. Vampirii au început să chelălăie. Nu-mi dădeam seama dacă puteau să vadă mai bine decât noi pe întuneric, dar, în mod vădit, nu erau deloc încântaţi de faptul că se pomeniseră cufundaţi în întuneric, cu inamicii în mijlocul lor.

Pe de altă parte, păreau să creadă că singurii inamici care contau erau confraţii lor vampiri. Cât timp cele două grupuri s-au avântat în propriul lor război, noi am devenit absolut neinteresanţi.

Am simţit o mână pe cot.

— Fugiţi, ne-a dat Jason startul, şi am pornit-o strâns îngrămădiţi unul într-altul, rămânând cât mai aproape de pereţi în timp ce alergam spre următorul coridor.

Ei ne-au ignorat cu totul, dar zgomotele luptei — de carne sfâşiată, de lovituri provocatoare de vânătăi — răbufneau în spatele nostru.

Alergam cu toată viteza prin întuneric. Când am ajuns în următorul coridor, Detroit a reuşit să încropească o lumină ca să vedem pe unde mergem. Era o minge strălucitoare care ţopăia pe coridor, conducându-ne spre capătul acestuia, luând-o apoi la

stânga, ca să ajungă la uşa de un gri metalic, rezistentă la foc. Casa scării era luminată din interior, dând c oridorului o tentă portocalie. Mingea săltăreaţă a dispărut în baia de lumină.

Paul a tras de bara transversală a uşii, dar aceasta nu s-a clintit din loc.

— E încuiată, a conchis el, aruncând o privire peste umăr, înspre noi.

— Are un sistem de acces, a spus Jill, făcând un semn din mână spre o cutiuţă albă aflată lângă uşă. E nevoie de o cartelă pentru a o deschide.

Scout a arătat înspre Detroit, aruncând o privire neliniştită înapoi, pe hol.

— Poţi să faci ceva, sau trebuie să-l punem pe Paulie să o smulgă din ţâţâni?

— Mă ocup eu, s-a oferit Detroit.

S-a dus lângă zid şi a dat cu cotul în panou. Exact ca în filme, capacul de plastic a sărit de la locul lui. Ea a scos cu repeziciune la iveală din jacheta de piele un set de unelte minuscule şi s-a pus pe treabă. Cu câte o şurubelniţă micuţă în fiecare mână, a început să umble la senzorii dinăuntru.

— Eşti OK?

M-am uitat în direcţia de unde venea glasul, şi am dat de Jason în spatele meu, cu ochii plini de îngrijorare.

— Mă descurc.

Mi-a atins degetul mare cu vârful degetului său arătător.

— Bine. Altfel, ar trebui să dau fuga înapoi şi să muşc în stânga şi-n dreapta, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Să te dai mare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— I-am dat de cap, ne-a anunţat Detroit.

A împins capacul de plastic înapoi la locul său, apoi şi-a agitat ceasul ei negru gigantic deasupra sistemului de acces.

Pentru o clipă a fost linişte, apoi s-a auzit un declic în timp ce mecanismul uşii se descuia.

Detroit a împins uşa ca să ne facă loc să trecem.

— Frumoasă treabă, am apreciat eu, trecând pragul în timp ce ea ne ţinea uşa deschisă.

— Nu e blestemul focului, a spus ea, dar pentru mine este OK.

Nimic de comentat de data asta.

Detroit şi Paul au stat lângă uşă până când am intrat cu toţii, apoi au tras-o la loc până când s-a auzit din nou un declic — semn că se încuiase în urma noastră. Am pornit-o în şir îndian în jos pe scări. O balustradă din oţel se întindea de-a curmezişul capului scării, probabil ca să-i ţină pe o. I meni departe de subsol şi de tuneluri. Am sărit peste ea ca să ajungem la uşa metalică rezistentă la foc care demarca lundul igrasios al casei scărilor şi am aşteptat până când Detroit s-a jucat cu lanţul de pe uşă.

Trebuie să recunosc că eram impresionată. Detroit avea nişte talente ce faceau ca până şi filmele cu succes de casă să pară din categoria celor cu buget redus. Dar nu eram singura persoană mulţumită de traseul nostru de până acum.

— Frumoasă treabă, a spus Scout, înghiontindu-mă cu iotul. Declar că Adepţii au învins Vampirii cu scorul de 1-0.

— De acord, am susţinut-o eu, ridicând o mână. Trebuie să batem palma pentru asta.

Ceea ce am şi făcut.

Lui Detroit nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să descuie lacătul şi să tragă lanţul.

— Bun, a spus ea. Ultima parte a călătoriei.

— Şi când te gândeşti că trebuia să fie o scurtătură, am bodogănit eu.

— Cel puţin, ne-am ales cu nişte clipe preţioase petrecute împreună.

I-am aruncat lui Jason o privire rece.

— Fii cinstit. Sperai să mă folosesc de blestemul focului. Voiai să-l vezi.

— Ei bine, dacă vrei să fiu cinstit, atunci da. Voiam să te văd cum îţi faci vraja.

— Doamne, şi voi, acum. Lămuriţi-vă în altă parte.

— Uite aşa strici tu cheful unora, m-am plâns eu.

Trecând dincolo de uşa rezistentă la foc, am ajuns înapoi în tunelurile de cale ferată. Probabil că arhitectul Pedway-ului îşi imaginase că, într-o bună zi, vor fi din nou utilizate.

— O să rămânem aici să vă acoperim spatele, a spus Paul, arătând înspre el, Jamie şi Jill. Putem să-i congelăm pe vampi,

dacă reuşesc să intre aici, şi să ne asigurăm, astfel, că aveţi cale liberă la întoarcerea spre Enclavă.

— Mai ales dacă o luăm pe drumul cel mai lung spre casă, a adăugat Jason.

Detroit a mormăit în barbă, dar a părut să-i înţeleagă punctul de vedere.

De acolo, nu mai aveam de străbătut decât vreo câteva Mite de metri până să ajungem la o uşă dărăpănată din lemn.

— Aici e, a şoptit Detroit, deschizând uşa şi dezvăluind privirilor noastre o porţiune de pasarelă dintre uşa noastră din lemn şi un set de uşi metalice duble aflate la celălalt capăt.il coridorului. Tavanul pasarelei era acoperit de zăbrele şi auzeam frânturi de muzică şi zgomotul motoarelor unor maşini care treceau deasupra noastră.

— Ce-i asta? A întrebat Jason, cercetând coridorul cu o expresie de nedumerire pe chip. Ce se presupune că ar treimi să vedem?

Lui Naya i-a picat faţa.

— S-au dus.

— Mucozităţile, ne-a explicat Detroit. Aici le-am văzut.

— In mod categoric, nu se vede nici urmă de mucozităţi, a spus Scout înghesuindu-se lângă mine în prag.

Avea dreptate. Vreau să spun că eram, într-adevăr, sub pământ, aşa că nu strălucea totul de curăţenie pe-acolo, dar, In mod cert, nu era nicio mucozitate.

Detroit era tare abătută.

— Nu înţeleg. Exact aici am văzut dârele. Nu se poate să li dispărut pur şi simplu.

Jason a făcut un semn spre uşile duble de la celălalt capăt al coridorului, care erau marcate cu acele semne triunghiuri ie de avertizare pentru risc biologic.

— Bineînţeles că nu, a consimţit Jason. Dar se poate ca cineva să fi curăţat mucozităţile.

— Secerătorii? M-am întrebat eu cu glas tare. Crezi că Secerătorii ştiu ceva despre aceste creaturi?

— Poate că da, poate că nu, şi-a dat el cu părerea. La urma urmelor, nici noi n-am ştiut până când nu le-am văzut aseară.

S-a uitat la Michael.

— Ce poţi să ne spui?

Michael a dat din cap cu hotărâre, apoi şi-a frecat palmele de

parcă s-ar fi pregătit să arunce cu zarurile. A înaintat pe coridor, şi-a lipit o palmă de zid şi a închis ochii.

— E confuz, a constatat el. Nedesluşit. Cu atâtea veniri şi plecări. Cu atâtea naşteri şi morţi. Schimbări…

Apoi însă a scuturat din cap.

— Nu pot să citesc nimic altceva cu claritate. Când a deschis din nou ochii, în privire i se citea înfrângerea. Nu mai pot să văd nimic altceva.

— Ce-ţi spun toate astea? A întrebat Scout, înclinându-şi capul spre el. Ce înseamnă faptul că nu poţi citi nimic?

Michael a clătinat din cap, în mod evident tulburat de orice o fi văzut — sau nu o fi văzut.

— S-ar putea să fie din cauza faptului că s-au făcut prea multe — prea multe vrăji, astfel încât să nu se poată filtra niciun mesaj. Sau s-ar putea să fie un fel de vrajă de blocare.

— Am mai văzut aşa ceva, a confirmat Detroit. Vrăji care şterg amprentele magiei, care încâlcesc ADN-ul magiei. Secerătorii folosesc umbrele pentru chestii dintr-astea.

Am ridicat o mână.

— Scuze. Cum adică, folosesc umbrelele?

La umbră mă refeream, mi-a explicat Detroit. Adică ceva ce umbreşte — îngreunându-i lui Michael capacitatea de a citi o clădire.

— Nu cumva poţi să scoţi un detector cu puteri supranaturale din geanta ta de magician? A întrebat Scout.

— Oh! A exclamat Detroit, cotrobăind prin buzunarele jachetei ei din piele până când a scos la iveală o chestie mică şi neagră, de forma unei pilule. A ridicat-o între două degete. Fum magic, ne-a informat ea.

După ce Scout l-a tras pe Michael înapoi, în pragul uşii, Detroit s-a aplecat în faţă şi a azvârlit pilula pe coridor.

S-a lovit de podeaua din beton şi s-a rostogolit puţin, iar în final s-a lovit de uşile duble şi s-a oprit.

— Patru, trei, doi, şi…

Înainte de a apuca să spună „unu”, pilula a emanat un norişor de fum albastru. În timp ce fumul se înălţa în capătul coridorului, am văzut nişte linii de un verde palid întretăindu-se în. Ier, la fel ca praful care scoate în evidenţă razele laser.

— Ce-i asta? M-am minunat eu.

— Capcană formată din raze laser, m-a lămurit Scout,

Capcană magică formată din raze laser. Trebuie să-mi procur şi eu o asemenea vrajă.

— Am o cutie întreagă în Enclavă, i-a şoptit Detroit. O să-ţi aduc şi ţie câteva.

— De-acum suntem cele mai bune prietene, a şoptit Scout.

— Ce se întâmplă? A întrebat Michael.

Scout a făcut un semn înspre fum.

— Apus santinele, i-a explicat ea. Sunt precum capcanele formate din raze laser. Dacă o să călcăm pe vreuna din ele în momentul în care vrem să trecem dincolo de uşă, oricine ar fi pus vraja acolo primeşte un semnal. Ca un clopoţel de alarmă.

— Şi pun pariu că Secerătorii s-ar repezi asupra noastră cât ai clipi din ochi, a prezis Jason. Asta trebuie să fie lucrătura lor. Adică, trebuie să fie făcută de cineva cu puteri magice şi, dacă ar fi o ascunzătoare a Adepţilor aici, ar fi trebuit să ştim de existenţa ei.

— Ei bine, e clar ca lumina zilei că nu vom putea intra acolo în căutarea mucozităţilor, a tras Michael concluzia. Care e planul B?

— Eu intru, a afirmat Naya. Voi convoca pe cineva.

— O persoană recent decedată, ne-a lămurit Detroit, gesticulând spre Naya.

A făcut un pas ca să se îndepărteze de pragul aglomerat şi să ajungă în coridor, apoi a dat drumul uşor aerului afară din piept, şi-a întins mâinile în faţă, cu palmele în jos, în timp ce exala, de parcă şi-ar fi împins, fizic vorbind, aerul afară din corp.

Jason m-a zgâlţâit de braţ.

— Hai să creăm o zonă de protecţie cât se pregăteşte ea, a spus el arătând cu degetul, pe rând, spre fiecare dintre noi.

Michael şi Scout s-au aşezat în linie între Naya şi uşa din lemn care dădea în tuneluri, iar Jason şi cu mine am dat roată în jurul tuturor ca să creăm o barieră între Naya şi capcana formată din raze laser. Două linii defensive ale Adepţilor, în cazul în care ceva urât ar fi apărut subit din oricare parte.

Odată ajunşi pe poziţii, am aşteptat în linişte, scrutând coridorul cu priviri nervoase, să se întâmple ceva.

Temperatura din încăpere a scăzut cu vreo zece-cincisprezece grade, de parcă instalaţia de aer condiţionat ar fi pornit brusc. Mi-am înfundat mâinile în buzunare.

— Azi e teribil de răcoare pe-aici.

Toţi ochii s-au întors spre mine. Dintr-odată am priceput despre ce era vorba şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafa. Coridorul parcă era un câmp de linii de putere vibrând de o energie potenţială.

— Nu a fost doar un curent de aer, nu-i aşa? A întrebat Michael în şoaptă.

Gratiile pasarelei au început să trepideze, apoi să se zgâlţâie când în sus, când în jos în ancorajul lor din beton, sub greutatea cuiva sau a ceva ce înainta pe coridor. Aerul s-a înceţoşat şi asupra noastră s-a lăsat o pâclă rece şi densă.

— Ea este aici, ne-a şoptit Naya.

Jason a tras o înjurătură mormăită din pricina sperieturii, apoi mi-a căutat mâna. Mi-am încleştat degetele într-ale lui. Michael şi Scout se ţineau şi ei de mână. Era şi timpul.

Ceaţa s-a învârtejit, dar nu a căpătat vreo formă anume.

— Are probleme cu reperarea apelului, a spus Naya. Energia... este împrăştiată.

— De aceea nu putem să o vedem? Am întrebat-o eu în şoaptă pe Detroit.

Întrebarea părea nepoliticoasă — ca şi cum biata fată ar fi putut să facă ceva în privinţa faptului că nu avea corp —, dar, cu toate acestea, era importantă.

— E nevoie de multă energie ca spiritul să intre în contact cu noi, să penetreze vălul dintre ţinutul cenuşiu şi ţinutul nostru. Ca să devină vizibilă i-ar trebui mai multă energie decât deţine, în mod normal. Dar asta nu-i va opri pe el sau pe ea să ajungă la noi, sau să ne ajute.

Naya a deschis, în sfârşit, ochii.

— Numele ei este Temperance Bay. A fost de-a noastră, o Adeptă. Talentul ei magic era iluzia. Putea să schimbe înfăţişarea unui obiect. A murit de mâna unui Secerător, care a răpit-o pe când avea nouăsprezece ani. Acum zece ani.

Naya a clătinat din cap.

— Asta-i tot ce poate să-mi spună — şi abia a reuşit să-mi spună şi atât. Energia de acolo, de jos, este malefică. Zgomotoasă.

— Asta explică de ce nu am putut eu citi ca lumea, a remarcat Michael.

— Ce ar putea să o cauzeze? M-am interesat eu.

Jason a arătat în sus.

— S-ar putea să fie o capcană formată din raze laser. S-ar putea să fie din cauza faptului că acum ne aflăm jos, într-o groapă. S-ar putea să fie din cauza a ceea ce s-o fi petrecut în acest loc până să ajungem noi aici.

Toate astea nu prevesteau nimic bun.

— Hei, mi s-a adresat Detroit, uitându-se ciudat la mine.

Tu deţii puterea blestemului focului, nu-i aşa?

— Hm, da. De ce?

— Păi, blestemul focului este o putere magică. Aşa că poate ai reuşi să-i transmiţi o doză de blestem al focului, care să funcţioneze ca un amplificator. Ce zici?

Îşi bătea joc de mine? Abia dacă ştiam cum să aprind şi să sting luminile.

— Nu aş şti cum s-o fac.

Deloc tulburată de afirmaţia mea, Detroit a scuturat din cap, apoi a început să bată cu degetul în cadranul enormului său ceas negru.

— Nu-i adevărat, cred că putem s-o facem. E pur şi simplu o problemă de energie. De cum să intri în priză, cred.

I-am aruncat o privire lui Scout, care a ridicat din umeri, apoi lui Jason.

— De data asta depinde numai de tine, puştoaico. Tu eşti singura care ştii cum percepi această senzaţie. Crezi că poţi s-o faci?

Am încruntat din sprâncene, apoi m-am uitat la Naya.

— Poţi să o întrebi pe Temperance dacă are vreo idee cum se procedează? Cum ar putea să funcţioneze? Nu vreau să-i fac vreun rău. Cu alte cuvinte, aş putea să o rănesc?

— Bineînţeles că ai putea, mi-a răspuns Naya. E moartă, nu inexistentă. Energia ei încă mai dăinuie. Dacă îi strici echilibrul energetic, va resimţi consecinţele.

— Aşadar, fără presiuni asupra ei, a adăugat Scout, din celălalt capăt al încăperii.

Lăsând gluma la o parte, eram totuşi o Adeptă şi ştiam ce am de făcut.

— OK, am consimţit eu. Întreab-o ce trebuie să fac.

Naya a confirmat din cap, apoi şi-a frecat medalionul de la gât, care întruchipa un sfânt. Ochii i-au devenit din nou oarecum inexpresivi.

— Temperance, aşteptăm indicaţiile tale. Ai auzit că ţi-am

invocat ajutorul. Cum putem să te ajutăm să te întruchipezi?

Pleoapele ei au fluturat.

— Hrăneşte-o cu energie, mi-a spus Naya, ca să o ajuţi să treacă prin văl. Spune că eu pot să umplu golul ca să te ajut să te concentrezi. Să direcţionezi energia.

Am dat din nou din cap. Nu înţelegeam pe deplin ce era Temperance, dar aveam idee cum putea să funcţioneze. În esenţă, Temperance era un spirit fară un corp aferent. Naya constituia legătura dintre noi, conductorul pentru curentul electric pe care eu îl puteam furniza. Dacă mi-aş fi imaginat că Temperance era la fel ca un bec din tuneluri, poate că aş fi putut să-i transmit ceva energie.

Aveam o singură întrebare însă: puteam să o fac fără să ne pun pe amândouă în pericol de moarte?

— Dă-mi mâna, i-am spus lui Naya.

Şi-a întins mâna, iar eu mi-am încleştat degetele într-ale ei.

— Cu cealaltă mână, acum, poţi să ajungi cumva la Temperance — fără să o atingi? Ca şi cum ai lăsa-o să se contentreze asupra ta?

Naya a confirmat din cap, iar Temperance trebuie să se fi mişcat din loc, deoarece am simţit scânteile energetice pe toată lungimea braţelor noastre.

— Acum îi dau drumul, am spus eu şi am închis ochii.

Mi-am imaginat că toate trei alcătuiam un circuit, aşa cum sunt conectate firele într-un panou de comandă. Am extras din mine fluxul de energie şi, în loc să-i dau drumul să zboare spre becul de deasupra capului, am încercat să-mi imaginez cum se răsuceşte, trecând din braţul meu întins într-al lui Naya, furişându-se tiptil prin ea, ca să intre apoi în fantoma de lângă ea.

Am simţit cum mi se face părul măciucă în vreme ce energia se învârtejea, iar degetele lui Naya au început să tremure în mâna mea.

A naibii făcătură! Am auzit-o pe Scout spunând.

Am deschis brusc ochii şi m-am uitat la Naya.

— Eşti OK?

Ea ţinea ochii strâns închişi.

— Sunt bine. Continuă ce ai de făcut.

— Am văzut-o.

M-am întors spre Scout, care era palidă la faţă şi avea ochii

ieşiţi din orbite. Cheia atârnată de gâtul ei — o chestie purtată de toate fetele de la Sfânta Sofia — se ridica în sus, săltând odată cu acei curenţi de magie.

— Am văzut-o. Purta o fustă maro. Tu o făceai să se vadă. Continuă.

Am dat din cap, apoi am închis din nou ochii şi mi-am imaginat un cablu electric lung între noi trei — două Adepte din prezent şi o Adeptă din vremurile trecute. Am împins energia de-a lungul cablului, nu prea tare, doar puţin câte puţin, gâtuind-o în timp ce se subţia ca un fus între noi, precum un fir subţire tors dintr-un caier pufos de lână.

Mi-am imaginat energia trecând prin Naya, alunecând dincolo de ea şi ajungând în vârtejul de energie care era Temperance Bay. Am încercat s-o umplu cu această energie şi, cu Naya acţionând drept conductor, am putut să o simt de cealaltă parte — tânjind ca durerea ei să fie auzită de lumea din jur, tânjind să fie văzută şi pomenită din nou. Îi simţeam foamea nestăvilită şi, pe măsură ce-i ofeream mai multă energie, îi simţeam şi uşurarea. Când i s-a potolit foamea, mi-am retras fluxul de energie, încetul cu încetul, până când abia dacă se mai prelingea, pentru ca, în final, să-l întrerup de tot.

Cu mâinile încă înlănţuite, am deschis ochii. Toate privirile erau aţintite în dreapta mea, dincolo de Naya, asupra letei care stătea lângă ea, uitându-se la mine.

Nu avea propriu-zis o formă solidă — arăta mai degrabă precum proiecţia unui film vechi decât ca o fată în carne şi oase. Dar, cu toate acestea, iat-o în faţa noastră. Avea părul lung, şaten şi ondulat, ajungându-i aproape de talie, şi purta o fustă dreaptă simplă, maro, şi un pulover cu mâneci lungi. Avea ochi mari, căprui şi, cu toate că nu era machiată, obrajii ei erau de un roz aprins, de parcă tocmai venise de afară, din frig.

Poate că aşa şi era. Poate că ţinutul cenuşiu era rece.

A venit înspre mine, cu conturul siluetei ei pâlpâind în Innp ce corpul ei transparent se mişca. Şi-a întins mâinile în l.iţă. Am dat drumul mâinii lui Naya şi mi-am întins ambele mâini tremurătoare spre Temperance.

Şi atunci ne-am atins.

Nu puteam să o ţin de mâini — dar le puteam simţi.

Formele. Contururile. Era alcătuită din energie şi lumină, fuzionate într-o formă pe care o puteam vedea, cu toate că iui

era chiar reală.

— Temperance Bay, a spus ea cu un glas moale, care abia ic auzea.

— Lily Parker.

Mi-a zâmbit. Ştiam că îmi mulţumea, aşa că am răspuns a iubeţului ei tot cu un zâmbet.

— Cât timp va dura?

— Nu mult, a spus ea, după care şi-a întors privirea spre Naya, care ne-a făcut un semn din cap amândurora.

— Temperance, a zis ea, credem că această clădire a fost folosită de inamici, dar nu ştim sigur de ce. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat aici şi mai trebuie să ştim dacă o mai foloseşte cineva. Poţi să te deplasezi prin clădire? Să arunci o privire şi să vezi ce fel de lucruri faceau ei pe-aici? Trebuie să ştim dacă acolo sunt computere sau hârtii — documente de orice fel care ne-ar putea fi de folos.

Temperance a încuviinţat cu o aplecare a capului, apoi s-a îndreptat spre uşi, înaintând încet. A trecut drept prin capcana formată din raze laser, apoi a trecut prin uşi — şi, după aceea, dusă a fost.

— Şi acum să aşteptăm.

Pentru mine, „aşteptatul” însemna să stau turceşte pe jos, încercând să îmi recapăt o parte din propria energie în timp ce ceilalţi pălăvrăgeau în jurul meu. Nu-mi trăsnise prin cap că, încărcând-o pe Temperance cu energie, îmi secătuisem eu o parte dintr-a mea. Simţeam o greutate în mâini şi în picioare, de parcă alergasem la maraton sau tocmai luasem o gripă. Jason stătea lângă mine, scrutând coridorul din priviri, şi-mi dădea batoane cu cereale şi apă, ca să-mi recapăt energia.

Pentru Detroit, „aşteptatul” însemna să-şi facă vrăjile ei maşiniste. În timp ce noi stăteam ghemuiţi în dreptul intrării, ea tot apăsa butoanele de pe marginea ceasului ei negru uriaş. După o secundă, o bucată de plastic negru, în formă de monedă, a ţâşnit afară, precum un CD ejectat dintr-un laptop.

— Ce-i asta? S-a interesat Scout.

— O cameră video, a răspuns Detroit în şoaptă, apoi a f. Icut un semn cu mâna spre uşile duble. M-am gândit că, din moment ce tot suntem aici, de ce să nu fim şi proactivi? Imaginile nu sunt fabuloase, dar ne vor permite să supraveghem uşile fără să riscăm vieţile Adepţilor.

A aruncat o privire în jur, ochii oprindu-i-se asupra streşinii din beton de la capătul dinspre noi al coridorului.

— Acolo e perfect. Ar trebui să ne dea o imagine clară.

S-a uitat în jurul ei.

— Poate cineva să mă ajute să mă ridic acolo, sus?

— Te ajut eu, s-a oferit Jason.

S-a lăsat într-un genunchi, iar pe celălalt şi l-a proptit în i hip de scară, apoi i-a întins o mână. Fără nicio ezitare, Detroit l-a prins de mână ca să se echilibreze, s-a urcat pe genunchiul proptit în pământ al lui Jason şi a apăsat moneda din plastic în beton.

— Şi-acum am posibilitatea de a cerceta din laborator orice s-ar întâmpla aici.

— Aveţi un laborator? A întrebat-o Scout.

Detroit şi-a ridicat privirea, plină de surprindere.

— Sigur că da. Voi nu aveţi?

— Glumeşti, nu-i aşa?

Detroit s-a mulţumit doar să clipească din ochi spre Scout.

— Nu.

— A, da, încăperea în care ne-am întâlnit mai devreme? Aia e toată Enclava noastră.

— Nu se poate. Înseamnă că echipa voastră de intervenţie are un buget redus. Noi avem un laborator, săli de conferinţe, o chicinetă, camere de odihnă. Vreau să spun că nu e ceva luxos sau cine ştie ce — doar un adăpost antiaerian construit prin anii ’60, sau pe-aproape.

— Nu e ceva luxos, spune ea, dar au camere de odihnă.

Scout a pufnit dispreţuitor, după care mi-a aruncat o privire.

— Ştii de ce avem noi nevoie? De un binefăcător.

— Păi nu sunt părinţii tăi, cum s-ar zice, superbogaţi? M-am întrebat eu cu glas tare.

— Avem nevoie de un binefăcător generos, a precizat ea. Părinţii mei văd aproape totul în verde. Nu sunt daltonişti, sunt ecologişti. Na, uite că am făcut un joc de cuvinte.

Detroit s-a uitat la Scout ridicând din sprâncene, în semn că nu aprecia umorul atunci când Adepţii se aflau într-o situaţie precară. Începeam să mă întreb cum mergeau treburile în Enclava Doi. Până în momentul de faţă, părea a fi o corabie la bordul căreia fiecare membru al echipajului este indispensabil şi are atribuţii destul de stricte.

— Ştii ceva, nu-mi place deloc că am ajuns până aici — înfruntând o grămadă de colţi — şi că nici măcar nu putem să aruncăm o privire în interiorul acelei clădiri.

Ne-am uitat cu toţii la Michael, care a ridicat din umeri.

— Spuneam şi eu aşa. Cu alte cuvinte, ştiu că sunt forţe malefice pe-aici, dar îmi displace faptul că am bătut atâta il rum de pomană.

— Nu de pomană, a ţinut să sublinieze Naya. O să afli ce se petrece înăuntru de îndată ce se întoarce Temperance.

— Are dreptate, i-a luat partea Jason. Şi nu e nevoie să căutăm cu lumânarea şi mai multe necazuri. Va trebui să raportăm despre vampi, şi avem deja o bilă neagră în Enclavă. N u ne mai trebuie încă una.

— Mda, am auzit şi noi de treaba asta, a intervenit Detroit.

Şi-a deschis un buzunar al jachetei, de unde a scos un pachet de gumă de mestecat. După ce a scos din el o lamă de gumă, a dat pachetul mai departe din mână-n mână. Am luat una, i-am desfăcut ambalajul din folie de aluminiu şi am azvârlit-o în gură. Avea o aromă ciudată — ceva de pe vremea străbunicii, cu gust de cuişoare —, dar nu era rea.

Scout i-a aruncat o privire încruntată lui Detroit.

— Ce anume ai auzit?

— Doar că aţi avut nişte probleme interne. Că nu aţi vrut să ascultaţi de liderii Varsity într-o misiune oarecare. Acum aţi ajuns un fel de poveste moralizatoare despre cum nu trebuie să procedezi.

Scout s-a încruntat.

— Liderii Varsity erau porniţi să mă abandoneze acolo, jos, în sanctuarul Secerătorilor, pentru ca Jeremiah şi linge blidele lui să mă mănânce în chip de prânz.

Detroit a rămas cu gura căscată.

— Îmi…, oh, Doamne, îmi pare tare rău. Nu asta ni s-a spus, şi nici nu am auzit…

Scout a ridicat o mână.

— Hai s-o lăsăm baltă.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. N-am ştiut. Nu ne-au spus întreaga poveste.

Scout a dat din cap aprobator, dar în încăpere s-a lăsat liniştea, iar tensiunea care plutea în aer nu se datora doar clădirii secrete de alături.

8

Au mai trecut încă vreo cincisprezece sau douăzeci de minute până când spioana noastră fantomatică s-a întors la uşile duble unde era aşteptată. Nu mai rămăsese din ca decât un abur rece, un contur vag al fetei pe care o văzusem cu puţin timp în urmă.

— Dispare încetul cu încetul, a constatat Naya, ridicându-se în picioare în timp ce Temperance trecea prin uşă — la propriu.

Temperance a încercat să vorbească, dar glasul ei era o şoaptă slabă.

— Ne aduce la cunoştinţă că locul este mare, a zis Naya. A văzut doar o mică parte din el, dar crede că mai sunt multe de văzut.

Temperance a pulsat pe neaşteptate — imaginea ei s-a estompat şi apoi a trecut repede înapoi în lumea vizibilă.

M-am uitat în jurul meu.

— Să mai încercăm cu o nouă doză de energie?

Jason s-a apropiat de mine, nedezlipindu-şi ochii de la Temperance.

— Nu-mi surâde deloc ideea, a mărturisit el. Încă eşti destul de secătuită şi mai trebuie să ajungem şi înapoi, la Enclavă. Dacă te stingi ca o lumânare acum, rămânem fără nici cea mai mică şansă de a ne folosi de blestemul focului pe drumul de întoarcere. Şi ne întoarcem pe un drum ocolit.

I-a aruncat lui Detroit o privire sarcastică.

— Pot să rezolv chestia asta, a spus ea.

Şi-a deschis geanta şi a scos dinăuntru o cutiuţă neagră. A pus cutiuţa pe podea, apoi a tot umblat la ea până când a început să zumzăie şi capacul s-a deschis. Dinăuntru şi-a făcut apariţia o lentilă, şi un con de lumină de un alb palid a început să strălucească până sus, în tavan.

Detroit a privit rezultatul cu o expresie contrariată şi probabil că a pus la punct nişte detalii tehnice pe care noi, ceilalţi, nu le puteam nici măcar vedea, după care a început să regleze cadranele şi cursoarele de pe marginea lentilei.

— Nu ţineam neapărat să-l folosesc de data asta — e un nou prototip. Dar, din moment ce nu putem să ne folosim de blestemul focului, am putea să-l încercăm totuşi.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, apoi şi-a ridicat privirea spre Naya.

— OK, ai „liber” la lansare.

Naya a confirmat din cap, a închis ochii şi a început o incantaţie.

— Prin intermediul spiritului lui Michael, războinicul îngerilor şi protectorul spiritelor, o convoc pe Temperance Bay. Pleacă urechea la rugămintea mea, Temperance, şi vino să ne ajuţi în lupta contra celor care vor să ne dezbine.

Lumina a pâlpâit, o singură dată, dar nu s-a întâmplat nimic altceva.

I-am aruncat o privire piezişă lui Scout, care a ridicat din umeri.

— Temperance Bay, a convocat-o din nou Naya. Te implorăm să ne asculţi ruga. În încăperea aceasta există putere energetică. Puterea de a te face să devii vizibilă. Ieşi în întâmpinarea ei, găseşte-o, şi vei fi din nou văzută de către noi.

O boare de aer rece s-a făcut simţită în micul nostru alcov, forţa ei făcând cutia să vibreze. Mi s-a făcut părul măciucă şi l-am strâns pe Jason cu toată puterea de mână. Oricât de folositoare ne-ar fi fost Temperance, îţi dădea sentimentul că ceva era nelalocul său. Nu neapărat din cauză că era cine era, ci mai degrabă din cauză că era ce era, că venea de unde venea. Oricare ar fi fost motivul, nu aveai cum să tăgăduieşti acel sentiment înfiorător al unei prezenţe stranii în încăpere.

— Energia este aici, printre noi, şi-a întărit Naya spusele.

Aerul a început să se învârtejească, apoi conul de lumină a pâlpâit în vreme ce Temperance umbla printre noi, încercând să-şi dea seama cum să folosească maşinăria lui Detroit.

Lumina a început să clipească frenetic, ca un stroboscop, înainte de a erupe din cutie.

Şi nu era doar lumină.

Temperance plutea pe deasupra noastră în conul de lumină, din nou în fusta ei maronie şi în pulover. Mă întrebam dacă acestea erau hainele pe care le purtase atunci când murise — dacă era sortită să poarte aceleaşi lucruri pe vecie.

A început să vorbească şi auzeam ecoul îndepărtat al vocii ei, înregistrată parcă pe un disc vechi de vinii, provenind din maşinăria lui Detroit.

— Sunt aici… aici… aici, a gângăvit ea.

— Temperance, a întrebat-o Naya, ce ai văzut?

— Este un sanctuar, a răspuns ea.

Mi-am muşcat marginea buzei. Nu semăna deloc cu ceea ce ne aşteptam să auzim.

— De unde ştii că este un sanctuar? A mai întrebat-o Scout.

Vocea ei era moale.

— Semnul… semnul… semnul Elitei întunecate este acolo, dar s-a aşternut praful pe el. Clădirea este liniştită. Liniştită.

— Continuă, a îndemnat-o Naya, cu o voce pătrunsă de importanţa misiunii ei.

Nu era o rugăminte, ci o cerere imperioasă. Propria ei putere magică în acţiune.

— Seamănă cu o clinică, a spus Temperance.

— O clinică? Ce vrei să spui cu asta? A întrebat-o Michael.

— Instrumente. Aparate. Seringi.

— Nu se poate, a intervenit Jason. Secerătorii nu au nevoie de aparatură medicală. Singura lor problemă medicală este energia, dar şi-au acoperit deja această nevoie.

O briză neaşteptată — rece ca gheaţa şi tăioasă ca un cuţit — a străbătut coridorul de la un capăt la celălalt. Imaginea lui Temperance a strălucit ceva mai tare, iar privirea ei a devenit mai intensă. Fără niciun preambul, imaginea ei a înflorit şi a crescut până a ajuns la trei metri înălţime, cu braţele ei lungi acoperite de o ţesătură ponosită, cu părul revărsându-i-se în valuri, cu ochii precum nişte orbite uriaşe întunecate.

— Cei care nu mai trăiesc nu fac greşeli.

S-au auzit exclamaţii înăbuşite de uimire. Dar mi-am amintit de ceea ce ne spusese Naya — Temperance era iluzia unei Adepte. Imaginea, oricât de înfricoşătoare părea, nu era reală. Naya a închis din nou ochii, concentrându-se, probabil, să o reţină pe Temperance în încăpere, aşa că am trecut la acţiune.

— Temperance, am spus eu.

Şi-a întors ochii aceia negri spre mine. A trebuit să îmi oprim frica pentru a fi în stare să scot din nou cuvintele pe gură.

— Nu a vrut să te jignească. E doar surprins. Poţi să renunţi la iluzia optică şi să ne spui mai multe despre ceea ce ai văzut?

Hârca uriaşă a mai plutit vreo câteva secunde, înainte de a scădea văzând cu ochii până când a luat înfăţişarea uşor sfioasă a lui Temperance.

— Sunt ace. Bandaje. Monitoare. Mie mi se pare că arată a

clinică.

Am dat puternic din cap înspre ea.

— Mulţumesc.

— Nu ai pentru ce, Lily.

— Ei bine, în mod categoric este ceva nou, a remarcat Scout, cu fruntea încreţită de gânduri. La ce le-ar trebui Secerătorilor aparatură medicală?

— Secerătorilor le slăbesc puterile odată cu trecerea timpului, a subliniat Jason. Poate că încearcă să găsească o metodă de vindecare?

— Poate că da, am apreciat eu.

Îmi plăcea ideea că Secerătorii se îndreptau spre medicină — în loc să atenteze la vieţile adolescenţilor inocenţi — pentru a-şi rezolva maladiile lor magice.

Dar, cu toate astea, aveam o presimţire destul de urâtă în legătură cu ei.

Nu puteam evita o reîntoarcere la Enclavă. Nu cu astfel de informaţii utile la îndemâna noastră. De asemenea, nu mai puteam risca o nouă incursiune în Pedway, aşa că după ce ne-am reunit cu Jamie, Jill şi Paul ne-am întors pe drumul ocolit, cu Detroit verificându-şi medalionul din sută în sută de metri ca să se asigure că eram pe calea cea bună. Drumul era, în mod cert, mai lung, dar fără vampiri, fără Secerători şi fără mucozităţi. O bilă albă în cartea mea.

Daniel, Katie şi Smith, care stăteau pe podea, au sărit în picioare în momentul când am intrat pe uşă, dar zâmbetele le-au pierit când au văzut ce feţe aveam.

— Aducem numai veşti proaste, i-a anunţat Scout. Ne-ar prinde bine să ne aşezăm din nou.

După ce ne-am aşezat cu toţii pe jos— Adepţii JV sleiţi de oboseală, Adepţii Varsity pregătindu-se să primească veştile şocante —, le-am dat toate detaliile. Le-am relatat că mucozităţile dispăruseră, dar şi că Secerătorii fuseseră acolo. Le-am povestit despre noul sanctuar — despre aparatura medicala — şi despre celelalte lucruri pe care le văzuse Temperance.

Daniel îşi freca fruntea în timp ce vorbeam, dorindu-şi probabil să nu fi preluat conducerea celei mai ghinioniste Enclave.

— N-am văzut pe nimeni tot timpul cât am stat acolo, a

subliniat Jason. Şi Temperance ne-a spus că întreaga clădire pare scoasă din uz. Asta înseamnă că au plecat, nu-i aşa?

— Nu neapărat, a precizat Daniel. Câteodată îşi rotesc sanctuarele, mai ales în cazul în care oamenii se apropie prea mult de ele. Se mută dintr-unul într-altul pentru a scădea şansele de a fi descoperiţi, aşa că un sanctuar gol nu înseamnă neapărat un sanctuar abandonat.

— Am amplasat o cameră video acolo, l-a informat Detroit. O vom pune pe Sam să te sune în caz că are ceva de raportat.

— Sam? Am întrebat eu.

— Sam Bayliss, liderul Enclavei Doi — şi prietena lui Daniel, a ţinut să adauge Detroit, plină de bunăvoinţă.

Toţi ochii s-au îndreptat asupra lui Daniel. Scout a lăsat să-i scape o înjurătură pe sub barbă. Până aici i-a fost cu faza i ii „vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

— Mulţumesc, a mormăit Daniel. Dacă asta e tot…

Scout a ridicat o mână.

— Înainte să trimiţi Enclava Doi la plimbare ca să dipară în apusul soarelui, precum îndrăgostiţii la sfârşitul unui film siropos, poate că ai vrea să auzi şi restul povestirii.

— Restul povestirii?

— Am să-ţi arunc o vorbă.

A mimat că aruncă cu ceva în el.

— Vampirii.

Chipul lui Daniel a încremenit.

— Dă-i drumul.

— Păi, a început Scout, după cum s-a dovedit, am avut nevoie să folosim o bucăţică din Pedway şi am dat peste un cuib de vampiri beligeranţi. Ca să scurtez povestea, m-am folosit de o vrajă ca să-i învrăjbesc pe unii cu alţii; după aceea, Lily a stins lumina, astfel încât să putem ajunge fară probleme înapoi în tuneluri. Oh…, şi Detroit se pricepe grozav de bine la încuietori şi la tot felul de chestii.

— Un cuib de vampiri beligeranţi?

— Luptă pentru teritoriu, a intervenit Jason. Între două sabaturi. Nicu şi Marlena. Cred că Marlena a spus ceva dc genul că ea l-a făcut pe el.

Daniel s-a încruntat.

— E posibil ca ea să-l fi transformat în vampir. A fost în sabatul ei, apoi s-a despărţit de ea, ca să-şi întemeieze propriul

său sabat. Sabaturile nu se dezbină prea des. Cred că nu e o veste prea bună.

— Mai ales dacă vrem să ne folosim de Pedway, a bodogănit Detroit. Dublându-ţi numărul de vampiri, în mod cert mi îţi dublezi şi plăcerea.

Daniel a scos un sunet aprobator.

— Ştii ceva, a mai spus Scout, chestiile alea care ne-au atacat aveau colţi. Acum, după ce i-am văzut, aflăm că sunt Implicaţi într-un război oarecare pentru teritoriu? Cam mulţi colţi ca să fie o simplă coincidenţă.

— Bună remarcă, a apreciat Daniel. Nu e de bun augur, dar e bună, oricum.

S-a uitat spre Smith.

— Fă ceva cercetări. Află tot ce poţi despre vampi şi despre dezbinarea sabatului.

Smith şi-a smucit capul, dându-şi părul la o parte din ni Iii, un „da” în stil emo.

— Şi noi? A întrebat Jason. Ce avem de făcut?

— Vom ţine legătura, l-a asigurat Daniel. Între timp, staţi departe de colţi.

S-a ridicat în picioare, apoi s-a îndreptat spre uşa Enclavei şi a deschis-o.

Duceţi-vă acasă, s-a mulţumit el să spună.

9

Ştiam că erau ocupaţi. Ştiam că aveau lecţii de pregătit şi subiecte de examen de făcut. Dar asta nu era o scuză.

Ce-i facea pe profesori să creadă că era o idee bună să-i pună pe elevi să-şi corecteze unii altora temele la trigonometrie? Paginile mele scrise cu grijă erau acum în mâinile celei mai fiţoase tipe din gaşca fiţoaselor— Mary Katherine—, care îmi tot arunca priviri răuvoitoare în vreme ce profesorul ne explica răspunsurile corecte. Dintr-un capricios hazard al aranjamentului băncilor în clasă, era pentru a treia oară când tema mea ajunsese în mâinile ei. Ea lua notiţe în fiecare zi cu un pix ceramic mov cu sclipici, aşa că tema mea la trigo s-a întors cu nişte X-uri uriaşe peste răspunsurile greşite… şi cu nişte notiţe deloc prietenoase sau desene oriunde găsise vreun loc

liber. La modul cel mai serios — ce vrăjitoare putea să fie!

Şi nu dintre cele bune.

Când a sosit vremea să dăm înapoi caietele corectate, am observat că adăugase o notiţă specială de data asta: „eşti o ratată!”, cu litere mari de tipar, pe toată lăţimea părţii de sus a paginii, chiar lângă totalul răspunsurilor greşite. Din moment ce greşisem doar un răspuns — şi ştiam, de asemenea, câte greşeli avea de obicei M.K. —, am ridicat tema cu faţa spre ea şi am fluturat din pleoape.

Şi-a dat ochii peste cap, după care şi-a ferit privirea de mine, dar tema de pe banca ei era plină de X-uri. Bănuiala mea era că trebuia să îşi găsească un meditator cât de curând, deoarece, fie că era fată de bani gata sau nu, nu-mi puteam imagina că Foley ar putea fi încântată de eşecul ei la trigo.

În pauza dintre ore mi-am verificat telefonul şi am găsit un mesaj de la Ashley, cea mai bună prietenă a mea din Sagamore.

Ea era tot la liceul de stat din locul meu de baştină, deoarece încercarea mea de a mă muta împreună cu ea şi cu părinţii im sau de a-i convinge pe părinţii ei să o trimită aici — eşuase lamentabil. M-am simţit uşor vinovată la vederea mesajului. Ashley şi cu mine nu prea mai vorbiserăm de când venisem la Sfânta Sofia. Am trecut, desigur, printr-o perioadă de adaptare, a avut şi ea problemele ei în Sagamore, dar am avut parte şi de conflicte paranormale (nemaivorbind de conflictele cu gaşca fiţoaselor). Dacă mai adăugam la toate acestea orele obligatorii de studiu individual, era clar că nu aveam prea mult timp la dispoziţie să scriu mesaje pe mobil.

Dar asta nu-mi micşora cu nimic plăcerea de a afla veşti despre ea, aşa că am tastat rapid un răspuns. Formulasem, de fapt, pe jumătate invitaţia să-mi facă o vizită, când mi-am dat seama cât de îngrozitoare putea fi o asemenea idee. Am adăugat pe lista mea cu avantajele şi dezavantajele faptului de a fi Adept, la rubrica minusuri: „E dificil să ai prieteni non-Adepţi.” Ştiţi şi voi, pe lângă Secerători şi lipsa de somn şi experienţele în care scapi de moarte ca prin urechile acului.

M-am oprit la mesajul „şi mie mi-e dor de tine” şi la o scurtă descriere a lui Jason. Mai puţin partea cu vârcolacul, normal. Nu avea nicun sens să o bag la idei, nu-i aşa?

Când clopotul mănăstirii a bătut pentru pauza de prânz, Scout şi cu mine ne-am înghesuit cărţile în vestiare şi am pornit spre

cantină.

— Astăzi am o surpriză pentru tine, m-a anunţat ea, ţinându-mă de braţ în vreme ce ne aşezam la coadă la bufet.

— În caz că se târâie sau mușcă, nu vreau să aud nimic.

— Hei, ce faci tu cu Shepherd în timpul tău liber e treaba ta.

Remarca asta m-a făcut să mă opresc din drum.

— Cum adică, eu cu Shepherd?

A schiţat câţiva paşi de dans.

— O să luăm masa de prânz în parc împreună cu Jason şi Michael.

— Ai aranjat o întâlnire dublă?

— Nu, dacă o numeşti întâlnire dublă. Poţi s-o ştergi de pe partea dreaptă a listei tale. Dar mergem la o masă comună sau oricum îi spuneţi voi, ăştia de pe Coasta de Est, în terminologia voastră fantezistă.

— Nu ştiu sigur dacă Upstate New York poate fi descris drept „Coasta de Est”, dar, oricum, noi îi spunem prânz.

— Prânz să fie, atunci.

A înşfacat două pungi din servantă. Deoarece ora de prânz era singurul moment al zilei când conducerea Sfintei Sofia ne lăsa să ieşim din campus (cel puţin, după ştiinţa lor), stăteau destul de bine la capitolul de aprovizionare cu pungi maronii pentru prânzul la pachet. Conform etichetelor cu o grafică fară cusur, una dintre ele conţinea un sandvici cu curcan, iar cealaltă, o lipie grecească cu humus. Din moment ce eu eram interna vegetariană, am presupus că lipia era pentru mine.

— Nimic pentru băieţi? M-am mirat eu, scoţând două sticle cu apă dintr-un recipient cu gheaţă.

— Băieţii îşi aduc mâncarea lor. Ţi-am spus că nu e o întâlnire.

— Ei bine, nu e o întâlnire extravagantă, oricum.

Doar dacă, bineînţeles, nu puneam la socoteală vestimenţia curcubeu a lui Scout. Îşi asortase fusta ecosez în nuanţe de albastru şi auriu cu saboţi roşii din pâslă şi cu un cardigan verde ca lămâia. Îşi dăduse părul peste cap şi îl prinsese cu bentiţe subţiri portocalii şi violete. Orice s-ar spune despre Scout, garderoba ei nu e, în niciun caz, banală. Cu cardiganul meu albastru şi cu bascheţii mei Chuck Taylors, mă simţeam, efectiv, ca o elevă de gimnaziu.

Cu prânzul în mâini, am trecut pe lângă gaşca fiţoaselor, cu comentariile lor sarcastice şi genţile lor de mii de dolari, şi am

traversat şcoala ca să ajungem la uşa din faţă a clădirii principale. Aerul proaspăt a fost o uşurare, mai ales după ce-mi petrecusem majoritatea zilelor deplasându-mă între clădirea cu săli de clasă şi apartamentul meu şi majoritatea serilor umblând prin tunelurile umede.

Era o zi splendidă de toamnă. Vremea era rece şi cerul era de un albastru infinit, culoarea sa reflectându-se în clădirile din sticlă care înconjurau campusul nostru gotic din centrul oraşului Chicago.

Am pomit-o în susul străzii şi am trecut de vecina Sfintei Sofia, Banca Naţională Burnham. Sediul băncii se afla într-un zgârie-nori modem. Era o clădire frumuşică, dar, cu toate acestea, alcătuia o privelişte ciudată — arăta de parcă un copil uriaş ar fi aşezat cutiile din sticlă una peste alta…, dar nu le-ar fi aliniat foarte bine.

Inima a început să-mi bată mai repede când am ajuns la clădirea următoare. Era o chestie scundă şi drăguţă din cărămidă — precum sora puţin mai în vârstă şi mai timidă a clădirii băncii. Totodată, era şi sediul Fundaţiei de Cercetare Sterling, cealaltă verigă a lanţului care îi lega pe părinţii mei de Foley şi de Sfânta Sofia. Cu toate că, în esenţă, îi promisesem lui Foley să nu pun întrebări care i-ar putea afecta pe părinţii mei, nu credeam că, verificând FCS, aş face vreun rău cuiva. Trebuia doar să găsesc modalitatea de a cerceta pe furiş.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să mă duc la uşa principală şi să trag cu ochiul înăuntru, pretextând probabil că am greşit clădirea. Mi-am muşcat marginea buzei, luând în calcul toate alternativele.

— Lils?

Am aruncat o privire înapoi şi, văzând că Scout mă aştepta la colţ, am dat din cap.

— Vin imediat.

Ne-am furişat pe aleea care separa cele două clădiri şi, în capătul ei, am luat-o la stânga. Nu — nu ne întâlneam cu Jason şi cu Michael pe o alee murdară, printre tomberoane şi rămăşiţe de gunoaie împrăştiate pe jos.

Aleea avea secretul ei.

Ei bine, de fapt, iarba de dincolo de ea ascundea secretul — o grădină cu vegetaţie luxuriantă şi ţepi din beton. Era un refugiu ascuns, care, practic vorbind, se afla chiar în spatele zidului

Sfintei Sofia, dar care avea aceeaşi aură de mister ca mănăstirea însăşi.

Ne-am strecurat printre coloanele din beton şi, în mijlocul lor, am dat de Michael şi Jason, care stăteau jos, pe o pătură din lână întinsă pe iarbă. Amândoi purtau uniformele Academiei Montclare. Fustele ecosez erau destul de urâte, dar, cel puţin, şcoala noastră nu ne obliga să ne îmbrăcăm precum nişte contabili.

Ei îşi împrăştiaseră deja pe pătură prânzul la pachet, sau acea ce trecea drept prânz pentru băieţii de şaisprezece ani, mâncare fast-food: burgeri, cartofi prăjiţi şi pahare din polistiren cu pop-com.

— Bine aţi venit în paradis! Ne-a întâmpinat Michael, ridicând un pahar.

Era un toast tipic pentru liceeni, am bănuit eu.

— Shepherd. Garcia, i-a salutat Scout, aşezându-se în genunchi pe pătură.

M-am aşezat şi eu lângă ea. Jason s-a aplecat să mă sărute uşor pe buze.

— Bună, mi-a şoptit el.

Efectiv, mi s-a zbârlit pielea pe tot corpul.

— Bună şi ţie.

Michael a ronţăit câţiva cartofi prăjiţi.

— Şi cum mai e viaţa azi la Sfânta Sofia?

Scout şi-a scos sandviciul din ambalaj. Câteva bucăţele din carnea de curcan ieşeau dintre cele două felii de pâine.

— Destul de asemănătoare cu cea de zi cu zi. Gaşca fiţoaselor. Profi. Lily care-i dă înainte cu învăţătura.

Jason a zâmbit, dându-şi la iveală gropiţele.

— Cu învăţătura?

— Thomas Jefferson, i-am explicat eu, muşcând dintr-o măslină neagră care căzuse din lipia mea. Mă gândesc destul de mult la federalism.

— E adevărat, i-a confirmat Scout. E preocupată până peste cap de perioada federalismului.

— Tot respectul pentru „limitări şi echilibre”, principiul de bază al democraţiei, i-am spus eu, bătând palma cu ea în semn de victorie.

Jason a chicotit.

— Cum de aţi supravieţuit voi două înainte să vă cunoaşteţi?

— E unul din marile mistere ale universului, amigo, a intervenit Michael. Dar, din moment ce suntem cu toţii aici, poate că ar trebui să vorbim şi despre celălalt mister.

— Bună idee, l-a aprobat Jason.

Îşi despachetase pe jumătate burgerul şi aranjase hârtia în aşa fel încât să-l poată apuca de ea, apoi a muşcat o bucată.

— Daniel, cel puţin, ne-a crezut când i-am povestit despre— cum să le spunem? — Nişte creaturi asemănătoare şobolanilor?

— E destul de potrivită descrierea, a confirmat Scout. Şi, în mod categoric, Daniel e o soluţie mai bună. Până în momentul de faţă, nu am nimic să-i reproşez.

— Sunt sigură că va fi mişcat până la lacrimi să audă una ca asta, i-am spus eu.

— Să nu-mi zici că ţi-a picat şi ţie cu tronc? I s-a adresat Jason, cu gura plină şi sprâncenele arcuite.

Scout s-a îmbujorat la faţă. Şi-a aruncat un colţ din sandvici în gură.

— Nu mi-a picat cu tronc. Îl apreciez.

— Ar trebui să apreciezi pe cineva de vârsta ta, a boscorodit-o Michael.

Scout a pufăit dispreţuitor.

Telefoanele noastre şi-au găsit tocmai în acel moment să sune simultan. Dacă primeam cu toţii un apel, trebuia să fi lost un mesaj în legătură cu vreo misiune a Adepţilor.

Michael a ajuns primul la telefonul său.

— Daniel a contramandat întrunirea de diseară. Încă se mai gândeşte ce să facă în privinţa vampirilor.

— Astfel încât să nu ne trezim prinşi la mijloc în războiul pentru teritoriu? A întrebat Scout.

— Cam aşa ceva.

A oftat, după care a mai rupt o bucăţică din sandvici.

— Câteodată visez să stau întinsă pe pat şi să-mi petrec nopţile — ţineţi-vă bine, că ceea ce urmează e nebunie curată — dormind.

— Cel puţin, nu se întâmplă în fiecare noapte, a specificat Michael.

— Mda, dar lucrurile se precipită cu fiecare ieşire nocturnă. Mai mulţi monştri, mai mulţi Secerători, mai multe „operaţiuni”, a adăugat ea, desenând ghilimele în aer.

Michael a bătut-o pe umăr.

— Într-o bună zi, o să te duc într-o călătorie şi o să ne petrecem zilele lăfaindu-ne în lux.

— Hawaii?

— Sunt bursier. Ce-ai zice de Kenosha?

Scout a ridicat din umeri.

— Merge şi asta.

Şi-a coborât privirea şi a început să cotrobăie prin punga de hârtie şi prin ambalajul gol al sandviciului.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă jumătate din sandviciul meu?

— Tocmai ai mâncat-o.

— Nu, nu se poate. Nu aşa de repede.

Şi-a pus o mână pe stomac, apăsându-l uşor.

— Mă simt plină, intr-adevăr. Dar, la modul cel mai serios, nici măcar nu-mi amintesc să-l fi mâncat.

— Probabil că ai fost cam distrată.

Michael a fluturat din sprâncene pentru efect dramatic.

— Tu l-ai mâncat, nu-i aşa? Mi-ai mâncat sandviciul?

Jason s-a aplecat spre mine.

— Orice s-ar spune despre Scout, fata asta e tenace.

— Aşa e. I-ai mâncat tu sandviciul?

El a chicotit.

— Un gentleman nu ia sandviciul unei domnişoare.

— Eşti un gentleman?

— Sunt un vârcolac gentleman. La urma urmelor, am salvat o frumoasă domniţă la ananghie.

— Ai facut-o, intr-adevăr. Şi îţi apreciez gestul foarte, foarte tare. E grozav să fii în viaţă.

El a ridicat o mână şi mi-a dat la o parte o şuviţă de păr care-mi căzuse pe faţă. Ochii lui aveau aceeaşi culoare ca a cerului diabolic de albastru.

— Bineînţeles că am făcut-o. Ştii ceva, cred că eşti o tipă pe cinste.

Efectiv am simţit cum mi s-au înmuiat picioarele sub căldura privirii lui.

Scout şi-a dres glasul. Zgomotos.

— Hei, a zis ea, înghiontindu-l pe Michael cu cotul. Pot să stau de vorbă cu tine o secundă?

— Nu ţi-am mâncat sandviciul.

Scout a oftat de frustrare, apoi l-a apucat pe Michael de mână ca să-l ajute să se ridice în picioare.

— Ştiu că nu mi-ai mâncat sandviciul, dar trebuie să stăm de vorbă, a insistat ea, apoi l-a tras după ea pe Michael printre ţepii din piatră, până când s-au făcut nevăzuţi.

— Ce se petrece aici?

— Nu ştiu ce să zic.

Am rămas tăcuţi un moment.

— Ştii ceva? Noi nu ne cunoaştem de prea multă vreme şi ne-am întâlnit în împrejurări destul de ciudate.

M-am uitat la el. Părea să vorbească de o relaţie de prietenie, sau aşa ceva. Avea de gând să mă invite la Sneak? Inima mi-a luat-o razna, dar am adoptat un ton degajat.

— Aşa e.

— Eu tocmai… cred că ar fi bine, dacă, ştii tu, chiar am ieşi împreună, cândva.

Am rămas uşor dezamăgită fiindcă nu primisem o invitaţie la Sneak, dar presupuneam că o întâlnire de orice fel mergea deocamdată. Am reuşit să încropesc un zâmbet.

— Probabil că am putea s-o facem într-o bună zi.

— Mă gândeam la sâmbăta asta.

OK, o dată fermă era de bun augur.

— Sâmbătă e bine.

— Grozav.

Scout şi Michael au ieşit pe neaşteptate dintre ţepi. El, cu părul lui creţ vâlvoi; ea, cu obrajii în flăcări. A trebuit să-mi muşc buzele ca să nu fac vreun comentariu răutăcios.

— Ei bine, Parker, eşti gata de şcoală?

Am aprobat din cap.

— Hai să mergem.

Am adunat rămăşiţele prânzului nostru, apoi m-am ridicat în picioare pentru ca Jason să poată strânge pătura.

— Vă conducem, s-a oferit Michael, întinzându-i braţul lui Scout.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar l-a luat de braţ.

Jason mi-a aruncat o privire amuzată.

— Nici să nu te gândeşti, l-am avertizat eu, dar n-am obiectat când şi-a înlăţuit degetele într-ale mele.

Am pornit-o înapoi pe alee, am trecut de FCS şi de clădirea băncii, după care am intrat pe bulevardul Erie, ca să ajungem la şcoală.

Acolo l-am văzut pe John Creed, stând lângă zidul jos din

piatră care împrejmuia Sfânta Sofia, cu sprâncenele lui stufoase împreunate în timp ce se uita lung la telefonul pe care-l ţinea în mână. Când ne-am apropiat de el, şi-a ridicat privirea, apoi şi-a strecurat mobilul în buzunar.

— Nu ştiam că avem ceva în plan, a afirmat Jason.

— Nu avem. A trebuit să trec pe la Franklin. Tatăl meu, no a explicat el, cu ochii aţintiţi asupra mea. Are un birou în susul străzii.

— Ce mai face Franklin? S-a interesat Jason.

— Înoată în bani până la genunchi.

Creed i-a aruncat o privire lui Scout.

— Şi tu eşti…?

— Scout Green, a prezentat-o Michael. Una dintre fetele de la Sfânta Sofia.

— Îmi pare grozav de bine să te cunosc, Scout Green, fata Sfintei Sofia.

— Şi mie, a răspuns Scout.

— M-am gândit să vă aştept ca să ne întoarcem împreună. Dar nu eraţi la şcoală.

Privirea i-a alunecat de-a lungul trotuarului până în locul de unde apăruserăm noi în stradă.

— Ce este acolo?

— O scurtătură, atâta tot, i-a spus Jason, strângându-mi mâna de parcă voia să mă facă să-mi ţin gura.

Cred că voia să ţină grădina cu ţepi doar pentru el.

Creed l-a privit neîncrezător, dar a dat din cap, oricum, cel puţin până când şi-a pierdut interesul pentru noi. M.K. Şi Veronica traversau strada, venind înspre noi, cu nişte pahare din hârtie cu cafea aburindă în mâini. Era de înţeles. Păreau genul de cafele scumpe.

— Cred că au pus ceva la cale, mi-a şoptit Scout.

— Şi eu cred la fel.

Creed şi-a înfundat mâinile în buzunare.

— Bună ziua, domnişoarelor.

— Bună, din nou, i-a răspuns M.K, aruncându-i o privire de felină.

Veronica i-a zâmbit lui Creed, dar zâmbetul i-a cam pierit când şi-a dat seama că era într-o aşa companie, de proastă calitate (după ea).

— Eşti departe de casă, a constatat ea. Faci o vizită la

mănăstire?

Creed a zâmbit.

— Îmi aştept camarazii de arme.

— Drăguţ, a remarcat M.K. Uitându-se urât la mine şi la Scout. Şi ele se ţin, pur şi simplu, de coada ta?

— Sagamore şi Scout sunt prietenele lui Jason, a spus Creed, zâmbind larg. Asta înseamnă că sunt şi prietenele mele.

Jason s-a aplecat spre mine.

— Atenţie, prietenia cu Creed vine la pachet cu exonerarea de răspundere pe termen lung.

— Amuzant, tipul, a comentat Creed. Foarte amuzant.

S-a uitat apoi spre Veronica.

— Cum merge cu planificarea petrecerii?

— Bine. O să iasă ceva destul de drăguţ, după ce vom pune la punct toate amănuntele.

El a aprobat-o respectuos, cu o înclinare a capului, şi, imediat după aceea, i-a aruncat lui M.K o privire galeşă, care a dezumflat-o pe Veronica în aşa hal, că i-a pierit orice urmă de zâmbet de pe chip —, dar i-a întărit hotărârea de a nu renunţa.

— Ăăă, şi iahtul ce mai face? A întrebat Veronica.

— Iahtul tatălui meu? Cred că face destul de bine, deocamdată.

Clopotul mănăstirii a început să bată, semnalând sfârşitul pauzei de prânz.

— Ar trebui să plecăm, a spus Jason, şi ne-am desfăcut degetele. Pe curând.

— Pe curând, i-am răspuns eu zâmbind.

— Of, fir-ar să fie, a exclamat Scout. Am uitat să-mi iau cartea de chimie.

Mi-a aruncat o privire plină de căinţă.

— Dau o fugă până la vestiar. Ne vedem în clasă.

Nici n-am apucat să dau bine din cap, că a şi luat-o la fugă pe trotuar, îndreptându-se spre uşa principală.

— La revedere, domnişoarelor, a zis Creed, alăturându-se lui Jason şi lui Michael.

Au pomit-o în josul străzii, iar eu, M.K. Şi Veronica am rămas în urma lor pe trotuar, stânjenite.

— Lasă-ne o clipă singure, M.K., a spus Veronica.

M.K. Şi-a arcuit o sprânceană întrebător.

— Ne vedem înăuntru.

Ştiind, după toate aparenţele, că i se dăduse un ordin, M.K. A ridicat din umeri şi a pornit-o spre uşă.

După ce a ieşit din raza noastră vizuală, Veronica şi-a întors privirea spre mine.

— Aşadar, tu şi Creed sunteţi prieteni?

— Ne cunoaştem. N-aş spune că suntem prieteni.

„Cel puţin nu înainte să aud de exonerarea de răspundere pe termen lung.”

— De ce întrebi?

— Credeam că nu-l cunoşti.

Avea o voce impertinentă, de parcă l-aş fi ţinut dinadins pe John Creed închis undeva, departe de ea.

— Îl cunosc. Atâta tot.

— Aha.

Din vocea ei răzbătea o îndoială profundă.

De ce să-i fi păsat dacă îl cunoşteam sau nu? Doar mă văzuse ţinându-mă de mână cu Jason.

— Îţi spune „Sagamore”, ca şi cum aţi fi apropiaţi.

— Erai cu mine prima dată când l-am întâlnit. L-ai auzit strigându-mă Sagamore.

Argumentul meu nu a părut s-o potolească. Probabil că i cea ce simţea pentru Creed îi scurtcircuitase logica, fiindcă nu părea să proceseze informaţia.

— Mda, fie. Cred totuşi că ar trebui să încetezi să faci pe Nlioasa.

Nu mai aveam mult până să mă răstesc la ea, să-i reamintesc că tocmai prietena ei cea mai bună — M.K. — Părea să. Ubă ceva cujohn Creed, nu eu.

Dar înainte să apuc să deschid gura, a intervenit altcineva In discuţie.

— E vreo problemă?

Ne-am uitat în spatele nostru, unde, pe trotuar, stătea un lip îmbrăcat în jeanşi şi un tricou cu mânecă lungă, ai cărui ih Iii albaştri prevestitori de furtună erau aţintiţi asupra Veronicăi.

Sebastian. Secerător… şi, acum, un individ care dădea I Arcoale cu intenţii rele?

Inima a început să-mi zvâcnească în piept, şi am simţit furnicături în degete, anticipând magia. Pata întunecată de pe spate mi s-a încălzit, probabil fiindcă eram foarte aproape de el, iar inima a început dintr-odată să-mi bubuie mai-mai să-mi

spargă pieptul. N-am de gând să vă mint — eram speriată de moarte. Tipul ăsta era un Secerător. Vreau să spun că nu credeam că avea să mă lovească cu blestemul focului chiar aici, pe trotuar, dar încă îmi mai aminteam cât de tare mă duruse. Nu voiam cu niciun chip să mai trec încă o dată prin aşa ceva.

Desigur, acum deţineam şi eu puterea blestemului focului.

— Ce este? A bâiguit Veronica, plimbându-şi privirea de la mine la Sebastian şi înapoi.

— Am întrebat dacă e vreo problemă.

Vocea lui era rece ca gheaţa, ochii lui de oţel erau aţintiţi asupra fiţoasei din faţa mea. Nu ştiam dacă să-l aplaud pe el..., sau să-mi fie milă de ea.

— Nu.

— Foarte bine. Aşadar, probabil că ar trebui să vă întoarceţi la ore.

Ea a deschis gura să comenteze, dar înainte să reuşească să scoată vreun cuvânt, Sebastian şi-a lăsat puţin capul în jos, atât cât să-i prindă privirea.

— Am terminat, a spus ea, aruncându-mi o privire malefică, apoi s-a întors şi a pornit în grabă spre poartă.

Din moment ce primul clopot bătuse deja, trebuia să fac şi eu acelaşi lucru. Dar până să apuc să o iau la fugă, el mi-a pus o mână pe braţ.

Am simţit un fior coborându-mi pe şira spinării.

— Ia-ţi mâna de pe mine.

— N-am terminat cu tine.

M-am sforţat să mă uit la el, m-am sforţat să-l privesc în ochi.

— Suntem pe stradă. Nu poţi face nimic aici.

— Ba sigur că aş putea, m-a contrazis el. Dar nu vreau.

S-a uitat înapoi după silueta săltăreaţă a Veronicăi.

— Se leagă de tine? Îţi provoacă neplăceri?

— Tu te legi de mine, i-am întors eu vorba. Ştiam eu că tc-am văzut pe stradă zilele trecute. De ce mă urmăreşti peste tot?

— Pentru că trebuie să stăm de vorbă.

Cel puţin, nu avea de gând să nege acest lucru.

— Noi doi nu avem nimic de discutat.

— Avem de discutat despre blestemul focului.

— Nu, l-am corectat eu, avem blestemul focului, punct. Sfârşitul poveştii. Nu este nimic de discutat în privinţa asta.

— Chiar aşa?

Vocea lui era teribil de seacă.

— Fiindcă eşti o expertă în mânuirea lui? În manipularea lui? În crearea scânteii?

— În crearea...?

— Scânteii, m-a întrerupt el. Nu ştii nimic despre puterea ta. Ceea ce înseamnă că poate fi extraordinar de periculos.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am pufnit pe nări.

— Şi ce — crezi că tu eşti cel mai indicat să mă înveţi pe mine?

După privirea pe care mi-a aruncat-o, era exact ceea ce credea el că trebuia să facă.

— Lumea nu e nici pe departe doar albă sau neagră, cum crezi tu, Lily.

Deschisesem de fapt gura să-l întreb ce voia să spună, dar mi-am reamintit cine era şi de partea cui era. Asta m-a făcut să-i întorc spatele şi s-o pornesc din nou în josul trotuarului. Nu voiam să fug de el. Nu din nou. Dar asta nu însemna că eram atât de proastă încât să stau în preajma unui duşman de moarte.

— Şi nu mă mai urmări, i-am strigat eu peste umăr, destul de tare ca să mă audă. Am terminat-o unul cu celălalt.

— Nu, n-am terminat-o. Nici pe departe.

Am clătinat din cap, sforţându-mă să calc ferm, cu toate că mi se înmuiaseră genunchii. Dar asta nu m-a împiedicat să arunc o privire în spate când am ajuns dincolo de poartă.

De data asta, se făcuse nevăzut.

În clasă am stat cu capul plecat, cu nasul în cărţi, bucuroasă că Scout era în spatele meu. Nu eram sigură dacă trebuia să-i spun despre Sebastian — fie de faptul că mă urmărise, fie de faptul că încercase să mă salveze de Veronica.

Încercase să intervină.

Ce-o fi vrut să însemne asta?

La urma urmei, era unul dintre Secerători. Duşmanii de moarte ai Adepţilor, nişte indivizi care credeau că era în regulă dacă-şi cumpărau câţiva ani de putere magică în plus plătind cu sufletul cuiva.

Şi totuşi, tot el era cel care îmi arătase cum să mă folosesc de blestemul focului şi care intervenise între mine şi Veronica în momentul când eram pe cale să ne luăm la harţă.

Se petrecea ceva ciudat. Nu ştiam sigur ce — în orice caz, nu

credeam că era vreun Robin Hood al magiei —, dar, oricum, nu eram încă pregătită să-i spun lui Scout.

Nu, mai aveam nevoie de puţin timp pentru asta.

Speram să-l şi am la dispoziţie.

10

La cină am avut mâncare Tex-Mex, o combinaţie între bucătăria texană şi cea americană, care bucătarilor de la Sfânta Sofia le reuşea destul de bine pentru un internat particular cu ifose situat chiar în centrul oraşului Chicago. Fiind vegetariană, era, de obicei, una dintre mâncărurile mele preferate. Tex-Mex la Sfânta Sofia însemna tortillas cu fasole boabe, ardei şi brânză, aşa că, în general vorbind, era floare la ureche să pun mâna pe ceva fără came.

Aveam la dispoziţie o oră între masa de seară şi studiul individual, pentru Scout, şi, după cum stabilise Foley, orele de artă plastică, pentru mine, aşa că ne-am întors în apartament în acest răstimp, de unde eu am putut să-mi adun toate materialele de care aveam nevoie.

Când am intrat, uşa lui Amie era deschisă, cu lumina stinsă. Uşa lui Lesley era închisă, iar pe sub uşă se revărsau acordurile de violoncel. Cânta la violoncel şi-şi petrecea mult timp exersând. Din fericire, era o instrumentist! Foarte bună, aşa că îţi dădea impresia că avea o mică orchestră la ea în cameră. Nu era un mod prea rău de a-ţi duce traiul, după cum s-a dovedit.

Când Scout şi cu mine am intrat şi am închis uşa după noi, muzica s-a oprit. Câteva secunde mai târziu, Lesley a ieşit din camera ei. Purta o rochie verde-pal cu un cardigan galben pe deasupra, avea părul dat pe după urechi şi era încălţată cu pantofi din pânză cu barete, marca Maryjane.

A rămas un moment în prag, clipind spre noi din ochii ei albaştri.

Lesley era, în mod categoric, de partea noastră, dar, cu toate acestea, era un pic cam ciudată.

— Care-i treaba, Barnaby? A întrebat-o Scout, trântindu-se pe canapeaua din camera comună. După cum se aude, exersatul la violoncel merge destul de bine.

Lesley a ridicat din umeri.

— Am probleme cu câteva dintre pasaje. Nu sunt atât de vibrante pe cât aş vrea eu. Exersat, exersat şi iar exersat.

M-am aşezat în celălalt capăt al canapelei.

— Sună bine pentru plebei.

— Oooh, frumoasă aplicare în practică a lecţiei de istorie a Europei de azi, m-a complimentat Scout.

— Sunt băgată până peste cap în vocabularul de specialitate.

Lesley a ocolit canapeaua şi s-a aşezat pe jos, fâlfâindu-şi tusta în ritmul mersului. Nu era o Adeptă, dar era blondă şi palidă şi avea un aer teribil de desuet. Nu era deloc greu să-ţi imaginezi că aterizase dintr-o poveste oarecare tocmai în Chicago-ul contemporan.

— Şi cum mai staţi cu misiunile voastre nocturne sub acoperire?

Deşi nu era în totalitate la curent cu teatrul de operaţiuni al Adepţilor, ştia că, noaptea, Scout şi cu mine eram implicate în nişte activităţi extracurriculare.

— Cu misiunile stăm bine, mergem înainte, i-a răspuns Scout. Unele nopţi sunt mai bune, altele mai rele.

A zvâcnit din cap spre uşa lui Amie.

— Slujnicuţa lui Amie ne-a văzut venind acasă luni noaptea. Ţi-a pomenit ceva despre asta?

Lesley a clătinat din cap.

— Mie, una, nu. Dar am auzit-o pe Veronica spunându-le ceva lui Amie şi lui M.K. Le-a spus că Lily a ieşit cu un băiat.

Lesley s-a uitat la mine.

— Ai un prieten?

— Într-un fel, am admis eu, cu obrajii începând să-mi dogorească.

— Au mai zis şi altceva? A interogat-o Scout. Sau ne-au crezut pe cuvânt?

Lesley a ridicat din umeri.

— Mai mult s-au întrebat cine era băiatul. Nu credeau că eşti aici de suficientă vreme ca să faci cunoştinţă cu un băiat.

— Parker a noastră se mişcă destul de repede.

I-am ars un picior lui Scout (tot în picior).

— Las-o moartă, am rugat-o eu, apoi i-am zâmbit lui Lesley. Mulţumim că ne-ai pus la curent.

— Aş putea să fac nişte investigaţii OP dacă vreţi.

Scout şi cu mine am schimbat priviri nedumerite.

— Investigaţii OP? A întrebat ea. Ce înseamnă asta?

— OP de la opoziţie. Adică să investighez opoziţia. Aş putea să le urmăresc peste tot, să trag cu urechea, să iau notiţe. Să găsesc, poate, ceva cu ce aţi putea să le şantajaţi?

— Pentru o fată drăguţă, Les, în mod cert ai o latură întunecată.

Lesley a zâmbit cu mândrie — şi cu puţină răutate.

— Ştiu. Oamenilor nu le trece deloc prin cap, atunci când mă văd, că aş fi capabilă de aşa ceva. Dar, cu siguranţă, sunt.

— În ceea ce ne priveşte, poţi să fii ferm convinsă că noi vom ţine bine minte chestia asta. Dar, deocamdată, din moment ce mai avem o oră — a făcut o pauză să ridice telecomanda la nivelul micului televizor montat pe perete —, ce-ai zice de puţină uitare?

Am mai stat împreună patruzeci şi cinci de minute, după care cu m-am dus în camera mea să-mi adun cele trebuincioase.

Nu aveam habar ce urma să facem la orele de artă plastică — desen, pictură, colaj, ceramică —, aşa că am luat câte puţin pentru fiecare.

Primul pas a fost, desigur, să iau stocul de materiale pe care-l adusesem cu mine de acasă. Câteva blocnotesuri pentru schiţe. Cărbune. Creioane Conte cu mine de grafit. Creioanele mele preferate, o ascuţitoare şi vreo două gume.

O cutiuţă de acuarele cu şase pastile de culori şi un păhărel pentru apă. Trei creioane mecanice cu mină neagră pe care pusesem mâna la librăria Colegiului Hartnett, unde părinţii mei lucraseră ca profesori (librăriile colegiilor sunt cel mai bine aprovizionate).

Am încercat să nu mă gândesc la Sebastian sau la lucrurile despre care voia el să-mi vorbească. În schimb, m-am concentrat asupra activităţii pe care aveam s-o încep foarte curând. Mi-am pus lucrurile într-o geantă din plasă, i-am tras fermoarul şi am azvârlit tot calabalâcul în geanta mea stil poştaş.

Când am fost gata de plecare, am ieşit şi am încuiat uşa după mine. Camera comună era din nou pustie. Uşa lui Scout era închisă şi, când am încercat mânerul, am constatat că era încuiată.

Ciudat. De când îşi încuia Scout uşa?

Am ciocănit cu un deget.

— Hei, e totul în regulă cu tine? Mă duc la orele de artă plastică.

A trecut o secundă până când mi-a răspuns.

— Sunt bine. Tocmai mă pregăteam să plec spre sala de studiu individual. Distracţie plăcută!

Am rămas în faţa uşii ei preţ de câteva clipe, aşteptând ceva mai mult decât atât. Dar nu a mai adăugat nimic altceva. Oare ce punea la cale?

Am clătinat din cap şi am pornit-o spre coridor. În mod cert, nu aveam nevoie de un mister în plus.

Clădirea excedentară era situată în spatele aripii cu săli de clasă şi arăta precum o cutie cu acoperişul ascuţit. Aripa cu săli de clasă era relativ nouă, dar clădirea excedentară era, în mod evident, veche — era construită din aceeaşi piatră înnegrită de vreme şi avea acelaşi acoperiş negru din plăci de ardezie ca şi clădirea principală. Poate că fusese un grajd sau un depozit pe vremea când la Sfânta Sofia încă mai locuiau călugăriţe.

A trebuit să înconjor clădirea ca să găsesc uşa. Şi când am deschis-o, am făcut ochii mari de uimire. Mică sau nu, clădirea asta avea, în mod categoric, ceva flamboaiant. Era o încăpere mare, cu tavanul deschis până sus, la acoperişul înalt şi ascuţit. Pe una din părţile laterale ale tavanului fuseseră decupate luminatoare, astfel încât încăperea — cel puţin în prima parte a zilei — ar fi trebuit să fie scăldată în lumină.

Un perete era alcătuit din ferestre, iar tavanul era o boltă înaltă sprijinită pe un caroiaj de grinzi din lemn. Pe podea erau instalate vreo douăsprezece şevalete din lemn.

— Poţi să îţi alegi un şevalet, Parker.

M-am întors şi am dat de Lesley în spatele meu, care avea m mână o sacoşă din pânză cu mânere plină ochi cu materiale pentru desen. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, mi s-ar fi părut ciudat că nu pomenise de faptul că urma să frecventeze nrele de artă plastică atunci când vorbiserăm în camera comună. În cazul lui Lesley însă nu mă miram prea tare.

— Îţi vei păstra şevaletul pe tot parcursul anului, m-a informat ea, aranjându-şi câteva borcane goale de mâncare pentru copii şi paharele cu creioane şi pensule. Aşa că poţi să-ţi despachetezi catrafusele şi să te întorci aici după orele de studiu individual. PA are, de obicei, pregătită câte o natură moartă, astfel încât să poţi să-ţi exersezi stilul de desen, sau ce

vrei tu.

A făcut semn spre o masă aflată la un capăt al încăperii.

— Ce înseamnă PA? Am întrebat eu, scoţându-mi propria trusă de creioane şi blocnotesuri pentru schiţe.

— Profesor asistent. De obicei se specializează în artă la Institutul din Illinois sau din Northwestern sau în altă parte, ca să poată să predea.

Cu mare grijă, şi-a aranjat materialele de lucru, creându-şi un cuib de unelte în jurul şevaletului. Eu nu aveam prea multe lucruri de aranjat, dar mi-am pus totul la îndemână, mi-am lăsat geanta pe jos şi m-am aşezat pe taburetul meu.

După câteva minute, încăperea s-a umplut, celelalte eleve ale micului atelier de artă plastică luându-şi în primire propriile şevalete. Exact la fel ca în orice alt liceu de fete, în încăpere era un amalgam de tipologii.

Unele arătau ca nişte şcolăriţe, altele arătau ca nişte eleve obişnuite de liceu, iar unele dintre ele se străduiau din greu să nu arate nici ca şcolăriţele, nici ca elevele de liceu. Erau şi fete pe care nu le cunoşteam, despre care presupuneam că erau în ani mai mari sau mai mici decât mine.

După ce toate fetele şi-au luat în primire, fiecare, şevaletul său şi şi-au aranjat materialele de lucru, şi-a făcut apariţia şi el.

Clipeam încontinuu, crezând că privirea îmi joacă feste, până când a trecut pe lângă mine — cu încetinitorul parcă — şi a dat uşor din cap în direcţia mea.

Daniel era PA-ul meu de artă plastică.

Mi-am reprimat un zâmbet în vreme ce el se îndrepta spre partea din faţă a încăperii şi am început să mă gândesc cum să-i dau de veste unei extrem de geloase colege de apartament. Şi nu era singura care pusese ochii pe Măria Sa Blondul. Privirile celorlalte fete îi urmăreau fiecare mişcare, iar pe chipurile unora dintre ele se vedea clar că ar fi fost fericite să-şi petreacă o oră desenându-i formele trupului.

S-a întors cu faţa spre noi, după care şi-a înfipt mâinile în buzunare.

— Aşadar, bine aţi venit la atelierul de artă plastică. Numele meu este Daniel Sterling. PA-ul vostru din acest an şcolar.

— Dumnezeu există, a şoptit fata de lângă mine, recunoscătoare.

— În primele săptămâni vom face nişte exerciţii fundamentale

de reprezentare. Natură moartă. Arhitectură. Chiar şi voi între voi.

Lesley şi cu mine am schimbat nişte priviri descurajate. TA rea să fie la fel de încântată ca şi mine de o asemenea idee — adică, deloc. Mă simţeam perfect în propria-mi piele, dar asta nu însemna că trebuia să constituie sursa de Inspiraţie pentru măiestria artistică a altor persoane.

— Astăzi vom începe cu nişte forme de bază.

A început să aleagă dintr-o cutie din plastic cu obiecte disparate, mai întâi o lampă micuţă cu un abajur rotund, apoi doi butuci din lemn şi, la urmă, trei mere roşii. A acope rit masa cu o bucată de catifea albastră, plasând butucii de desubt, ca să creeze zone de diferenţe de nivel. Apoi a pus lampa şi merele pe masă, aranjându-le cu grijă.

După ce a terminat, s-a întors spre noi.

— Bun, ne-a spus el. Folosiţi-vă de orice tehnici de lucru şi materiale doriţi. Aveţi două ore la dispoziţie. Să vedem dice sunteţi în stare.

Desenatul era un lucru ciudat. Probabil, ca şi în cazul altoi hobby-uri — baschetul sau cântatul la violoncel sau coptul pâinii şi prăjiturilor sau scrisul —, erau momente când aveai impresia că faci totul în mod mecanic. Când puneai creionul pe hârtie şi erai conştientă de fiecare punct, de fiecare linie subţire, de fiecare tuşă groasă.

Alteori însă, când îţi ridicai privirea de pe foaie îţi dădeai seama că trecuseră deja două ore. Erai absorbită cu totul de mişcarea creionului pe hârtie, în încercarea de a reprezenta vreun obiect din lumea reală. Creai o lume în miniatură acolo unde înainte nu fusese decât un gol.

Acesta era unul dintre acele momente.

Daniel venise de vreo două ori să mă sfătuiască — să-mi reamintească să desenez ceea ce vedeam de fapt, nu doar să mă bazez pe amintirile mele despre cum arătau obiectele, şi să-mi reamintească să folosesc vârful creionului în loc să zdrobesc grafitul de hârtie — dar, cu excepţia acelor incursiuni înapoi în lumea reală, mi-am petrecut restul timpului ruptă de toţi şi de toate, aruncând priviri rapide de la lucrurile de pe masă la caietul de schiţe din faţa mea.

De aceea am tresărit când, la final, el a bătut din palme.

— A expirat timpul, ne-a anunţat, zâmbindu-ne. Azi aţi tăcut o

treabă frumoasă.

Când toată lumea a început să-şi strângă materialele de lucru, el a ridicat o mână.

— Credeaţi că o să plecaţi de aici fără nicio temă, nu-i aşa?

Încăperea a fost străbătută de murmure dezaprobatoare.

— O, nu e chiar atât de rău. Până la următoarea noastră întâlnire, vreau să evaluaţi puţin Al Doilea Oraş. Găsiţi o clădire în zonă şi petreceţi-vă o oră reprezentând-o pe hârtie. Puteţi să folosiţi orice materiale doriţi — acuarele, tuş, creion, cărbune —, dar, când terminaţi, vreau să fie ceva reprezentativ. Vreau să vă gândiţi la linii şi umbre. Gândiţi-vă la spaţiul pozitiv şi negativ — ce părţi ale spaţiului a ales arhitectul să umple? Ce părţi a decis să lase goale?

Aşteptam mai multe detalii, dar, în final, el a zvâcnit din cap.

— Acum, sunteţi libere.

Fata de lângă mine a bombănit în timp ce-şi îndesa o cutiuţă de acuarele în geantă.

— Îmi plăcea mult mai mult când era doar noul şi frumosul nostru PA

— Ah, a făcut el trecând pe neaşteptate prin dreptul nostru. Dar asta n-o să te facă să devii o artistă mai bună, nu-i aşa?

Fata a aşteptat până când el a trecut de noi, apoi şi-a ridicat spre mine ochii plini de disperare.

— Crezi că treaba asta o să-mi afecteze calificativul? M-am uitat după Daniel, care se oprise in pragul uşii să stea de vorbă cu o elevă. Îi ţinea caietul de schiţe într-o mână şi se folosea de cealaltă ca să-i evidenţieze diferite părţi ale lucrării ei.

— Cred că o să fie destul de corect, am stabilit eu.

Ceea ce nu stabilisem însă era dacă el se afla aici din pură întâmplare..., sau dinadins.

După terminarea orelor, am ţinut-o, practic vorbind, tot intr-o fugă până la apartament şi am dat năvală în camera lui Scout.

Probabil că ar fi trebuit să bat la uşă.

Ea stătea în picioare pe pat cu nişte căşti gigantice la urechi. Se schimbase deja într-un maiou verde aprins şi în pantaloni de pijama, iar în mână avea o perie de păr pe care o folosea drept microfon, cântând cât o ţinea gura un cântec de-al lui Lady Gaga.

Mi-am acoperit imediat urechile cu mâinile. Scout era, în general, o fată cool? Da. Dar, din nefericire, era cam afonă.

A scos un ţipăt când m-a văzut, apoi a căzut în genunchi pe pat. A dat drumul periei din mână şi şi-a smuls căştile de la urechi.

— Pe bune — n-ai învăţat să baţi la uşă?

Mi-am muşcat buzele ca să nu izbucnesc în râs.

— Parker, dacă îndrăzneşti să chicoteşti măcar, cu peria asta te bat.

Mi-am întors capul ca să-mi înăbuş un hohot de râs şi am tresărit de durere când peria m-a lovit în umăr.

— Au! Am strigat, frecându-mă pe umăr.

Scout a pufnit şi a pus căştile pe podea.

— Îmi petrec zilele în clasă şi majoritatea nopţilor salvând lumea. Am şi eu dreptul la puţin timp numai pentru Scout.

— Ştiu, ştiu. Dar poate că ar trebui, cum să spun, să te canalizezi spre o direcţie mai productivă. Desenul, spre exemplu.

— Nu-mi place să desenez.

— Ştiu.

Am închis uşa camerei.

— Dar ştii cui îi place să deseneze? Nu ţi-ar surâde să faci i) trecere oportună de la o formă artistică la alta?

— Ţie?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mie. Altcuiva, prostuţo.

— Mă dau bătută.

— Întreprinzătorului nostru lider. Daniel este profesorul meu de arte plastice.

— Nu se poate. Ciudată treabă. Mult prea ciudată.

— Absolutamente.

Mi-am lăsat geanta să cadă pe jos şi m-am aşezat pe marginea patului ei.

— Îl văd intrând şi-mi zic: „Sfinte Sisoe, ăsta-i Daniel!”

— Şi eu aş fi zis tot aşa. E bun la desen?

— Păi, nu i-am văzut portofoliul sau altceva, dar, din moment ce Foley l-a angajat, presupun că da.

Apoi am reflectat la ceea ce tocmai spusesem.

— Doar dacă nu l-a angajat pe motiv că este Adept. Ar face una ca asta?

Scout a căpătat un aer preocupat.

— Ei bine, Foley ştie despre noi. Nu cred că s-ar da în lături să

ofere o slujbă unui Adept. Pe de altă parte însă, Consiliul de Administraţie i-ar lua capul dacă ar angaja pe cineva care să nu corespundă standardelor în vigoare pentru fetele Sfintei Sofia.

— Corect. Ce pot să-ţi spun e că îi place să ne dea teme la atelier la fel de mult cum îi place s-o facă şi în Enclavă.

— Ce temă ai?

— Să desenez o clădire din centru. Mi-am urcat picioarele pe pat şi m-am aşezat turceşte. Mi-a venit o idee — mă bate gândul să desenez clădirea FCS.

— Chiar aşa?

Mi-am dat seama din privirea ei că a realizat ce aveam de gând să fac.

— E vorba despre părinţii tăi, a zis ea. Crezi că ai putea afla ceva?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Şi Foley mi-a spus, în linii mari, să nu pun întrebări despre părinţii mei. Dar se pare că e o modalitate bine-venită de a mă uita mai atent la clădire, poate chiar să arunc o privire înăuntru, fără să tulbur apele.

Scout a clătinat din cap.

— E adevărat. Şi, la urma urmelor, nu ştiu cum ar putea să facă legătura între tine şi părinţii tăi.

A făcut un semn cu mâna spre fusta mea.

— Ar putea presupune că frecventezi Sfânta Sofia, doar suntem, practic, uşă-n uşă. Probabil că văd uniformele astea tot timpul, aşa că nu-i va pune prea mult pe gânduri o treabă ca asta.

— Pare rezonabil. De fapt, vii cu nişte idei destul de bune atunci când îţi pui mintea la contribuţie.

— Chiar dacă n-o să câştig prea curând concursul de tinere talente?

— Ei bine, în orice caz, nu la cântat.

A aruncat cu o pernă în mine. Probabil că o meritam.

— In altă ordine de idei, azi, la prânz, Jason nu m-a invitat la Sneak.

— Lils, nici n-aţi apucat încă să planificaţi bine petrecerea. Acordă-i timp. O să ajungă şi la asta.

— Dar m-a invitat totuşi să ieşim împreună sâmbătă.

— OMG, voi doi nu mai aveţi mult până să vă căsătoriţi de-a binelea şi să faceţi o droaie de copii. Oooh, ce-ar fi dacă ar

întâmpla de-adevăratelea?

I-am dat un ghiont în braţ, apoi am schimbat subiectul.

— Michael te-a invitat la Sneak?

— Nu chiar.

Vocea ei suna puţin cam ciudat, aşa că i-am aruncat o privire.

— Cum adică „nu chiar”? Nu a venit vorba despre asta?

— Mda, adică, da, am vorbit despre asta…

Mi-a trebuit un minut să-mi dau seama de ce bătea apa-n piuă.

— L-ai invitat tu, nu-i aşa?

Obrajii ei au luat foc.

— Mai bine zis, am discutat la modul general.

I-am înfipt un deget în umăr.

— Ha! Ştiam eu că simţi ceva pentru el!

Mă aşteptam la o privire iritată; în schimb, ea roşea.

— O, Doamne, mi-a picat mie fisa. Voi aţi trecut complet de lucrurile concrete.

— O, Doamne, mai taci odată, a spus ea.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore ca nişte adevărate tocilare. Am învăţat la trigo, apoi am încheiat seara cu o recapitulare la istoria Europei şi am trimis mesaje părinţilor mei. Mă aflam într-o situaţie ciudată, ezitând între mai multe alternative: să le simt lipsa, să-mi fac griji în privinţa lor sau să încerc — aşa cum îmi sugerase Foley— să nu mă mai gândesc la ei. Dar eram înconjurată de tot felul de ciudăţenii şi treaba asta mă facea, cu atât mai mult, să mă gândesc la ei. Aveam atâtea lucruri să le spun — despre Scout şi Jason, despre faptul că eram o Adeptă, despre lumea subterană pe care o descoperisem în Chicago.

Poate că ştiau deja o parte dintre ele. Foley îmi dăduse de înţeles că ei ar fi putut să aibă cunoştinţă de Elita întunecată. Dar nu ştiau de Jason sau de blestemul focului, şi cu siguranţă că nu aveau de unde să ştie cum se schimbase viaţa mea în ultimele câteva săptămâni. Nu aveam de gând să le spun acum toate aceste lucruri — nu prin telefon sau prin mesaje şi nu când se aflau la mii de kilometri depărtare. Deocamdată, nu puteam decât să am încredere în cuvântul lui Foley. Dar asta nu însemna că nu aveam de gând să cercetez clădirea FCS. La urma urmelor, de ce necaz puteam să dau desenând o clădire?

Când s-a făcut atât de târziu încât mi se închideau ochii ile

somn, mi-am strâns lucrurile ca să mă întorc în camera mea.

— Poţi să dormi aici dacă vrei, mi-a spus Scout.

Mi-am ridicat privirea din locul în care mă aflam, adică pe podea, uşor surprinsă. Mai dormisem la Scout, atunci i'ând ea avusese probleme cu somnul, după ce o salvasem din ghearele Secerătorilor. Dar nu mai făcusem asta de ceva vreme, şi m-am întrebat dacă totul era în regulă.

— Eşti bine?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt bine. Suntem adolescente, mi-a reamintit ea.

S-a aplecat peste marginea patului şi a tras de dedesubt o pătură groasă aflată într-un ambalaj de plastic pătrăţos. Era aceeaşi pe care mi-o dădea de fiecare dată când rămâneam la ea peste noapte.

— Nu că am crea un precedent sau aşa ceva.

— Şi, categoric, nu verifică nimeni dacă dormim în paturile noastre.

— M.K. Îi mulţumeşte stelei ei norocoase pentru asta, a mormăit Scout.

— La modul cel mai serios — asta e o tulburare a intimităţii la cel mai înalt nivel. Nici nu vreau să mă gândesc la incursiunile ei nocturne.

Am arătat cu degetul mare spre uşă.

— Mă duc să arunc o pijama pe mine.

— Du-te.

Scout a dat cu pumnul în pernă de câteva ori, apoi a înşfacat o mască de dormit de pe unul din stâlpii patului. Şi-a potrivit-o pe ochi şi s-a băgat în aşternut.

— Frumoasă privelişte.

Ea a chicotit.

— Dacă am adormit până te întorci, las-o aşa cum a căzut.

— Fie. Pune-te pe sforăit.

— Dorm foarte delicat. Este un compliment adus frumuseţii mele delicate.

— Eşti o tocilară delicată.

— Noapte bună, Lils.

— Noapte bună, Scout.

M-am trezit brusc, din pricina unui sunet ascuţit care vibra în aer.

— Ce naiba?

— Ce e? A zis Scout ridicându-se în capul oaselor, cu masca de dormit pe ochi.

Şi-a smuls-o de pe faţă, apoi a clipit să se dezmeticească.

Am aruncat o privire în jur. Sursa zgomotului era una dintre căsuţele din hârtie de pe rafturile lui Scout. Era luminată intens pe dinăuntru şi parcă se declanşase alarma de incendiu în interiorul ei.

Scout a lăsat să-i scape un lanţ de înjurături, apoi s-a dat jos din pat pe bâjbâite. Pe bâjbâite la propriu, deoarece s-a încâlcit în pături şi perne şi s-a trezit pe jos, împiedicându-se de cuvertură, pentru ca, abia după aceea, să reuşească să se ridice în picioare şi să înşface căsuţa de pe raft.

— Of, ce belea! A bombănit ea, ridicând căsuţa la nivelul ochilor astfel încât să o poată cerceta pe dinăuntru.

Când s-a uitat înapoi la mine, încruntată, mi-am dat seama că intraserăm în bucluc.

— E alarma mea. Mă avertizează că protecţia mea a fost demascată.

11

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la ea.

— Ce vrea să însemne „Protecţia mea a fost demascată?”

Scout a închis ochii, apoi şi-a ţuguiat buzele şi a suflat în fereastra minusculă a căsuţei. Până când a apucat să deschidă ochii, casa era din nou întunecată şi cufundată în linişte, de parcă locuitorii ei în miniatură se duseseră înapoi la culcare.

A pus-o cu grijă la loc pe raft, apoi s-a uitat la mine.

— Daniel m-a învăţat cum să păzesc uşile subsolului — chestia asta ar trebui să-i ţină pe ticăloşi afară, sau să trimită un semnal de alarmă dacă pătrund înăuntru. Ştii tu, de când am fost răpită şi aşa mai departe.

— Îmi aduc foarte bine aminte de asta, i-am spus eu în semn de încurajare — şi m-am întrebat dacă la asta lucrase ea în cameră.

— Căsuţa asta a fost sincronizată cu uşa boltită din subsol— mai ţii minte, uşa mare din metal, cu lacăte şi toate cele?

— Aşadar, casa e un fel de alarmă?

A confirmat dând din cap, apoi a luat la repezeală o pereche

de jeanşi din dulap.

— Cam aşa ceva. Şi acum, du-te să te îmbraci. Trebuie să rezolvăm problema.

Mi s-a pus un nod în stomac şi am simţit cum mă copleşeşte emoţia.

— Despre ce crezi că e vorba?

A oftat din rărunchi.

— Nu ştiu. Dar bănuiesc că n-o să fie deloc plăcut.

Din nefericire, şi eu bănuiam, la rândul meu, că avea dreptate.

Amândouă ne-am tras pe noi jeanşi, tricouri şi adidaşi, ca să o pornim în jos pe scări. Hotărâserăm că nu voiam să fim capturate de Secerători sau salvate de Adepţi — sau mai rău chiar— în nişte pijamale caraghioase. Am traversat coridoarele şcolii, cufundate în linişte şi pace. Probabil că nu era nimic surprinzător în asta din moment ce era aproape două dimineaţa. Pe de altă parte, aproape că mă aşteptam s-o văd pe M.K. Ţâşnind de după vreun colţ. Varianta ca ea să fie plecată la un rendezvous secret era mai puţin plauzibilă — doar cu foarte puţin, după cum credeam eu — decât aceea ca noi să dăm nas în nas, cât de curând, cu vreo câţiva monştri târâtori.

Am străbătut Sala Mare şi camera cu labirintul, apoi am ieşit pe uşa care ducea la scări. Am parcurs în tăcere coridorul încuiat ce ducea jos, în subsol, după ce străbăteai două şiruri de trepte şi câteva culoare. Mai străbătusem acest traseu şi altă dată — prima oară o urmărisem, de fapt, pe Scout într-una din hoinărelile ei nocturne. Şi ştim cu toţii cu ce s-a soldat acea aventură.

— Avem vreun plan de acţiune la îndemână? Am întrebat eu încetişor, mergând pe vârfuri în urma lui Scout.

Ea şi-a potrivit mai bine pe umăr chinga genţii.

— Dacă sunt atât de bună pe cât cred eu că sunt, nu avem nevoie de niciun plan.

— Pentru că protecţia ta a funcţionat.

— Nu chiar. E pentru prima oară când primesc un avertisment, aşa că nu mă aştept la cine ştie ce. Dar am făcut şi puţină magie de-a mea. Şi dacă funcţionează sunt, în mod oficial, o tipă tare!

— Uau. Chiar ai ajuns până în stadiul ăsta!

— Categoric da.

— Ce fel de magie ai făcut?

— Păi, după cum s-a dovedit, Daniel este un protector.

— Tu chiar îi cam dai târcoale, nu-i aşa?

— Ha! Nici nu-ţi trăzneşte prin cap câte poţi găsi pe Internet. Oricum, protectorul este un fel de înger păzitor. Puterea lui magică se concentrează cu totul asupra protejării breşelor. Dar magia lui funcţionează mai mult ca o alarmă. Eu prefer mai puţină vorbărie şi mai multă mişcare. Mai puţină conversaţie şi mai multă acţiune.

Am ghicit stratagema.

— Ai pus o capcană explozivă, nu?

— Una mică, a recunoscut ea, dar s-a întrerupt brusc.

Şi-a întors privirea spre mine, apoi, în timp ce ne apropiam de ultimul culoar, şi-a dus un deget la buze.

— Intru eu prima, mi-a şoptit ea. Tu mă urmezi şi lansezi blestemul focului dacă hex-ul meu nu a funcţionat.

Am aprobat din cap.

— Să sperăm că nu se ajunge până la asta, a mai spus ea, şi am pornit.

Uşa era aproape de două ori mai înaltă decât mine. Era toată bătută în nituri şi un volant uriaş ocupa aproape tot centrul ei, alături de o bară uriaşă din oţel.

Dar bara şi volantul şi faptul că uşa însăşi cântărea o tonă nu putuseră să oprească două fete care stăteau pe jos în faţa ei, rostogolindu-se ca nişte buşteni, cu mâinile şi picioarele lipite de corp.

Am rămas, fără să vreau, cu gura căscată.

— Ce naiba…

— Oh, ce drăguţ, a spus Scout, mulţumită de sine.

A intrat pe culoar, cu mâinile în şolduri, şi a cercetat stricăciunile produse. Una dintre fete purta o uniformă de marioretă, verde cu auriu, iar părul ei unduios, blond-închis, se revărsa pe podea în timp ce ea se rostogolea încercând să-şi dezlipească braţele şi picioarele. A doua fată avea forme mai rotunde şi purta un tricou negru larg şi jeanşi traşi peste nişte pantofi greoi, cu tălpi groase. Era palidă la faţă şi avea cearcăne negre sub ochi.

Dându-şi seama că nu sunt singure, Secerătoarele au profitat de ocazie ca să ne zgârie urechile cu insulte. Scout şi-a dat ochii peste cap.

— Hei, Secerătoarelor, ne aflăm într-o mănăstire aici. Aveţi grijă cum vorbiţi!

— Desfa farmecele, Millicent Green, a spus majoreta, scuipând vorbele şi ridicându-se pe jumătate ca să se uite la noi. Acum.

— N-ai putea să mă plăteşti îndeajuns ca să le desfac, Lauren Fleming.

Din vocea lui Scout răzbătea la fel de mult venin. Evident, ea şi Lauren se cunoşteau.

— Ce cauţi pe teritoriul nostru?

A doua fată şi-a ridicat capul de pe podea.

— Ce crezi că facem aici, geniule?

— Sunteţi completamente şi totalmente hexbound, dacă ar fi să ghicesc din prima. Lily?

Din punct de vedere tehnic, nu aveam habar ce însemna hexbound, dar Scout îmi spusese că făcuse un hex şi aceste două fete păreau legate printr-un soi de magie invizibilă, aşa că am făcut o presupunere de bun-simţ.

— În mod categoric, sunt de acord cu tine. Cum de vă cunoaşteţi?

— Millicent îşi aminteşte de agonia înfrângerii, s-a băgat în vorbă a doua fată.

Scout a strâns din buze.

— Nu a fost nicio înfrângere. Am fost penalizată fiindcă Lauren m-a încuiat în camera verde.

— De parcă ar fi contat. Oricum, tot ai fi pierdut. Mă antrenam de exact şase săptămâni.

— Asta fiindcă mămica ta ţi-a fost antrenoare.

— Cel puţin mămica mea era acasă la vremea respectivă. In încăpere s-a lăsat liniştea, iar eu îmi plimbam privirea cu repeziciune de la una la alta. Mă aşteptam ca Scout să mârâie sau să şuiere sau să se aplece asupra lui Lauren şi s-o zgârie cu unghiile pe faţă.

— Şi, despre ce joc e vorba? Am vrut eu să ştiu. Baschet sau softball sau…

— Clubul de cultură generală, au răspuns ele într-un glas. A trebuit să mă abţin să nu chicotesc şi m-am pricopsit cu o privire răutăcioasă din partea lui Scout.

Ea s-a apropiat mai mult de Lauren şi a înghiontit-o cu degetul mare de la picior în încălţămintea ei de majoretă.

— Cum ai trecut de uşă?

— Cum crezi? Protecţiile tale nu fac nici doi bani.

— Era încuiată aşa, ca pe vremuri.

— Alo! A izbucnit a doua fată. Eu sunt portăreasă? Eu sparg lacăte?

Lauren a pufnit de iritare. Am avut atunci impresia că nu era prietenă cu colega ei de echipă, care nu facea parte din gaşca majoretelor. Pe de altă parte, era posibil ca Secerătoarelor să nu le pese prea mult de prietenii atunci când iormau echipele de infiltrare. La urma urmelor, erau malefice. Probabil că prieteniile nu intrau în calculul lor.

— Fir-ar să fie, a bodogănit Scout. Nu ştiam că au o portăreasă.

— După cum se vede, a lătrat presupusa portăreasă.

Scout şi-a dat ochii peste cap.

— Să ne reamintim cine-s cele care stau întinse pe jos, ca nişte fuse de tors, şi cine stă victorioasă deasupra voastră, da? Dumnezeule! Există o ierarhie, domnişoarelor.

— Mare scofală, a comentat Lauren, arţăgoasă.

— Mda, bine, n-ai decât să-i spui „mare scofală”, majoretă-Secerătoare.

Scout a început să bată din palme şi să ţină ritmul tropăind din picioare. Era micul ei număr de majoretă.

— Hei, a continuat ea, începe să se facă frig aici. Trebuie să fie nişte Secerătoare în at-mo-sfe-ră.

Lauren a făcut nişte aluzii de-a dreptul jignitoare la adresa mamei lui Scout. Era aceeaşi gură cu care încuraja echipa şcolii?

— Voi ignora aceste insinuări total lipsite de eleganţă referitoare la părinţii mei, a menţionat ea. Ce-ar fi să ne întoarcem la întrebarea mea iniţială? De ce aţi încercat să pătrundeţi prin efracţie în Sfânta Sofia?

— Nu am încercat doar, s-a împotrivit portăreasa. Am şi reuşit.

— Jumătate de metru în faţa uşii nu mi se pare deloc o reuşită, mi amiga. Dar, dacă nu vreţi să vă leg şi gurile prin farmece, vă sugerez să vorbiţi.

Scout şi-a ridicat mâinile în faţă, a închis ochii şi a început să recite nişte cuvinte magice. Dar din moment ce cuvintele nu erau altceva decât „abracadabra” şi „mumbo-jumbo” şi „hocus-pocus”, am presupus că voia doar să le sperie.

— Ştii de ce suntem aici, a răspuns repede portăreasa, cu vocea piţigăiată din pricina efortului depus ca să articuleze cuvintele.

— Pentru mine şi pentru Grimoire-ul meu?

— De parcă ai fi dată naibii de specială ce eşti, a bombănit Lauren.

Scout şi-a îndreptat umerii.

— Sunt suficient de specială. Grimoire-ul meu este intangibil şi, chiar dacă puneţi mâna pe mine, sunt absolut sigură că n-o să mă las dusă de bunăvoie. Voi două chiar aţi crezut că, pur şi simplu, o să veniţi aici şi o să mă luaţi pe sus?

Lauren a izbucnit în râs.

— Mm, da? Alo? Puterea hipnozei?

Scout s-a apropiat şi mai tare, ca să o cerceteze pe Lauren din priviri.

— Ah, uite-l, a spus ea, arătând în jos, spre gâtul lui Lauren.

M-am apropiat şi eu ca să văd mai bine. În jurul gâtului lui I auren era un lanţ din aur de care era atârnat un ceas mic şi rotund.

— Ai văzut vreodată un film, din acelea vechi, în care un psihiatru malefic hipnotizează pe cineva balansându-şi ceapul înainte şi-napoi? Ea poate să facă treaba asta.

— Aha, am zis eu. E o putere destul de limitată.

Nu că m-ar fi făcut mai fericită faptul că avea mâinile legale. Fetele astea două păreau a fi genul de tipe în stare să scrie pe fruntea ta „ratată” cu marker permanent, de-ndată ce te doborau la pământ.

— Foarte limitată, m-a aprobat Scout cu un zâmbet răutăcios. Şi ştii ce se spune despre fetele cu asemenea puteri limitate?

— Ce?

Scout a tăcut un moment.

— Oh, nu ştiu. Cinstit vorbind, n-am crezut că o să ducem gluma până la capăt.

Lauren a mai tras câteva înjurături. Portăreasa a încercat să i se alăture, dar, pe drept cuvânt, nu era nici pe departe la fel de pricepută.

— Nu ştiu ce vrea să însemne asta, am admis eu. Cum poate fi cineva mai prost ca noaptea?

— Înseamnă că eşti idioată.

Mi-a venit în minte tema mea de trigo aproape perfectă.

— Mai încearcă o dată.

Dar asta mi-a reamintit că aveam cursuri — inclusiv trigo — peste câteva ore. M-a lovit dintr-odată un val de oboseală, aşa că am considerat că era cazul să ne întoarcem la oile noastre.

— Ce vrei să faci acum?

Scout şi-a întors privirea spre mine.

— Ei bine, noi suntem în mănăstire, şi ele sunt tot în mănăstire. Asta înseamnă că e prea multă lume în mănăstire.

Cinci minute mai târziu, trăgeam după noi trupurile contorsionate ale celor două fete prin uşa boltită, apoi prin coridorul din spatele ei — şi afară din Sfânta Sofia. Erau greu de transportat, nu numai din cauză că nu aveau astâmpăr, dar şi din cauză că, de fiecare dată când le apucam aproape de umeri, încercau să ne muşte.

— Nu există o modalitate mai bună de a rezolva treaba asta? M-am întrebat eu, urmărind-o pe Scout. Vreau să spun că dacă le-ai face să-şi piardă cunoştinţa ar fi mult mai uşor de deplasat.

— Mda, dar asta ar însemna să le lăsăm la cheremul a oricine sau orice altceva ar mişuna prin tuneluri noaptea. Şi-apoi, aşa ceva n-ar face decât Secerătorii.

Lauren a mârâit.

În cele din urmă, am reuşit să le ducem în tunel, trăgându-le de picioare, pe care Scout li le legase prin vrajă. Dar uu era plăcut, şi înjurăturile nu mai conteneau. Niciuna din ele — mai ales majore ta — nu era încântată să fie târâtă câţiva metri prin tunel, pe spate.

După ce le-am tras de cealaltă parte a uşii, Scout şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat în jos la ele.

— Şi ce-am învăţat astăzi, domnişoarelor?

— Du-te dracului.

Scout şi-a dat ochii peste cap. Eu am ridicat o mână.

— Dacă tot s-a ajuns până aici, am o întrebare.

— Dă-i drumul, Lils. Atenţie, majoretă-Secerătoare şi portăreasă…

— Eu fac parte din orchestră.

— Poftim?

— Dacă îi spui ei majoretă-Secerătoare, consider că trebuie să mi te adresezi şi mie după titlu. Fac parte din orchestră. Cânt la cornul francez.

Scout şi cu mine ne-am zâmbit reciproc.

— Sigur că da, a spus Scout. OK, majoretă-Secerătoare şi cântăreaţă din cornul francez, prietena mea, aici de faţă, are o întrebare pentru voi.

— Mulţumesc, i-am spus eu îndatorată.

— N-ai pentru ce.

M-am întors spre ele.

— Voi două aţi văzut ceva ciudat prin tuneluri, în ultima vreme?

— Oh, a răspuns cântăreaţa din cornul francez, te referi la chestiile alea care seamănă cu nişte şobolani?

Am clipit. Nu-mi trecuse prin minte că avea să fie atât de uşor.

— Ei bine, da. Ştiţi ceva despre ele?

Cântăreaţa din cornul francez a pufnit pe nări.

— Păi, sigur că da. Noi…

A fost întreruptă de urletul lui Lauren.

— Taci din gură! Taci! Taci! Taci! Şi nu s-a oprit aici. A ţinut-o din urlet în urlet. Scout şi cu mine ne-am dat un pic înapoi şi ne-am uitat una la alta, pline de îngrijorare. Genul ăsta de zgomot cu siguranţă că avea să atragă atenţia.

— Taci din gură, Fleming! I-a ordonat Scout, lovind-o uşor peste degetul mare de la picior şi uitându-se, după aceea, la mine. Se pare că ne-a venit rândul să ieşim de pe scenă.

— Ştiu ele ceva, am subliniat eu.

— Ştiu şi eu ceva. Ştiu că vom atrage multă atenţie nedorită dacă mai continuă să urle. Şi atunci va trebui să născocim o explicaţie ridicolă despre cum am auzit nişte urlete prin gurile de aerisire din camerele noastre şi ne-am luat după zgomote şi am ajuns până în subsol şi am găsit aceste fete zăcând pe jos şi pretinzând că sunt legate cu o sfoară invizibilă deoarece exersează pentru campionatul regional de mimă.

Am clipit nedumerită.

— Şi explicaţia asta e mai mult sau mai puţin credibilă în comparaţie cu aceea că ne-am trezit deoarece două fete care sunt, de fapt, nişte magiciene malefice au dat peste o alarmă magică legată de o uşă din subsol, declanşând-o fără voia lor, o chestie despre care se presupune că noi nu ştim nimic?

Scout a tăcut un moment, după care a dat din cap.

— Punct ochit. Să mergem acasă. O seară plăcută, domnişoarelor.

Nimic surprinzător în faptul că Lauren s-a oprit din urlat. Dar asta nu a însemnat câtuşi de puţin că blestemele pe care a început să le profereze erau mai puţin răsunătoare decât urletele de dinainte.

Am lăsat o lanternă pe jos, între ele, apoi ne-am strecurat din nou pe uşă. Când am ajuns de cealaltă parte a uşii, ne-am folosit de toată forţa noastră să o închidem la loc, înăbuşind blestemele răcnite în gura mare care veneau de dincolo de uşă. Am făcut un pas înapoi în timp ce Scout a învârtit volantul şi a pus bara transversală la locul ei, în hârşâitul şi scrâşnetul metalic care răsunau încă de-a lungul coridorului.

— Au văzut chestiile alea ca nişte şobolani, am zis eu.

— Şi dacă urletele lui Lauren înseamnă şi altceva în afară de simplul fapt că le-au văzut? Ştiu mai mult decât vor să spună, ceea ce înseamnă că Secerătorii şi şobolanii sunt, în mod categoric, în cârdăşie. N-a fost o simplă coincidenţă faptul că Detroit şi Naya au văzut mucozităţile în faţa sanctuarului.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat la uşa încuiată.

— Şi mai cred că va trebui să mă străduiesc din răsputeri să protejez uşa din nou.

— Poţi s-o faci! Am încurajat-o eu, ridicând voioasă degetul mare.

— Daniel ar putea s-o facă, mi-a mărturisit ea. Şi fără vreun descântec magic. Eu? Îmi spune el: „Dă-i drumul, Scout” şi trebuie să încropesc câteva versuri — aproape că nici n-am avut timp să mă gândesc la metrică, la melodie, la ritm — ţţţ!, a declamat ea, şi iritarea din vocea ei a fost singura parte a monologului pe care am înţeles-o.

— În concluzie, ce vrea să-nsemne asta? Spune-mi-o pe înţelesul meu. Coboară-te la nivelul unei fete care deţine puteri magice doar de vreo câteva săptămâni.

A zâmbit uşor. Asta şi intenţionase.

— M-ai văzut cum îmi fac farmecele. Să pui cap la cap o incantaţie e o muncă grea, şi protecţiile sunt mai dificile decât majoritatea incantaţiilor obişnuite. Nu există vreun farmec care să aibă un corespondent în lumea reală — cum ar fi origami pe care l-am folosit în cazul creaturilor ălora —, care să dea viaţă cuvintelor. Daniel nu mi-a dat multe indicaţii şi, în mod cert, nu mi-a acordat nici timpul necesar să le fac cum trebuie. În cele din urmă, protecţia nu va ţine afară pe cineva care are cât de

cât talent magic, iar hex-ul nu va mai dura mult.

S-a uitat la ceasul de la mână.

— Cincisprezece minute, sau jumătate de oră, cel mult?

Probabil că nu aveam suficient timp să-l găsim pe Daniel şi să-l aducem în subsol, chiar dacă se afla deja în Enclavă. O doză din blestemul focului lansată asupra uşii nu prea ne-ar fi servit la nimic, şi s-o deschidem din nou ca să le trăsnesc cu blestemul focului pe Secerătoare şi să le las să zacă inconştiente ar fi fost doar o pierdere de timp. În cele din urmă, tot s-ar fi trezit şi noi tot am fi avut probleme cu pătrunderea prin efracţie a Secerătorilor.

Aveam nevoie de protecţii mai puternice, şi asta imediat.

Pe faţă a început să-mi înflorească un zâmbet odată cu ideea care mi se prefigura în minte.

— Poate că reuşesc să fac pentru tine ceea ce am făcut pentru Naya şi Temperance.

Scout a clătinat din cap.

— Cum adică?

— Ei bine, dacă am putut să transmit energie prin intermediul lui Naya, poate că aş reuşi să o fac şi prin intermediul tău. Pentru a întări protecţiile, ca să spun aşa.

— Hm, a făcut ea, după care s-a uitat în pământ, încreţindu-şi sprâncenele în timp ce cugeta la o asemenea posibilitate. Deci tu crezi că tot necazul nu se trage de la faptul că protecţiile nu au funcţionat, ci din cauză că nu au fost destul de puternice încât să le ţină pe Secerătoare de cealaltă parte a uşii.

Am dat din cap aprobator.

— Vreau să spun că tu eşti experta în protecţii, aşa că ar trebui să ştii mai bine decât mine. Dar dacă noi două ne unim puterile magice, nu-i aşa că protecţia ar fi mai greu de spart?

— S-ar putea, mi-a confirmat ea spusele cu o înclinare a capului. Chiar s-ar putea să meargă. E nevoie să te reîncarci sau să faci orice altceva?

— E ora două dimineaţa.

— Presupun că ăsta e un „da” în sensul larg al cuvântului. Aşadar, facem chestia asta, după care mergem la culcare. Ce trebuie să fac?

— Tu ce trebuie să faci ca să-ţi declanşezi puterile magice?

— Îţi aduci aminte de Triplul I?

— Ăăă, intenţia, incantaţia, încarnarea?

A dat din cap şi a întins o mână. I-am luat-o într-a mea. Cu mâna liberă, şi-a apăsat palma pe un loc plat de pe uşă. A închis ochii şi buzele ei au început să rostească nişte cuvinte pe care eu nu le auzeam. Uşa a început să strălucească, o lumină de un verde palid revărsându-se pe coridor.

— Acum, a rostit ea încetişor, tot cu ochii închişi.

Am închis şi eu ochii şi am încercat să-mi imaginez puterea magică din jurul meu, potenţialul atomic care plutea în aer. Mi-am imaginat cum se scurge prin degetele mele, apoi prin braţ, apoi prin tot corpul. Am simţit-o pe Scout cum a tresărit atunci când a ajuns la ea, iar degetele i s-au încleştat într-ale mele.

— Eşti OK?

— Continuă, a spus ea scrâşnind din dinţi.

— Încearcă să nu te clinteşti din loc, am sfatuit-o eu, şi nu încerca să i te împotriveşti. Las-o să curgă, pur şi simplu, prin tine, ca apoi să pătrundă în uşă. Lasă-mă să-mi fac treaba.

Scout a lăsat să-i scape un sunet înăbuşit, dar şi-a ţinut degetele strânse într-ale mele. A păstrat fluxul intact.

În aer a început să se audă un zumzet uşor. Am deschis puţin ochii. Zumzetul provenea de la niturile care vibrau în lăcaşurile lor. Strălucirea verzuie era mai întunecată acum şi lumina devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce Scout transmitea uşii magia ei.

— Cum stăm?

— Cred că… suntem aproape gata. Simt cum se umple. Se sigilează. Astupându-şi crăpăturile.

Era grozav, dar era târziu şi eram epuizată, iar Scout nu făcea nazuri când era vorba să se îmbuibe cu puteri magice, li simţeam capacitatea de absorbţie, un fel de cavernă de potenţial magic.

Şi blestemul focului era pe placul acestui potenţial.

— OK, cred că am terminat, Lily.

Am încercat să mă retrag, să reduc treptat şuvoiul de energie, dar acesta nu a vrut să se oprească. Magia lui Scout absorbea şi mai multă putere, iar eu nu puteam să închid acea uşă.

— Lily, ne-am terminat treaba aici.

— Nu pot să fac energia să se oprească, Scout.

O lumină verde a început să pulseze pe suprafaţa uşii. Se aprindea şi se stingea, se aprindea şi se stingea, precum cel mai mare semnal de avertizare din lume.

— Lily, trebuie să faci ceva. Începe să devină dureros.

M-am uitat înspre Scout. Părul i se făcuse măciucă, alcătuind un nimb punkist în jurul creştetului ei, în nuanţe de blond şi şaten.

— Încerc, jur că încerc.

— Poţi s-o faci, Lily. Am încredere în tine.

Am închis ochii şi am pretins că magia era o baterie al cărei robinet îl închideam. Din nefericire, robinetul imaginar părea să se fi înţepenit.

— Nu pot!

— Atunci o s-o facem în stil clasic!

Am deschis ochii să mă uit la Scout. Uşa începuse să emită un zgomot pulsatoriu. De fiecare dată când strălucea, scotea un urlet electric. A trebuit să zbier ca să mă fac auzită.

— Cum adică, în stil clasic?

— La trei, ne despărţim! De acord?

Am înghiţit în sec, dar am aprobat din cap.

— La trei!

— Unu — doi — şi trei!

Ne-am smuls mâinile din strânsoare, dar nu ne-a fost uşor. Aveam impresia că trăgeam de un bloc din beton de vreo zece kilograme. Am reuşit să-mi desprind degetele de ale ei, dar puterea încă se mai revărsa şi voia să acţioneze. Din moment ce nu mai putea pătrunde în Scout, o împingea pe ea deoparte — şi pe mine odată cu ea.

Am zburat de-a lungul coridorului şi m-am izbit de pământ la vreo câţiva metri mai încolo. Am auzit bufnitura în ecou a lui Scout, care căzuse pe podea în direcţia opusă.

— Uau!

Încet de tot, m-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă cu mâinile de podea.

— Ei drăcie, m-a durut ca lumea.

— Pe bune, a spus şi ea, ameţită de căzătură, ridicându-se de jos cu o mână la frunte.

I-a trebuit o clipă până să se întoarcă şi să se uite la mine.

— Eşti OK?

— Pot să spun că am dus-o eu şi mai bine de-atât. Tu?

Şi-a pipăit braţele şi picioarele.

— Sper că nu mi-am rupt nimic.

Sprijinindu-mă cu o mână de perete, m-am ridicat în picioare,

dar a trebuit să stau locului până când încăperea a încetat să mi se rotească prin faţa ochilor.

— Trebuie să mărturisesc că sunt absolut secătuită de puteri.

Scout a încercat să-şi netezească părul, care încă îi mai stătea zbârlit în unghiuri ciudate.

— Cred că puterile noastre magice se urăsc reciproc.

— Sau se plac, de-adevăratelea, din moment ce cu greu ne-am putut despărţi. Oricum, nu cred că e indicat să mai facem chestia asta vreodată.

— Şi probabil că va trebui să nu le spunem nici lui Katie şi Smith sau lui Daniel despre ceea ce tocmai s-a întâmplat. Asta a fost prelegerea, a adăugat ea, în chip de explicaţie.

Încet, foarte încet — pentru că mă dureau toate oasele din pricina căzăturii—, m-am întors la uşă şi i-am întins mâna lui Scout.

— În mod categoric, nu simt nevoia unei prelegeri, am consimţit eu, în timp ce o trăgeam în picioare. Am nevoie însă de vreo paisprezece sau cincisprezece ore de somn şi de un cheeseburger uriaş.

— Parcă erai vegetariană, nu?

— Păi, tocmai asta spuneam şi eu.

După ce ne-am pus amândouă pe picioare, ne-am uitat înapoi, spre uşă. Încă mai pulsa, precum o inimă despicată în două într-un film de groază.

— Ştii ceva? Trebuie să fie o chestie deosebită pentru cineva care ar ajunge până aici, din întâmplare.

— Bănuiesc că ar trebui să încercăm să protejăm şi uşile de sus, ca să împiedicăm oamenii să ajungă până aici, jos, în subsol.

I-am aruncat o privire extrem de tăioasă.

— Cu niciun chip nu mai am de gând să trec prin aşa ceva. Ai vreo idee mai de Doamne-ajută?

— Ei bine, blestemul focului se estompează cu timpul — adică, oamenii se trezesc după ce cad în inconştienţă din pricina lui. Cel puţin, aşa ţi s-a întâmplat şi ţie.

— Îmi place să rămân în faza de poveste moralizatoare.

— Deci, poate că aşa funcţionează şi în cazul de faţă. Stai jos şi odihneşte-te.

Fără să mai aştepte să trec eu la fapte, s-a întors cu spatele la peretele de vizavi de uşă, şi-a încrucişat picioarele şi s-a aşezat

pe jos.

— Aşteptăm să vedem ce se întâmplă, până la urmă?

Sesizam nota morocănoasă din vocea mea adormită. Mă simţeam prost din cauza asta, dar era târziu. Voiam să stau cuibărită în pat — sau măcar înfăşurată într-o pătură pe podeaua din dormitorul lui Scout — şi să mă cufund într-un somn adânc.

— Doar până când ne asigurăm că verdele se estompează, m-a asigurat ea. Dacă vedem că se estompează, asta înseamnă că totul revine la normal, a mai precizat. Şi dacă totul revine la normal, o să dormim mult mai bine mai târziu.

Avea dreptate. Şi ar fi fost de-a dreptul iresponsabil din partea noastră să plecăm, pur şi simplu. Se presupunea că Adepţii trebuiau să acţioneze în secret, dar nu ar fi trecut mult până când oricine care ar fi văzut uşa ar fi început să-şi pună întrebări.

— În regulă, am consimţit eu şi m-am aşezat pe jos, lângă ea.

Imediat după aceea, şi-a scos mobilul şi a început să tasteze un mesaj.

— Lui Daniel? M-am întrebat eu cu glas tare.

— Lui Daniel, mi-a confirmat ea. Trebuie să-i spunem despre breşă şi, în mod categoric, trebuie să-i aducem la cunoştinţă faptul că Secerătoarele ştiu de existenţa creaturilor. Asta dă naştere la tot felul de întrebări neplăcute.

— De exemplu?

— De exemplu, dacă încearcă să le domesticească şi să le folosească drept un soi de arme?

M-am strâmbat.

— Având în vedere dorinţa mea de a dormi bine de acum încolo, să sperăm că aşa ceva nu este posibil.

După ce a terminat cu mesajul, Scout şi-a pus telefonul deoparte. A oftat, apoi şi-a lăsat capul să-i cadă pe umărul meu.

— Ţi se pare că uşa arată diferit acum?

— Nu chiar. Dar ţie?

— Încă nu.

— Ei, atunci să-i mai acordăm vreo câteva minute.

Aş fi vrut eu.

Sunt coşmaruri şi coşmaruri. Ca de pildă visul acela în care eşti în clasă, dar ai uitat cu totul să faci un duş şi aşa mai departe. Sau visul în care te trezeşti lângă cea mai bună prietenă în subsolul unei şcoli particulare, cu cincisprezece minute înainte de începerea cursurilor.

Ca să nu mai lungim povestea, visul se termină cu tine alergând prin şcoală, cu îmbrăcămintea din ziua precedentă, prin faţa majorităţii fetelor din liceu.

Din fericire, faptul că aproape întârziasem la ore ne scutea de explicaţiile pe care ar fi trebuit să le dăm supraveghetoarelor în legătură cu prezenţa noastră atât de matinală în clădirea principală. Dar am auzit-o pe Scout strigând de vreo liei-patru ori înainte să ajungem înapoi în camerele noastre: „Am adormit în timp ce învăţam!”

Nu mai aveam timp de duş, aşa că m-am primenit cât de bine am putut, m-am spălat pe dinţi şi mi-am tras uniforma pe mine — fustă ecosez, cămaşă, cizme miţoase şi un cardigan. Mi-am strâns părul într-un conci. Singurul meu accesoriu era cel clasic — cheia de la cameră atârnată de funda ei albastră.

M-am întâlnit cu Scout în camera comună, amândouă punându-ne genţile pe umăr şi bulucindu-ne pe uşă afară. I-am dat un baton de cereale turtit. Ea i-a rupt ambalajul din plastic cu dinţii, după care l-a vârât în geantă.

— Dacă ar şti gaşca fiţoaselor cât de strălucitoare suntem cu adevărat, a murmurat ea, muşcând zdravăn din batonul cu cereale.

Cu fusta ei mototolită, cu cămaşa lăsată pe dinafară şi cu adidaşii desperecheaţi, nu arăta cu mult mai bine decât mine.

— Mda, e evident că ai plecat în grabă. Nu e ca şi cum ai purta adidaşi desperecheaţi dinadins.

S-a uitat la mine cu o privire golită de orice expresie.

— OK, cu excepţia faptului că, în această situaţie absolut specială, adidaşii tăi desperecheaţi arată fabulos, m-am corectat eu. Pe bune, e o alegere la modă, absolut fantastică. Ai putea să dai tonul.

Scout şi-a dat ochii peste cap şi a pornit-o mai departe pe coridor.

— Într-o bună zi, o să-mi acorzi respectul cuvenit.

— O, dar te respect întru totul. Doar cu garderoba ta am ceva

probleme.

Fie că aveam probleme sau nu, am reuşit destul de bine să evit bucata de baton de cereale care zbura spre mine.

Am rămas locului o clipă, oripilate, cu gurile căscate, dar incapabile să ne ferim privirile.

În cantina Sfintei Sofia se servea obişnuitul prânz de joi.

Era şi spre sfârşitul unei săptămâni lungi, marcată de o nefericită inspiraţie în bucătăria Sfintei Sofia: ruladă din carne tocată cu sos de muştar cu wasabi; mix de legume cu păstârnac, orice o fi fost acela, şi cartofi copţi — din aceia vineţii şi urât mirositori.

Din nefericire, sfârşitul de săptămână era destinat resturilor de mâncare. Şi, tot din nefericire, resturile de la Sfânta Sofia erau destinate „ghiveciului”.

Ghiveciul fusese unul din primele lucruri în privinţa căruia mă avertizase Scout (da — chiar înainte să fie vorba de Secerători şi de suptul sufletelor). Şi nu era un ghiveci obişnuit — chestia aia pe care o găteşte mama ta într-un weekend troienit de februarie. Era un amestec zemos alcătuit din tot ce nu se mânca în cursul săptămânii. Astăzi, era făcut din păstârnac, cartofi vineţii urât mirositori şi bucăţi de ruladă din carne.

Nici măcar eu nu fusesem scutită, deşi eram vegetariană. Lixista şi o versiune vegetariană a „ghiveciului”, care includea fasole boabe şi orez şi nişte chestii verzi, în formă de poligon, care nu păreau deloc comestibile.

Şi ce putea fi mai rău decât atât? Era abia joi. În weekend urma, de fapt, să fie şi mai rău. Şi duminică ne aşteptam să mâncăm ghiveci vechi de trei zile.

Am arătat cu degetul spre chestiile verzi.

— Ce crezi că pot să fie?

— Seamănă cu okra. Presupun că ghiveciul trebuie să aibă şi bame.

Am strâmbat din buze.

— Nu ştiu dacă am curajul să gust mâncarea de azi.

Am înşfacat o coajă crocantă de pâine şi un bol cu salată de fructe. În comparaţie cu celelalte opţiuni, mi se părea o alegere destul de sigură. Şi, vorbind de curaj, era cazul probabil să mă apuc să desenez clădirea.

— Hei, o să ies după ore. Trebuie să-mi fac desenul.

— Tot te mai gândeşti să desenezi clădirea FCS?

— Mda. Nu sunt sigură ce voi realiza cu asta, dar, cel puţin, pot să încerc. Ştiu că trebuie să fac investigaţiile în legătură cu părinţii mei pe ascuns, dar, cu toate astea, trebuie să fac ceva, corect?

Scout a ridicat din umeri.

— Cred că totul depinde de tine, Lils. Nici măcar nu ai şaisprezece ani. Eşti îndreptăţită să crezi că părinţii tăi ţi-au spus adevărul despre ei înşişi şi despre munca lor — că ţi-au spus tot ceea ce era nevoie să ştii. Ştii ceva, cred că nu ai nicio obligaţie să te joci de-a Nancy Drew pentru familia Parker.

— Aşa sfat mai zic şi eu.

— Am şi eu momentele mele.

— Hm. Oricum, voiai să pleci afară fără mine?

Am dat din cap spre fereastră şi spre peticul de cer albastru de toamnă care se vedea prin ea.

— Se pare că e destul de frumos afară. Ar fi plăcut să ne bucurăm de puţin aer curat.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu-ţi face probleme în privinţa mea. Am ceva de lucru.

— Teme? Mi-a scăpat mie ceva în timpul orelor?

S-a îmbujorat.

— A, nu. Doar că lucrez la ceva.

Vorbele ei păreau nepăsătoare, dar tonul, în mod cert, nu era degajat. Nu voiam să-i forţez mâna, dar mă întrebam dacă urma încă o noapte din aceea în care stătea cu uşa încuiată. Şi, dacă aşa era, ce facea ea oare acolo, înăuntru? Nu că era treaba mea… cel puţin nu până când se hotăra ea să-mi spună despre ce era vorba.

— Nicio problemă, am spus eu. Ne vedem înainte de cină.

— Du-te să-ţi vezi de treaba ta. Şi dacă te hotărăşti să intri prin efracţie în clădirea FCS ca să descoperi latura pozitivă a părinţilor tăi, ia-ţi mobilul cu tine. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de el.

Câteva minute mai târziu, stăteam pe treptele din faţa Sfintei Sofia, cu caietul de schiţe şi cu creioanele în geantă, gata să plec spre Compania Electrică Portman şi să-mi încep investigaţiile. Adică, schiţele.

Dar hotărârea luată nu a determinat picioarele mele să se mişte mai repede. Mă simţeam ciudat în privinţa faptului că mă

duceam acolo — nu doar din cauză că încercam să o fac pe furiş, dar şi din cauză că-mi dădeam seama că s-ar putea să aflu nişte lucruri pe care nu voiam să le ştiu.

Dacă părinţii mei erau implicaţi în ceva ilegal? Ceva lipsit de etică? Un lucru atât de ruşinos, încât ţineau cu tot dinadinsul să-l ascundă de mine? În mod cert, Foley considera că era ceva ce ar fi putut să-i bage în bucluc. Dacă e să reducem totul la minimum minimorum, era ceva despre care nu trebuia să am cunoştinţă… sau despre care nu trebuia să vorbesc.

Problema e că aveam o imaginaţie destul de bogată în ceea ce priveşte inventarea unor scenarii din cele mai dezastruoase. Sfânta Sofia era practic uşă în uşă cu FCS şi văzusem scrisoarea prin care ei încercaseră să-i convingă pe părinţii mei să mă debarce la Sfânta Sofia. În plus, FCS se ocupa cu niscaiva cercetări medicale, iar Foley îmi spusese că părinţii mei faceau cercetări genetice.

Ei, şi acum… Elita întunecată beneficia de facilităţi medicale?

Chestia asta îmi stătea ca un bolovan în stomac, facându-mă să reconsider toate amintirile de pe vremea când locuiam cu părinţii mei. La urma urmelor, dacă minţiseră în legătură cu slujbele lor, în ce alte privinţe mă mai minţiseră?

M-am scuturat să-mi alung gândul. Erau doar vorbe fară noimă. Ei erau totuşi părinţii mei. Erau nişte oameni buni. Şi, ceea ce era mai important, mă iubeau. N-aveau cum să fie în cârdăşie cu Secerătorii.

Sau erau?

Ştiam că Foley îmi spusese să-mi ţin gura. Ştiam că se aştepta din partea mea să nu pun întrebări, să nu îi pun în pericol. Dar trebuia să aflu ce se întâmplă. Erau prea multe chestii care băteau la ochi. De aceea, am continuat să pun un picior în faţa celuilalt, până când am ieşit dincolo de zidul din piatră ce despărţea Sfânta Sofia de restul lumii, şi am pornit-o pe trotuar spre clădirea FCS…, cel puţin până când cineva mi-a ieşit drept în faţă.

Mi-am ridicat privirea şi am dat de ochii lui albaştri.

Sebastian.

A început să vorbească înainte să apuc eu să formulez în minte cuvintele pe care voiam să i le spun.

— N-am de gând să-ţi fac vreun rău.

— Pleacă din calea mea.

În loc să-mi răspundă, a făcut un pas înainte. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de el şi imediata lui apropiere a făcut ca efectul să fie mult mai puternic. Poate din cauză că era unul dintre indivizii cei răi, dar, în mod incontestabil, avea ceva malefic.

Văzusem însă destui indivizi malefici. I-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Să nu-ndrăzneşti să mai faci vreun pas.

— Jur că nu vreau să-ţi fac niciun rău, m-a asigurat el. Şi amândoi ştim că, în cazul în care aş fi vrut, aş fi putut deja să acţionez.

Încet, foarte încet, şi-a ridicat ambele mâini, de parcă ar fi vrut să-mi arate că nu deţinea vreo armă. Dar, atâta vreme cât deţinea puterea blestemului focului, armele erau mâinile lui.

— De ce mă urmăreşti?

— Ţi-am spus de ce. Fiindcă trebuie să stăm de vorbă.

— Nu avem nimic de vorbit.

A aruncat o privire în jur, cercetând trotuarul de parcă s-ar fi aşteptat ca Adepţii să atace dintr-o clipă într-alta. Şi poate că aveau să o facă. El se afla pe teritoriul nostru.

— Nu aici. Trebuie să vorbim într-un loc mai ferit.

— Vrei să merg undeva doar cu tine? Eşti drogat?

— Nu, nu sunt drogat.

Vocea lui era inexpresivă.

— Dar vorbesc serios.

— Şi eu. Şi mai ştiu de care parte eşti. Categoric, nu de a mea. Dă-mi un singur motiv pentru care aş face altceva decât să te trăsnesc chiar aici, pe loc.

— Îţi dau două motive. Primul, ne aflăm în mijlocul unui trotuar public. Şi amândoi ştim la fel de bine că n-o să faci nimic aici. Al doilea, ţi-am salvat deja viaţa o dată, nemaivorbind că şi ieri am sărit în apărarea ta. Ţi-am dat destule motive să ai încredere în mine.

Îşi jucase cartea. Şi, în acest răstimp, deşi tot nu aveam încredere în el, deşi nici nu puteam să-l trăsnesc cu blestemul focului, mă întrebam ce punea la cale.

— Am nevoie de un motiv mult mai bun decât acela că „nu m-ai omorât atunci când ai avut ocazia”.

— Pentru că trebuie să ştii nişte lucruri despre blestemul focului. Şi ca să te linişteşti, mă voi folosi de asta.

Şi-a dus mâna în buzunar, de unde a scos un obiect ce arăta ca un vârf de coadă de câine, neted şi strălucitor, prins de un lanţ subţire.

— Un vârf de coadă de câine?

— E un antidot, a spus el, trecându-şi lanţul peste cap.

Când vârful metalului s-a atins de cămaşă, el a strâns din pleoape de parcă l-ar fi lovit un val de durere. Iar când s-a uitat din nou la mine, ochii lui, de obicei furtunoşi, păreau fară vlagă.

— Neutralizează puterea magică, mi-a explicat el, cu o voce la fel de searbădă.

Dacă spunea adevărul, atunci era ca şi cum magia pătrunsese efectiv în personalitatea lui. Dacă îi luai magia, dispărea şi scânteia.

— Este mai eficientă ca măsură protectoare dacă o porţi tu însăţi, a continuat el cu explicaţiile, dar bănuiesc că vei fi suficient de suspicioasă încât să spui „nu” dacă te rog să ţi-o pui şi tu.

— Sunt destul de prudentă, l-am corectat eu. Nu suspicioasă.

— Atunci eşti şi una, şi alta, a spus el. Apreciez o asemenea chestie.

I-am aruncat o privire, cred eu, teribil de suspicioasă, în parte fiindcă tipul era suficient de atrăgător încât să mă intimideze. Se presupunea că nu trebuie să fie atrăgător. O fi fost Scout cea care mă trăsese după ea în lumea Secerătorilor, dar Sebastian era cel care se asigura că nu voi mai pleca vreodată dintre ei.

— Zece minute, Lily, a pledat el.

M-am gândit un moment la oferta lui, apoi am răsuflat zgomotos. Într-un fel sau altul, trebuia să plec de pe stradă. Dacă Scout — sau oricine altcineva de la Sfânta Sofia sau de la Montclare — mă vedea stând de vorbă cu el, urmau să se ridice multe semne de întrebare.

— Îţi acord cinci minute. Şi dacă nu-mi place ceea ce ai de spus, poţi să-ţi iei la revedere de la starea ta de conştienţă.

— Mi se pare corect.

A aruncat o privire în jur, apoi a făcut un semn din cap spre Taco Terry’s, restaurantul fast-food de vizavi. La intrare te întâmpina mascota restaurantului — un cowboy de doi metri şi jumătate cu buzele încremenite într-un zâmbet care-ţi dădea fiori.

— Ce-ar fi să mergem acolo?

M-am uitat la clădire. Lăsând cowboyul la o parte, erau o mulţime de ferestre şi un şuvoi destul de constant de clienţi care intrau şi ieşeau — turişti luând o gustare în grabă, sau salariaţi aflaţi în pauza de masă. Mă îndoiam că va încerca ceva ziua în amiaza mare chiar în mijlocul Buclei, şi totuşi — contribuise la răpirea lui Scout, iar pe mine mă băgase în spital pentru treizeci şi şase de ore.

Trebuie să fi văzut ezitarea din ochii mei.

— E un loc public, Lily. Cu tot tacâmul. Un loc public cu şerveţele din hârtie şi cu un cowboy teribil, absolut teribil de tulburător la intrare, dar e un loc public. Şi e aproape.

— Bine, am căzut eu de acord până la urmă. Hai să încercăm la cowboy.

Sebastian a dat din cap, apoi s-a întors şi a pornit-o spre trecerea de pietoni, presupunând, după toate aparenţele, că îl voi urma fără să-i trântesc în spate, pe drum, blestemul focului.

Mi-am şters palmele transpirate de fustă şi am ieşit de pe trotuarul şcolii, intrând pe bulevardul Erie. Mergeam de bunăvoie după băiatul care mă făcuse să-mi pierd cunoştinţa, fără măcar să-i dau de veste prietenei mele celei mai bune.

Dar curiozitatea avusese câştig de cauză asupra emoţiei pe care o resimţeam. Pe deasupra — în intervalul de timp cuprins între momentul în care mă lăsase inconştientă şi cel în care mă invitase aici — reuşise să-mi salveze viaţa. E un fel de-a spune, dacă stau bine să mă gândesc.

Singura modalitate de a afla ce punea la cale şi de ce mă ajutase era să merg tot înainte. Aşa că am mai făcut un pas.

Am traversat strada în tăcere. El mi-a ţinut uşa, ne-am făcut loc printre turişti şi copii ca să ajungem la o masă liberă de lângă fereastră şi ne-am aşezat pe banchetele albe ergonomice, din plastic. Sebastian a luat în mână cowboyul înalt de t reizeci de centimetri care dădea din cap. Trebuia să fie Taco Terry— era câte unul pe fiecare masă, lângă setul de solniţă şi piperniţă. L-a examinat din cap până-n picioare şi apoi l-a pus la loc.

— Ciudat şi înfiorător, totodată.

„Nu diferă cu nimic faţă de Secerători”, am cugetat eu în sinea mea, o bună ocazie de a-mi reaminti că sosise vremea să spunem lucrurilor pe nume.

— Nu am mult timp la dispoziţie. De ce spuneai că ai nevoie?

— Tu deţii puterea blestemului focului.

— Datorită ţie, i-am atras eu atenţia.

— Declanşată de mine, poate, dar nu aş fi putut să o fac de unul singur. În primul rând, tu trebuie să fi avut vreun fel de putere magică latentă.

A ridicat din sprâncene de parcă aştepta să-i confirm cuvintele. Scout îmi spusese cam acelaşi lucru, dar nu eram dispusă să recunosc una ca asta în faţa lui, aşa că nu am spus nimic. Pe deasupra, era aranjamentul lui. În ceea ce mă privea, ne aflam aici pentru ca el să îmi furnizeze mie informaţii, şi nu invers.

— Cum merge antrenamentul?

Dacă se referea la antrenamentul cu blestemul focului, nu mergea deloc. Dar nu aveam să-i spun lui asta.

— Bine.

A clătinat din cap.

— În regulă. Nu vreau să mai păţeşti ceva neplăcut din cauza a ceea ce am făcut eu.

— Şi de ce ţi-ar păsa, mă rog?

A avut amabilitatea de a părea surprins.

— Poftim?

Am hotărât să joc cinstit.

— Şi de ce ţi-ar păsa dacă aş fi eu rănită? Eu sunt o Adeptă. Tu eşti un membru al Elitei întunecate, sau cine ştie ce altceva. Suntem duşmani. Şi cam ăsta e scopul duşmanilor — să-şi facă rău unii altora.

Sebastian şi-a ridicat ochii lui albaştri şi întunecaţi spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— Eu sunt cine sunt, a declarat el. Stau împreună cu Jeremiah fiindcă sunt unul dintre oamenii lui. Sunt unul dintre ei — dintre noi. Şi tu eşti la fel. Dar, imediat după aceea, Sebastian a clătinat din cap. Noi însă suntem mai mult decât magicieni, nu-i aşa? Sigur că da, acest lucru în sine ne face mai puternici…

— Dar şi mai slabi, totodată, i-am luat eu vorbele din gură. Te sfâşie, te frânge, te întoarce pe dos. Nu ştiu ce ţi-a spus Jeremiah despre asta, dar să ştii că orice putere de supererou care freamătă în tine acum n-o să ţină o veşnicie.

— Şi de unde ştii asta? M-a întrebat el. Ai văzut vreun membru al Elitei întunecate care să-şi iasă din mână?

Am deschis gura să răspund prompt că nu era nevoie să văd,

deoarece mă bizuiam pe faptul că Scout îmi spusese adevărul. Pe de altă parte, el îşi demonstrase punctul de vedere.

— Nu. Nu am văzut.

— Eu nu susţin că aşa ceva se întâmplă sau nu. Spun doar că poate ar trebui să-ţi dai seama singură de asta. În lumea noastră există mult dogmatism. Se vorbeşte foarte mult despre „asta este aşa cum este" şi „asta aşa ar trebui să fie".

A scuturat din cap.

— Nu ştiu cum funcţionează lucrurile pentru camarazii tăi şi nici nu afirm că o să fim cei mai buni prieteni sau mai ştiu eu ce. Îţi dau doar nişte sfaturi. Acordă-ţi timpul necesar să-ţi dai seama singură de ceea ce este bun şi rău în lumea asta.

Ne-am privit intens preţ de câteva secunde, pe deasupra mesei din plastic, până când, într-un final, am fost nevoită să îmi plec ochii. Privirea lui era mult prea personală, mult prea intimă, chiar şi pentru o întâlnire secretă la prânz, la Taco Terry's.

— Despre asta voiai să-mi vorbeşti?

— În parte. Voiam, de asemenea, să te avertizez.

Asta m-a făcut să îmi îndrept din nou privirea spre el.

— În legătură cu ce?

— Am auzit că ai picat la mijloc în războiul pentru teritoriu dintre vampiri. Între sabaturi.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ştiu că ai picat în mijlocul a ceva ce nu ar fi trebuit să ţi se întâmple ţie. Şi mai ştiu că va fi necesar să te duci înapoi, acolo.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu mă mai întorc acolo — ultima dată, aproape că ne-au făcut bucăţi.

Sebastian a clătinat din cap.

— Va trebui să te duci înapoi. Şi va trebui să pui întrebările potrivite.

— Întrebările potrivite referitoare la ce anume?

Şi-a ferit repede privirea. După toate aparenţele, nu părea dornic să-mi împărtăşească chiar totul. Dar, în cele din urmă, mi-a spus:

— Găseşte-l pe Nicu. Întreabă-l de cei care lipsesc.

Scout fusese răpită de către membrii Elitei întunecate — oare la asta se referea? Oare Secerătorii răpiseră şi alţi Adepţi?

— Ce vrei să spui prin „cei care lipsesc"?

— Asta trebuie să afli tu. Nu pot pune întrebări în locul tău.

— Dacă ai făcut vreun rău cuiva, jur că…

Mi-a aruncat o privire condescendentă.

— Te-am ajutat. Te ajut din nou. Ţine minte asta.

Am ridicat din sprâncene.

— Tocmai mi-ai spus să mă întorc ca să-i găsesc pe vampiri în mijlocul unui război pentru teritoriu.

— E spre binele tău.

Mă îndoiam de treaba asta, dar aveam propriile mele întrebări. Puteam, la fel de bine, să profit de această ocazie.

— Dacă tot vrei să-mi fii de folos, povesteşte-mi despre noii monştri din tuneluri. Chestiile alea mucilaginoase?

Goale puşcă? Cu urechi ascuţite?

— Nu ştiu nimic.

Am clătinat din cap; răspunsese mult prea repede.

— Minţi. Ştiu că au o legătură oarecare cu Secerătorii.

— Eu nu fac parte din toată afacerea asta.

— Răspuns greşit. Eşti unul de-al lor, i-am reamintit eu. Ştim că monştrii au fost în tuneluri, în cel puţin două locuri. De unde vin?

S-a uitat într-o parte.

— Vorbeşte cu Nicu.

La auzul acestor vorbe, m-am îndreptat uşor de spate.

— Nicu ştie de monştri?

— Asta-i tot ce pot să-ţi spun. Nu pot să-mi încalc jurământul de credinţă.

— Ei bine, cel puţin ai încetat să te dai drept băiatul cel bun.

Sebastian a aruncat din nou o privire în spatele lui, apoi s-a aplecat în faţă, cocoşându-se peste masă.

— Nu e un joc, Lily. Este lumea noastră şi suntem diferiţi de toţi ceilalţi. De toţi ceilalţi oameni.

— Nu, l-am contrazis eu. Nu suntem diferiţi. Avem un dar — un dar temporar. Care nu ne face diferiţi. Doar norocoşi.

S-a îndreptat din nou de spate, clătinând din cap.

— Avem un dar temporar acum. Ştiai asta? Ştiai că magia nu a fost dintotdeauna temporară? Am pierdut-o, Lily. De-a lungul timpului. Încet, dar sigur, fiecare generaţie este înzestrată cu puteri magice pentru o perioadă puţin mai scurtă decât generaţia dinaintea ei. Poate din cauză că ne amestecăm cu oamenii obişnuiţi. Poate din cauza vreunei involuţii magice.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Dar ceea ce ştiu este că vrem un viitor diferit. Nu vrem să renunţăm, pur şi simplu, la acest ceva, la potenţialul nostru de a ajuta atâţia oameni.

— Vrei să spui potenţialul de a nenoroci atâţia oameni.

A negat din cap.

— Toată magia asta — te-ai gândit ce ar putea face pentru umanitate? Ştii câte lucruri am făcut deja pentru umanitate? Toate acele momente din istoria omenirii când cineva a avut o străfulgerare genială— vaccinul contra poliomielitei, teoria relativităţii —, crezi că momentele acelea au fost accidentale?

A clătinat din cap.

— În niciun caz.

— Asta nu justifică deloc ceea ce este necesar să faceţi pentru a vă păstra puterile magice. Dacă le pierdem, asta e. Trebuie să acceptăm acest lucru şi să o terminăm cu magia. Nu este o scuză să ne folosim de oameni pentru a ne păstra puterile magice mai mult timp decât ne sunt date de la natură.

— Tu crezi că nu merită să plăteşti preţul? M-a întrebat ci. Nu sunt de acord cu tine.

— Preţul se plăteşte în vieţi omeneşti.

— Preţul pentru faptele noastre bune — pentru salvarea milioanelor de oameni prin contribuţiile noastre — înseamnă o părticică dintr-o persoană. Cei mulţi sunt mult mai valoroşi decât unul singur. Noi credem în asta.

Am scuturat din cap. Nu prea erau şanse să cădem de acord, oricât de bine şi-ar fi argumentat punctul de vedere. Mi-am ridicat din nou privirea spre el.

— Lauren şi o portăreasă oarecare ne-au făcut o vizită noaptea trecută.

Lui Sebastian i-au ieşit ochii din orbite.

— Noaptea trecută?

Am dat din cap.

— Vrei să îmi spui de ce?

— Nu ştiu, a început el, dar, înainte să apuc să obiectez, şi-a ridicat mâinile. Nu ştiu. Poate din cauza lui Scout. Jeremiah era interesat de persoana ei.

— Fiindcă e spellbinder?

— Probabil.

— Nu vă mai apropiaţi de ea! În mod definitiv şi irevocabil, am adăugat eu, văzând că era gata să obiecteze. Deţin puterea

blestemului focului şi ştiu cum să o folosesc. Şi dacă mai apar şi alţi Adepţi care să dea târcoale Sfintei Sofia în căutarea Grimoire-ului ei sau a mai ştiu eu ce, nu ne vom mai mulţumi doar să-i legăm prin farmece şi să-i lăsăm în tuneluri.

— Ai trecut de partea celor răi.

— Aşa cum ai spus şi tu, nu e un joc.

— Cel puţin tu eşti pusă la curent, parţial, cu regulile lui, a murmurat el.

Apoi şi-a ridicat antidotul şi l-a tras peste cap, trăsăturile chipului său destinzându-se în mod vizibil în momentul în care l-a pus pe masă.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Întinde palmele.

M-am uitat neîncrezătoare la el, ceea ce i-a stârnit o grimasă.

— Eşti apărată de un cowboy de plastic şi suntem într-un restaurant plin de oameni.

Şi-a pus mâinile pe masă, tot închizându-le şi deschizându-le, până când, în final, am cedat, dându-mi ochii peste cap.

Şi mă simţeam un pic vinovată din pricina asta.

Mi-am pus mâinile pe masă, cu palmele în sus. Încet, el mi le-a cuprins între degetele lui lungi, apoi mi-a strâns degetele în pumni. La atingerea lui, mi s-a făcut pielea de găină şi mi s-a zbârlit puful de pe ceafa.

— Trebuie să înveţi să controlezi blestemul focului, a spus el cu o voce joasă. Şi atunci când vei putea să o faci, vei stăpâni puterile elementelor.

Cum stătea cu mâinile căuş în jurul pumnilor mei, palmele au început să mi se încălzească pe dinăuntru.

— Ce faci?

— Te învăţ.

Vocea lui era joasă, din nou intimă. Încet, a început să-şi desprindă mâinile de ale mele, ridicându-le şi parcă alcătuind un scut protector deasupra.

— Deschide pumnii.

Mi-am desfăcut degetele, centimetru cu centimetru. Iată că în fiecare mână era o mică scânteie verde, săltăreaţă ca o minge. Conştientă fiind de locul unde mă aflam, mi-am înăbuşit exclamaţia de uimire, dar mi-am ridicat privirea nedumerită spre a lui, în timp ce el continua să apere scânteile de privirile din jur.

— Ai văzut ce lovitură puternică poţi da cu blestemul focului,

a spus el. Ai învăţat cum să dirijezi puterea. Dar poţi, în egală măsură, să şi micşorezi puterea.

Mi-a înclinat palmele astfel încât să stea faţă în faţă, iar canturile mâinilor să se sprijine pe masă. Şi apoi, încet, foarte încet, a început să-mi mişte mâinile dintr-o parte într-alta. Scânteile le-au urmat imediat, căpătând avânt de la mişcarea mâinilor, care le propulsa înainte şi înapoi între palmele mele ca pe un fluture din jocul de badminton.

Şi totul s-a terminat la fel de repede cum a-nceput. Sebastian mi-a apăsat din nou mâinile una de cealaltă şi cele două scântei s-au disipat cumva — de parcă ar fi fost produse de electricitatea statică.

— Tu eşti cea care controlează puterea, mi-a spus el, punându-şi antidotul la loc în buzunar. Cea care o manipulează. Dar trebuie să fii deschisă faţă de putere şi să ai autoritate asupra ei. Nu este întotdeauna o povară uşor de purtat, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să o mânuieşti.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

S-a mutat în capătul separeului şi s-a ridicat în picioare.

— Tot nu ştiu ce ai făcut. Cum mi-ai dat scânteia aceea.

— Scânteia e a ta. Eu doar am adus-o la lumină. Ţine minte chestia asta — eşti diferită, să ştii.

Am scuturat din cap cu încăpăţânare.

— Nu diferită, am repetat eu. Ci doar norocoasă pentru puţină vreme. Noi suntem dispuşi să renunţăm la ea. Voi?

Şi-a ferit privirea, dar mai aveam o întrebare.

— Sebastian.

S-a uitat din nou la mine.

— De unde ştiai că o să ies azi?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiam. A fost, pur şi simplu, o chestie de noroc.

Fără să mai adauge nimic altceva, s-a întors cu spatele şi s-a amestecat în mulţimea de bărbaţi, femei şi copii care stăteau în aşteptarea specialităţii casei — taco. Mulţimea şi apoi oraşul l-au înghiţit din nou.

Am rămas locului o clipă, nefacând altceva decât să rumeg întâlnirea şi să-mi frec vârfurile degetelor de palmă. Încă mai simţeam furnicături acolo şi nu eram sigură dacă îmi erau pe plac. Mi-am frecat mâinile de fustă, de parcă aş fi vrut să şterg

senzaţia. Era ceva în legătură cu ea — cu senzaţia —, sau în legătură cu el — cu băiatul, care mă facea să mă simt tulburată.

— Probabil că are vreo legătură cu faptul că e duşmanul meu de moarte, am boscorodit eu, ieşind apoi din separeu.

Am traversat strada ca să mă întorc la şcoală.

Nu mă puteam abţine să nu mă întreb ce-l făcuse pe Sebastian să stea de vorbă cu mine. Mi-a spus că îşi facea griji în privinţa mea — dar nu prea avea niciun motiv. Flirt? Mă îndoiam, şi chiar dacă era aşa, nu mersi.

Să fi fost din cauză că-mi dăduse blestemul focului? Avea puterea magică de a crea un soi de legătură între noi despre care eu nu ştiam nimic? Mi-am făcut o notiţă în gând să o întreb pe Scout despre treaba asta…, fără să-i spun însă de ce anume o întrebam. Puteam, până la urmă, să scap o vorbă despre interesul pe care Sebastian îl manifesta faţă de mine, dar nu inteţionam să o fac chiar acum. Nu aveam niciun motiv, din câte îmi dădeam eu seama, să trag semnalul de alarmă.

Când m-am întors, cu caietul meu de schiţe în mână, cu secretul lui cu tot — foile goale—, am găsit-o pe Scout în camera comună, gata să meargă la cină.

Ca să fiu cinstită, vederea ei m-a neliniştit. Încă nu eram sigură ce aş fi putut să-i spun. La urma urmelor, mă întâlnisem de bunăvoie cu un Secerător. Să admitem că era un Secerător care îmi salvase viaţa, dar, având în vedere experienţa ei anterioară, nu cred că i-ar fi păsat prea mult de ceea ce îl deosebea pe el de ceilalţi. Nu voiam să am vreun secret faţă de ea, dar nici nu ţineam să primesc o lecţie de morală.

Aşa că am decis să las lucrurile să decurgă firesc. La masă, am discutat despre tot felul de nimicuri şi am evitat orice aluzie referitoare la Elita întunecată.

După masă au urmat orele de studiu individual şi, de îndată ce ne-am întors în apartament, Scout s-a dus drept în camera ei. A intrat şi s-a întors să închidă uşa, uitându-se la mine de parcă şi-ar fi cerut iertare.

— E totul în regulă?

— Mda. Numai că am ceva de făcut.

OK, ei bine, asta era a doua oară în decursul unei săptămâni când se încuia în camera ei?

— La ce lucrezi?

— La nişte farmece, atâta tot. Nu am nimic personal cu tine.

Am doar nevoie de linişte şi… ştii tu… de concentrare.

— OK, i-am răspuns eu.

Am privit-o cum dispare în camera ei, încercând să-mi dau seama cum trebuia să acţionez într-o asemenea împrejurare. Trebuia să-mi fac griji în privinţa ei? Să-i respect intimitatea? Să sparg uşa ca să mă asigur că totul era în regulă? Ceea ce vreau să spun e că, în general vorbind, sunt de acord până în pânzele albe cu necesitatea de a-ţi petrece un timp oarecare doar cu tine însuţi, dar fata asta fusese răpită. Nu voiam să o las singură acolo, în cazul în care era înlănţuită de vrăjile vreunui Secerător.

— Să ştii că e bine.

Am aruncat o privire peste umăr. Lesley stătea în pragul uşii ei, cu arcuşul violoncelului în mână.

Nu voiam să vorbesc despre Scout atât de aproape de uşa ei, de teamă să nu mă audă, aşa că m-am îndreptat spre camera lui Lesley.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea a pigulit o scamă de pe arcuş.

— A făcut acelaşi lucru şi mai devreme. Se pare că e bine, totuşi.

— Hm, am zis eu. Ai observat ceva neobişnuit?

— Are un inel în nas. Şi părul vopsit în două culori.

OK, Lesley avea dreptate în privinţa asta.

— Dar nu ştiu ce-i cu tine.

Am făcut ochii mari.

— Cum adică?

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a studiat din cap până-n picioare.

— Arăţi ciudat. Ce-ai păţit?

Să fie chiar atât de perspicace? Sau eu transmiteam un fel de vibraţii prin aer, care voiau să spună: „Tocmai m-am întâlnit în mare taină cu un Secerător”?

Am ridicat din umeri şi speram ca gestul să pară nonşalant.

— Nimic. Doar că… ştii tu. Aşa sunt eu.

Nu părea convinsă, dar, pentru că a ridicat şi ea din umeri, am presupus că trecuse peste asta.

În orice caz, era vremea să schimb subiectul.

— Bine, atunci mă duc să-mi fac tema pentru cursul de arte plastice. Tu cum stai cu lucrul la desenul tău?

Lesley a ridicat iar din umeri.

— L-am terminat.

— Deja? Avem orele tocmai săptămâna viitoare.

— Eu nu plec noaptea în misiuni secrete. Am avut timp.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în camera ei.

— Şi acum e vremea să exersez, a mai spus Lesley, închizând uşa în urma ei.

Era de admirat genul acesta de concentrare.

Din moment ce dormitorul lui Amie era gol, iar exersatul la violoncel al lui Lesley era un fundal destul de bun pentru creativitate, mi-am luat caietul de schiţe şi am început să desenez. În ceea ce-l priveşte pe Sebastian, mi-o fi întrerupt el planurile de după-amiază, dar asta nu însemna că avea să-mi răpească şi seara.

13

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, în camera lui Scout nu era nimeni. Am făcut un duş şi mi-am tras pe mine uniforma ecosez, mi-am înhăţat geanta şi m-am dus drept la cantină. Am găsit-o aşezată la capătul unei mese lungi, înconjurată de scaune goale. În faţa ei era o tavă, iar pe tavă era o brioşă pe jumătate mâncată. Lângă ea erau două caiete deschise.

Mi-am ales de la bufet o cutie de lapte cu cacao şi o brioşă cu morcovi şi stafide, apoi m-am dus şi m-am aşezat în faţa ei.

— Ai pornit-o devreme la treabă.

Ea şi-a ridicat privirea din caiet.

— Mda. Îmi pare rău — fusese vorba să te aştept?

Am cules o stafidă din brioşă şi am aruncat-o pe tavă. Îmi plăceau morcovii, dar stafidele erau de-a dreptul ciudate. Arătau ca nişte pietricele din fructe zbârcite. Nu, mersi.

— Ei bine, nu avem un contract sau vreun jurământ de sânge sau orice altceva, dar, de obicei, mă aştepţi. Pot să te întreb la ce lucrezi, sau şi ăsta este un secret?

Ea a răsuflat zgomotos.

— Nu e un secret. Doar un farmec.

Încă trei stafide au aterizat pe tavă.

— Şi cum merge?

— Nu prea ştiu ce să zic.

Din moment ce nu avea chef de vorbă, am terminat curăţatul

brioşei şi am înfulecat ce mai rămăsese din ea. Când a sunat clopotul de intrare, ne-am luat în grabă cărţile, am aruncat resturile de mâncare de pe tăvi şi ne-am îndreptat spre sala de clasă, pretinzând că suntem doar nişte eleve obişnuite din clasa a unsprezecea.

M-am gândit destul de mult la Sebastian de-a lungul întregii dimineţi. Nu am facut-o intenţionat; pur şi simplu, îmi tot venea în minte. Mă simţeam destul de ciudat din pricina asta. La urma urmelor, eu vorbeam cu Jason. Şi atunci când am primit un mesaj pe mobil de la Jason, în legătură cu detaliile primei noastre întâlniri oficiale, m-am simţit şi mai rău.

„ÎN LEG. CU ÎNTÂLN. DE SÂMB. — E OK LA PRÂNZ?” m-a întrebat el.

„ok” am tastat eu răspunsul.

„vreo PREF.?” a mai întrebat el.

M-am gândit o secundă, dar am ajuns la concluzia că nu eram mofturoasă. Eram fericită doar la gândul că mă scotea din Sfânta Sofia.

„tu alegi, i-am scris eu.”

„dacă aş putea, te-aş alege pe tine”, mi-a răspuns el. M-a luat uşor cu ameţeală şi mi s-au înmuiat picioarele.

Şi, dacă tot e să vorbim despre secrete, din moment ce în ziua precedentă fusesem întreruptă, nu apucasem să-mi fac nici tema pentru ora de arte plastice, nici cercetarea pe cont propriu a afacerilor pe care le învârtea Fundaţia de Cercetare Sterling. A afacerilor pe care le învârteau mama şi tata.

După orele de dimineaţă, am invitat-o pe Scout să iasă cu mine. M-a refuzat din nou şi, având în vedere că era foarte concentrată asupra nu ştiu cărui farmec la care lucra, nu a părut prea îngrijorată de faptul că o lăsam iarăşi singură în pauza de masă. Dar, de data asta, chiar intenţionam să fiu singură. Mi-am pus două caiete de schiţe şi trusa de acuarele în geantă, mi-am adunat curajul şi am ieşit.

Cerul era înnorat, de parcă cineva azvârlise o pătură cenuşie deasupra oraşului. Şi, din cauza norilor, nu erau niciun fel de umbre. Totul părea oarecum straniu — ceva mai plat decât de obicei. Steagul Sfintei Sofia atârna flasc deasupra şcolii, nu era nicio adiere care să-l fluture în aer.

Am pomit-o în josul străzii, trecând de bancă şi încetinind în momentul în care am ajuns la firma cu inscripţia fundaţia de

cercetare sterling. Preţ de câteva minute, am stat în faţa ei şi m-am concentrat asupra arhitecturii. Forma ferestrelor. Liniile clădirii. Micile detalii adăugate de arhitectul care o proiectase. Deoarece aveam, într-adevăr, o temă de făcut, m-am străduit să mă concentrez asupra formelor şi umbrelor, şi nu asupra chestiilor care puteau să fie ascunse în măruntaiele ei.

Informaţiile.

Dar mă aflam aici şi aveam ocazia să o fac. M-am decis într-o fracţiune de secundă, după care mi-am trecut degetele peste plăcuţa cu însemnele FCS, ca şi cum atingerea ei mi-ar fi putut aduce noroc.

Când am tras de uşa de la intrare ca să o deschid, a sunat un clopoţel. Recepţionera, care stătea în spatele unui birou lung din lemn, şi-a ridicat privirea. Era destul de tânără, cu păr blond scurt, ondulat şi cu ochi albaştri. Pe placheta de pe biroul ei scria: lisa. Mi-a cercetat din priviri fusta ecosez şi hanoracul marca Sfânta Sofia, apoi mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Bună. Tu trebuie să fii de la şcoala din josul străzii, nu-i aşa?

I-am confirmat din cap, apropiindu-mă încet de biroul ei, astfel încât să capăt o perspectivă asupra zonei de recepţie. Deşi clădirea era joasă şi de modă veche pe dinafară, interiorul era luminos şi modern, cu multe linii ascuţite şi mobilier cu muchii la fel de ascuţite. În spatele recepţiei era o uşă închisă, iar pe partea stângă a încăperii se afla o altă uşă, în spatele unei canapele în formă de L.

Am ajuns la birou, apoi am tras de cureaua genţii.

— Da. Aşa e. Numele meu este Lily. Frecventez orele de artă plastică şi avem de studiat o clădire din vecinătate. Aş putea să o desenez pe a dumneavoastră?

— Oh, sigur că da.

— Nu voiam să credeţi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau cine ştie ce.

„Cu toate că exact asta fac”, am adăugat eu în gând.

— Nicio problemă. Numele meu este Lisa, şi dacă îţi dă cineva de furcă vino la mine, OK?

— Sigur că da, am spus eu. Mulţumesc foarte mult.

Mă simţeam uşor vinovată pentru faptul că se purta aşa de frumos cu mine. Nu că aş fi avut intenţii rele, dar nici nu-i spusesem adevărul adevărat.

După ce ne-am zâmbit reciproc, am pornit-o spre ieşire. Dar, la un moment dat, m-am oprit fără să ştiu ce aveam să spun până când cuvintele mi-au ieşit singure pe gură.

— Ăăă, dacă nu vă deranjează întrebarea, puteţi să-mi spuneţi ce fel de cercetări faceţi aici?

— Oh, de fapt noi nu facem cercetări. Suntem o fundaţie — sponsorizăm cercetările oamenilor de ştiinţă.

Am simţit un nod în stomac. Mă apropiam şi ştiam asta foarte bine.

— A, da? Sună grozav.

— E foarte interesant, a încuviinţat ea. Finanţăm proiecte de cercetare ştiinţifică din întreaga lume.

„Bineînţeles că da”, am gândit eu în sinea mea, după care am zâmbit din nou.

— Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Eşti oricând bine-venită, m-a asigurat ea, apoi şi-a cufundat din nou privirea în monitorul ei.

Chiar în clipa aceea, telefonul Lisei a sunat.

— Uau! A exclamat ea în receptor. Ai terminat mai repede decât credeam. Urc imediat să-l iau.

A pus jos receptorul, apoi s-a ridicat de pe scaun, a ieşit din spatele recepţiei, a început să tropăie în sus pe scări şi a dispărut pe o uşă de la etajul al doilea.

Am aruncat o privire înapoi spre biroul ei.

Ce naiba! Trăim doar o dată, nu?

Când uşa de la etaj s-a închis în urma ei, am făcut mişcarea. M-am furişat în spatele biroului, am împins cu mâna uşa din spatele lui şi am tras cu ochiul înăuntru.

Era un birou, şi încă unul frumuşel. Inima a-nceput să-mi bubuie în piept când am citit numele de pe placheta de pe el: WILLIAM PERRY.

Cineva pe nume William semnase scrisoarea cu antetul l’CS adresată părinţilor mei — scrisoarea prin care îi încuraja să mă trimită la Sfânta Sofia şi să nu-mi spună la ce anume lucrau. Dacă acesta era biroul lui, atunci era un grangur mare ile la FCS — directorul fundaţiei, probabil.

Nu ştiam sigur cât timp mai aveam la dispoziţie până la întoarcerea Lisei, aşa că am aruncat o privire în jur ca să văd ce puteam verifica la repezeală. Pe unul din pereţi erau diplome înrămate, iar pe peretele opus se afla un birou în spatele căruia

era o cartotecă înaltă.

Pe birou se afla un computer.

— Bingo, am zis eu cu glas scăzut.

Am tras cu ochiul înapoi, în hol, ca să mă asigur că aveam cale liberă, apoi m-am dus să arunc o privire pe monitorul computerului.

Nu era pornit niciun program, dar tipul avea un desktop de-a dreptul dezordonat. Erau pictograme peste tot, de la fişiere la conexiuni Internet şi programe alese la întâmplare. Le-am scanat rapid — cu siguranţă că nu mai aveam decât o clipă până când se întorcea secretara — şi m-am decis asupra e-mailului.

După ce s-a încărcat, primul mesaj în aşteptare era de la Mark Parker — tatăl meu —, iar la subiect era scris „Experimente ADN — Runda 1”

L-am deschis cu mâna tremurându-mi.

„Dragă William”, scria el, „în urma ultimei noastre convorbiri, am început să strângem datele din prima rundă de teste. Din nefericire, nu am dat de combinaţiile ADN pe care speram să le găsim. Încă mai sperăm că cele câteva modificări aduse componenţei eşantioanelor ne vor furniza rezultate pozitive în runda aceasta, dar modificările înseamnă şi prelungirea perioadei de timp. Nu vrem să rămânem în urmă faţă de planificare mai mult decât este necesar, dar credem că merită să investim timp în acest caz. Te rog să ne contactezi telefonic când ai timp.” Mesajul era semnat „Mark şi Susan”.

Cu tot pulsul care îmi bubuia în urechi, am reuşit cumva să aud zgomotul paşilor de pe coridor. Am închis programul şi am fugit de lângă birou cu pensula în mână.

Lisa s-a uitat în biroul lui Perry cu o expresie îngrijorată.

— Ce faci acolo?

Am zâmbit radios şi am ridicat pensula la vedere.

— Îmi pare rău. Am scos-o din geantă şi mi-a scăpat pe jos. S-a rostogolit până aici, înăuntru. Nu am avut de gând să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ah, a spus ea, vizibil uşurată. Ei bine, hai să te duc înapoi în hol.

Când am ajuns din nou în zona ei de siguranţă, s-a aşezat în spatele biroului şi mi-a zâmbit acru.

— Succes la desenul tău, mi-a urat ea, dar nu părea prea entuziasmată.

Cu toate că-i oferisem un pretext pentru prezenţa mea în birou, nu era cu totul convinsă de veridicitatea lui. Era vremea să o şterg.

— Sigur că da. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor. O zi Inimoasă.

Am zbughit-o efectiv din clădire, cu toate că simţeam nevoia imperioasă să dau fuga înapoi în biroul din spatele recepţiei. E-mailul trimis de părinţii mei se afla în computerul lui Perry, iar în el era vorba de cercetare — şi, în mod sigur, nu de cercetare în domeniul filozofiei.

Am ieşit afară, cu inima încă bătându-mi nebuneşte în piept, şi m-am îndreptat spre banca goală din refugiul acoperit al staţiei de autobuz. M-am aşezat şi, timp de câteva minute, am procesat ceea ce văzusem.

Probă doveditoare — părinţii mei o cunoşteau pe Foley.

E a recunoscut că se cunoşteau şi am văzut şi scrisoarea pe care i-au trimis-o.

Probă doveditoare — scrisoarea aceea fusese scrisă pe hârtie cu antet FCS. Asta însemna că părinţii mei aveau legătură cu fundaţia şi că acea legătură era suficient de strânsă ca ei să poată folosi antetul respectiv.

Probă doveditoare — părinţii mei vorbiseră cu William Perry despre „ADN” şi despre ceea ce păreau a fi nişte experimente. Asta însemna că părinţii mei şi Perry încă mai păstrau legătura, iar ei îl ţineau la curent cu munca lor. Oricare ar fi fost aceea.

Concluzia — părinţii mei nu erau doar profesori de filozofie şi, în mod categoric, cercetau ceva.

Dar ce anume? Şi chiar dacă puneai toate adevărurile cap la cap, ce puteau să însemne? Şi ce legătură aveau cu faptul că eu eram la Sfânta Sofia?

Şi atunci mi s-a aprins beculeţul.

Mai era o probă doveditoare pe care nu o luasem în considerare— Scout şi cu mine ne furişaserăm în biroul lui Foley într-o noapte ca să ducem înapoi un dosar furat de gaşca fiţoaselor. Cât am stat acolo, am găsit o scrisoare de la William adresată părinţilor mei. De asemenea, el scrisese ceva de genul „o voi informa pe Marceline”.

William o cunoştea pe Foley, ceea ce însemna că, în cazul în care voiam mai multe probe doveditoare, ea era următoarea persoană de pe lista mea. Şi, cu toate că mă avertizase să nu

sap prea adânc, nu puteam să fac niciun rău nimănui dacă vorbeam cu ea despre aceste lucruri, nu-i aşa? La urma urmelor, ea se afla în mijlocul unui mister, la fel ca şi mine. Dându-mi seama de următorul pas pe care-l aveam de făcut, am ieşit din refugiul staţiei de autobuz şi am pornit înapoi spre mănăstire. Clopotele şcolii au început să bată exact când am ajuns la intrarea principală a mănăstirii, dar le-am ignorat.

Nu mă duceam în clasă.

Am traversat clădirea principală şi am intrat în aripa administrativă. Biroul ei era la capătul coridorului. Pe uşa deschisă era inscripţionat numele ei cu litere aurii: celine d. Foley. Înăuntru se afla o femeie robustă, îmbrăcată în negru, cu un clipboard în mâini. Una dintre supraveghetoare.

Am stabilit contactul vizual cu Foley, care stătea în spatele biroului ei, şi am rămas la câţiva paşi distanţă cât timp ea şi supraveghetoarea au stat de vorbă — ceva despre facturarea taxelor şcolare. După ce şi-au încheiat discuţia, supraveghetoarea a trecut pe lângă mine. Mi-a aruncat o privire în treacăt, dar nu mi-a zâmbit, mulţumindu-se doar să dea uşor din cap în semn de recunoaştere.

Am simţit cum mi se pune un nod în stomac, dar mi-am făcut curaj să mă duc până în pragul uşii. Am stat acolo până când Foley şi-a ridicat privirea spre mine.

— Domnişoară Parker, nu ar trebui să fii la ore acum?

— Trebuie să vă vorbesc.

— Despre?

— Părinţii mei.

Pe chipul ei s-a întrezărit panica, dar numai preţ de o secundă. După aceea şi-a luat din nou înfaţişarea ei de directoare.

— Intră şi închide uşa după tine.

Am intrat şi am închis uşa, apoi m-am aşezat pe unul din scaunele aflate în faţa biroului ei, cu geanta în poală.

— Ştiu că mi-aţi spus să mă gândesc bine înainte de a pune prea multe întrebări despre părinţii mei. Dar, în urma discuţiei avute cu dumneavoastră, ştiu că au o legătură oarecare cu Fundaţia de Cercetare Sterling.

Am făcut o pauză, adunându-mi tot curajul să mă spovedesc.

— Am fost acolo acum câteva minute. Am de desenat o clădire pentru cursul de arte plastice. Am intrat să cer

permisiunea şi am ajuns, într-un fel oarecare, să arunc o privire pe un computer.

— Într-un fel oarecare? A repetat ea, cu suspiciune în glas.

M-am făcut că nu aud întrebarea.

— Am dat de un e-mail trimis de părinţii mei. Era adresat lui William, şeful FCS, şi în el era vorba despre cercetarea lor. Ceva în legătură cu rezultate ADN şi testări şi cu ce au de gând să facă pe viitor.

Foley şi-a luat un răgaz de o clipă înainte de a-mi răspunde.

— Înţeleg, a spus ea. Şi altceva?

— Şi altceva? Nu e suficient? Vreau să spun că v-am confirmat că nu fac cercetări în domeniul filozofiei. Sau nu fac doar cercetări în domeniul filozofiei. Vorbeau despre ADN, aşadar bănuiesc că treaba asta se referă la cercetare genetică. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: M-au minţit.

— Te-au protejat.

Am scuturat din cap.

— Sunt în Germania, dar, chiar dacă ar fi aici, chiar acum, m-aş simţi foarte departe de ei.

— Lily.

Vocea ei era amabilă, dar fermă.

— Nu sunt la curent cu detaliile legate de munca de cercetare a părinţilor tăi. Dar ştiu că ceea ce fac este important.

— Cât de important?

Şi-a ferit privirea de mine. Simţeam cum mi se pune iar un nod în stomac, dar încercam să-l alung.

— Lucrează pentru FCS?

— FCS le finanţează cercetarea.

— De ce i-au sfătuit cei de la FCS să mă trimită aici?

— Se pare că cei de la FCS i-au sfătuit în privinţa protejării tale faţă de natura muncii lor, sau faţă de cercul celor implicaţi în ea.

Am simţit şi mai tare nodul din stomac şi a trebuit să mă sforţez să scot cuvintele pe gură.

— De ce să facă una ca asta?

Mi-a aruncat o privire lipsită de orice expresie.

— Pentru că are o legătură oarecare cu Elita întunecată.

A strâns din buze.

Picioarele îmi tremurau atât de tare, încât a trebuit să-mi apropii genunchii ca să pot sta dreaptă. Elita întunecată facea

un soi de proceduri medicale. Părinţii mei faceau un soi de experimente ADN. Era posibil ca ei să fie membri ai Elitei întunecate?

— Ei ştiu că eu deţin puterea blestemului focului? Am întrebat, sesizându-mi panica din glas. Ştiu în ce sunt implicată?

Directoarea a oftat.

— Primesc rapoarte regulate despre siguranţa ta personală.

— Asta e tot ce aveţi de gând să-mi spuneţi?

— Asta e tot ce pot să-ţi spun. Asta e tot ce am voie să-ţi spun, a adăugat ea, pentru că am început să protestez. Tot aşa cum există nişte reguli pentru tine, în calitate de Adeptă, există şi nişte reguli pentru mine, în calitate de…

— În ce calitate?

— De directoare a acestei şcoli, a răspuns ea pe un ton afectat.

Am clătinat din cap şi am aruncat o privire spre unul dintre pereţii acoperiţi de cărţi, în vreme ce lacrimile începeau să-mi şiroiască pe obraji.

— Ce treabă împuţită!

— Domnişoară Parker…

— Nu. Ştiu ce vreţi să spuneţi. Îmi pare rău, dar e o treabă împuţită. Sunt părinţii mei. Ştiu mai puţine lucruri despre ei decât despre jumătate din locuitorii cvartalului ăstuia din nenorocitul de Chicago, şi lucrurile pe care le ştiu sunt toate numai minciuni şi secrete şi adevăruri spuse doar pe jumătate.

Directoarea şi-a încleştat fălcile.

— Cred că e cazul să te întorci în clasă, domnişoară Parker, înainte să spui lucruri pe care le vei regreta şi care vor avea drept consecinţă scăderea notei la purtare şi alte pedepse.

Am deschis gura, dar ea s-a ridicat de pe scaun înainte să mai apuc eu să spun ceva.

A bătut cu degetul pe tăblia biroului.

— Indiferent de îngrijorarea pe care o manifeşti faţă de părinţii tăi, te afli în instituţia mea. Vei trata această instituţie şi acest birou cu respectul cuvenit, indiferent de împrejurările care te-au adus aici. S-a înţeles?

Nu am răspuns.

— S-a în-ţe-les?

Am confirmat din cap.

— Viaţa, domnişoară Parker, este adeseori nedreaptă.

Tragedii au loc în fiecare secundă a fiecărui minut al fiecărei zile. Faptul că părinţii tăi au considerat că este potrivit să te protejeze prin anumite omisiuni nu constituie, în marea schemă a universului, o tragedie reală.

Şi-a ferit din nou privirea de mine.

— Intoarce-te în clasă.

M-am întors în aripa cu săli de clasă. Dar mergeam în pas de melc. Şi chiar înainte să ies din aripa administrativă, m-am ascuns într-unul din alcovuri şi mi-am scos telefonul. Sigur că da, eram în egală măsură furioasă pe părinţii mei, îngrijorată în privinţa siguranţei lor şi tristă pentru ce faceau ei, orice ar fi fost — şi pentru faptul că mă minţiseră în legătură cu toate astea —, dar, cel mai tare şi mai tare, mă simţeam foarte departe de ei.

I-am trimis un mesaj tatălui meu: „sunteţi ok?”

Am rămas cu telefonul în mână, cu ochii lipiţi de ecran, întrebându-mă de ce nu-mi răspund. Păţiseră ceva? Tocmai faceau acele fapte rele…, sau dezbăteau dacă să-mi spună sau nu adevărul despre acele fapte rele?

În cele din urmă, am primit un mesaj de răspuns: „grozav de bine! Cum o duci cu şcoala?”

Stăteam cu privirea pironită pe ecran, încercând să-mi dau seama ce voiam să-i întreb, ce să spun, cum să formulez întrebarea potrivită…, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce să scriu.

Cum să-i întrebi pe părinţii tăi dacă fac parte din categoria oamenilor răi?

Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de piatra răcoroasă din spatele meu. Nu îi întrebi, mi-am dat eu seama în cele din urmă. Ţii totul în tine până când afli cum să spui lucrurilor pe nume, până când întrebarea nu mai poate fi deloc amânată. Ţii totul în tine, astfel încât să nu provoci scene absolut inutile care nu fac altceva decât să aducă necazuri tuturor.

Cu ochii din nou împăienjeniţi de lacrimi, am început să scriu pe tastatura telefonului.

„PLICTISITOR. LA RVDR.”

„TE IUBIM, LILS”, mi-au răspuns.

Nimeni nu a spus că e uşor să creşti mare.

În momentul în care am intrat în clasă, Scout şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu mine. Dar eram în timpul orei de lit. Brit. Şi Whitfield, profesoara noastră, stătea cu ochii pe noi precum un uliu. Dacă nu eram la fel de captivate de domnul Rochester ca propria ei persoană, o lua ca pe o ofensă personală. Aşa că a trecut peste notiţe şi conversaţie şi, în loc de toate astea, mi-a pus o mână pe spate. Ca să-mi aducă aminte, cât de cât, că era acolo, cred.

Când am terminat orele din acea zi, ne-am întors în apartament, dar nu eram încă pregătită să vorbesc despre tot ce mi se întâmplase.

— FCS? M-a întrebat ea, dar eu am negat dând din cap. Încă mai procesam informaţiile şi erau unele lucruri pe care nu puteam încă să le rostesc cu glas tare.

Ne-am făcut temele în camera ei până la masa de seară, iar ea m-a lăsat să pretind că nu se întâmplase nimic, că după-amiaza mea nu fusese plină de întrebări la care nu eram sigură că voiam să aflu răspunsurile.

Pusesem la inimă ceea ce îmi spusese Foley despre adevăratele tragedii. Ştiam ce voise să spună, înţelegeam perfect punctul ei de vedere. Dar dacă părinţii mei erau membri ai Elitei întunecate, ce putea fi mai rău decât atât? Dacă ei veneau în sprijinul vreunor cercetări medicale, sau faceau cercetări pentru Elita întunecată — dacă încercau să ajute oameni care faceau rău tinerilor—, cum puteam eu să mă împac vreodată cu un asemenea gând?

Habar n-aveam. Aşa că aveam să ţin totul în mine până când reuşeam să-mi fac vreun plan, până când îmi dădeam seama ce întrebări să pun sau ce sentimente se presupunea că trebuie să am.

În cele din urmă, m-am dus la cină. Aşa cum am prevăzut, ştiţi ce poate fi mai rău decât prânzul de joi de la cantina Sfintei Sofia?

Cina de vineri de la cantina Sfintei Sofia.

Stăteam aşa, la coadă, de vreun minut bun, cu tăvile în mâini, căscând ochii la felurile de mâncare şi strâmbând din nas la farfuriile argintii pe care era un amestec de mov şi maro şi alb şi portocaliu.

În cele din urmă, fară să scoată vreo vorbă, Scout mi-a luat

tava din mâini, a pus-o peste a ei şi le-a pus pe amândouă la loc în teancul de la capătul liniei de autoservire.

— Nu spun că nu mi-ar plăcea să fiu cu câţiva centimetri mai înaltă şi să am nişte picioare teribil de lungi, dar în niciun caz nu mă urăsc atât de tare încât să mai bag în mine o asemenea hrană.

Nu puteam să nu fiu de acord cu ea, dar stomacul îmi ghiorţăia de foame. Sărisem şi peste masa de prânz, ca să ajung la FCS.

— Şi ce ne facem acum?

S-a gândit puţin, apoi a zvâcnit din cap.

— Doamna M., atât mi-a spus, după care duse am fost.

Nu aveam nici cea mai mică idee la ce anume se referea.

N-am reuşit să-mi dau seama nici când m-a târât la patiseria Pastries de pe bulevardul Erie, un magazin la vreo câteva străzi distanţă de Sfânta Sofia. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru serile de vineri şi pentru prilejul nostru de răgaz în afara mănăstirii…, cel puţin cât timp mai era lumină afară.

De-a lungul peretelui patiseriei erau vitrine cu prăjituri, deserturi, tarte şi fursecuri de toate formele şi mărimile. În faţa lor erau câţiva oameni care arătau cu degetul spre dulciurile din vitrine sau faceau comenzi.

— Produse de patiserie? M-am mirat eu în şoaptă. Preferam ceva mai săţios.

— Ai încredere în mine de data asta, Parker, a replicat ea tot în şoaptă. Azi nu cumpărăm pateuri la bucată.

I-a făcut cu mâna unui puşti care servea la tejghea.

— Hei, Henry! Mama ta e pe-aici?

Băiatul i-a făcut şi el cu mâna, apoi i-a indicat uşa din spate.

— Găteşte? A întrebat Scout plină de speranţă.

— Ca întotdeauna, i-a strigat el, apoi a dat peste tejghea o cutie albă cu produse de patiserie unei doamne între două vârste, îmbrăcată într-o haină dintr-o ţesătură cu model „os de peşte”.

— Ci-tia, a psalmodiat Scout, plonjând efectiv prin perdeaua de mărgele care înlocuia uşa din spate a patiseriei.

Am urmat-o, trecând şi eu dincolo de perdea. Aromele de ciocolată şi de căpşuni şi de zahăr îmi gâdilau nările. Arome pătrunzătoare.

Arome delicioase.

Stomacul mi-a ghiorţăit din nou.

— Cuiva îi este foame, s-a auzit o voce cu un uşor accent străin.

M-am uitat în jur. În mijlocul bucătăriei imaculate stătea o femeie înaltă şi suplă. Părul ei lung şi închis la culoare era strâns la ceafa într-o coadă de cal. Purta o tunică albă — în genul acelora purtate de maeştrii bucătari de la televizor.

— Bună ziua, doamnă M., a salutat-o Scout. Am adus pe cineva cu mine. Aş vrea să faceţi cunoştinţă.

Femeia, care punea bucăţi de unt într-un mixer uriaş, mi-a zâmbit cu amabilitate.

— Bună, cineva.

I-am făcut un semn stingher cu mâna.

— Lily Parker.

— Eşti colegă de şcoală cu Scout?

I-am confirmat cu o aplecare a capului, în timp ce Scout a tras un scaun de la o măsuţă rotundă lipită de unul din pereţi.

— Stai jos, Parker, mi-a spus ea, bătând cu palma în tăblia mesei.

Încă uşor nedumerită, m-am aşezat de cealaltă parte a mesei, apoi m-am aplecat spre ea.

— Şi eu care credeam că mergem să luăm cina?

— Calmo. Ei bine, doamna Mercier esta mama lui Henry. Face şi ea parte din comunitate.

Asta însemna că, deşi doamna Mercier nu era o Adeptă, ştia de existenţa Adepţilor şi a Secerătorilor şi aşa mai departe.

— Şi, a adăugat Scout, este unul dintre cei mai buni maeştri bucătari din Chicago. A făcut practica la o şcoală din aceea teribil de sofisticată din Paris.

— Le Cordon Bleu, a specificat doamna Mercier, venind spre noi cu o tavă cu lipii. Şi îi face plăcere să o hrănească pe Scout atunci când părinţii ei sunt plecaţi din oraş. Sau atunci când la Sfânta Sofia se serveşte ghiveci.

— Şi dacă pui treburile astea cap la cap, înseamnă aproape întotdeauna, a spus Scout cu sinceritate în glas, rupând o bucată din lipie. Caldă, caldă, a zis ea azvârlind-o dintr-o mână într-alta ca să o răcorească.

— Aşa cum e de obicei, a aprobat-o doamna Mercier, netezindu-i cu o mână părul lui Scout. Am trei băieţi. Scout i-a lacut o favoare mezinului meu, aşa că şi eu îi fac favoruri lui

Scout.

Am presupus că din pricina favorii respective devenise ea o membră a comunităţii.

Scout mi-a dat o bucată de lipie. Am muşcat o bucăţică, apoi am închis ochii ca să o savurez. Cred că era o lipie naan — genul de lipii pe care le găseai în restaurantele indiene —, numai că lipia asta naan era fierbinte, proaspătă, abia scoasă din cuptor. Era delicioasă.

— Vrei să încerci ceva anume în seara asta? A întrebat doamna Mercier.

Scout a făcut o mică reverenţă.

— Dumneavoastră sunteţi experta, doamnă M. Ne-ar plăcea să gustăm din orice ne-aţi putea oferi. Oh, şi Lily este vegeteriană.

— Aveţi noroc, a spus ea, aruncând o privire peste umăr la cuptoarele din spatele ei.

Acolo erau tot felul de oale şi tigăi, care trebuiau să fie sursa acelor arome delicioase.

— Am făcut dai cu cartofi. Linte cu cartofi, ne-a explicat ea.

Mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Ce zici, îţi place?

— Sună grozav. Mulţumesc.

— Pentru puţin. Orice prietenă a lui Scout este şi prietena mea.

Doamna M. A aranjat pe o tavă un munte de orez, pe deasupra căruia a pus linte cu sos şi cartofi tăiaţi în bucăţi mari, şi ne-a adus pahare din sticlă cu un ceai închis la culoare, cu arome bogate de scorţişoară şi cuişoare. În timp ce mâneam, a tras un scaun lângă masă şi s-a aşezat, cu picioarele ei lungi unul peste celălalt, şi cu braţele încrucişate peste tunica ei de chef, şi a ascultat relatarea lui Scout despre aventurile noastre din ultimele câteva săptămâni. Cina era extraordinară — chiar dacă ghiveciul n-ar fi fost singura noastră alternativă. Şi îţi dădea senzaţia de normalitate. Doar noi trei în bucătăria unei patiserii aglomerate, servind cina şi punându-ne la curent cu ultimele noutăţi.

Era evident că Scout îi era tare dragă doamnei M. Nu ştiam exact ce anume le lega — cu toate că presupuneam că cel mai tânăr dintre fraţii Mercier fusese ţinta Secerătorilor şi că Scout îl scosese din ghearele lor. La urma urmelor, cu aşa ceva se ocupa

Enclava Trei.

Când am terminat de mâncat, doamna Mercier ne-a condus până la uşa din faţă a patiseriei. Ziua lor de muncă se încheiase, aşa că patiseria se închidea. Plăcuţa cu semnul deschis fusese întoarsă pe cealaltă parte, iar Henry stătea în faţa vitrinei, pulverizând pe ea cu o soluţie de curăţare pentru sticlă şi apoi ştergând-o.

Doamna Mercier a îmbrăţişat-o pe Scout, apoi m-a îmbrăţişat şi pe mine.

— Am de terminat un tort pentru mâine. Luaţi-vă nişte gustări pentru voi şi pentru colegele voastre de apartament, dacă vreţi.

A dispărut în camera din spate, lăsându-ne pe mine şi pe Scout să căscăm gura la vreo şapte metri buni de vitrine pline cu dulciuri.

— Doamne Dumnezeule! Am exclamat eu, încercând să cuprind totul dintr-o privire.

Nici măcar nu-mi era foame, dar cum puteam să las să-mi scape o asemenea ocazie? M-am gândit la tatăl meu — era exact genul de alegere pe care adora să o facă. Probabil că şi-ar fi petrecut zece minute plimbându-se înainte şi înapoi, de la un capăt la altul al vitrinelor, cugetând la arome şi la calorii şi la ce anume ar merge mai bine cu cafea sau cu vin.

O oprire la gogoşerie dura, de obicei, minimum cincisprezece minute.

Scout părea la fel de pătrunsă. Avea o expresie foarte preocupată, precum a unui om de afaceri.

— Misiunea ta, Parker, în caz că vrei să o accepţi, este să alegi un produs din vitrina cu patiserie. E o alegere dificilă. Riscurile sunt pe măsură…

— Ce ciudată poţi să fii, a remarcat Henry, în timp ce freca geamul, facându-l să scârţâie.

— Aiurea, a răspuns Scout clătinând din cap. Tu eşti ciudatul.

— Îhî, a făcut el cu îndoială în glas.

Şi-a pus sticla cu detergent pentru spălatul geamurilor şi sulul de prosoape de hârtie pe vitrină, apoi s-a dus în spatele ei.

— Ei bine, găgăuţelor, ce doriţi la desert?

Scout s-a aplecat spre mine.

— Din orice iei eu mănânc jumătate.

— E bine de ştiut, am comentat eu, apoi am arătat cu degetul spre un sandvici făcut din două inele de foitaj umplute cu cremă

şi presărat cu migdale pe deasupra. Iau unul din astea.

— Excelentă alegere, a apreciat Henry. Ai mai mult bun-gust decât unii oameni.

Scout a pufnit pe nări.

Henry l-a împachetat într-o cutiuţă albă, i-a închis apoi capacul şi mi l-a dat zâmbind. După aceea s-a întors spre Scout.

— Şi tu, micuţă domnişoară găgăuţă? Ce doreşti?

— Eu nu sunt o găgăuţă.

— Bine, tocilara. Ce doreşti?

De data asta, Scout a scos limba la el, dar asta nu a oprit-o să-i arate o tartă micuţă cu fructe care arăta de parcă ar fi fost lăcuită cu glazură.

— O tartă, te rog, i-a cerut ea lui Henry.

El i-a pus o tartă în cutie şi după ce a necăjit-o jucându-se cu cutia vreun minut-două (ba i-o dădea, ba nu i-o dădea), i-a dat-o în cele din urmă.

— Să aveţi un weekend grozav, puştoaicelor, ne-a urat el, in timp ce Scout şi cu mine ne îndreptam spre uşă.

— La fel şi ţie, ciudatule.

Am ieşit, făcând clopoţelul de la uşă să sune, şi am ajuns din nou în aglomeraţia şi agitaţia oraşului Chicago. Cupluri mergând la cină şi turişti facându-şi ultimele cumpărături se plimbau în susul şi în josul bulevardului Erie. Chiar dacă în mod oficial săptămâna de lucru se terminase, ritmul oraşului mi părea să încetinească. Mă întrebam cât i-ar fi trebuit oraşului Chicago să ajungă la fel de calm şi de liniştit ca micuţul meu oraş natal, Sagamore…, şi pun pariu că vânturile îngheţate de iarnă şi cei câţiva centimetri de zăpadă ar fi reuşit probabil cu brio să producă transformarea.

— Sunt nişte oameni buni, a remarcat Scout în timp ce traversam strada.

— Mi se par nişte oameni grozavi. Băiatul cel mai mic…

— Alaine, m-a completat ea.

— A fost ţinta Secerătorilor?

Ea a dat din cap.

— Da. Mergea la şcoală împreună cu Jamie şi Jill. L-au identificat pe când era destul de dus — era deprimat tot timpul, nu mai interacţiona cu familia lui. Şi cum să nu interacţionezi cu o asemenea familie? Sunt grozavi.

— Par într-adevăr cool, am aprobat-o eu. Şi se vede clar că

doamna Mercier ţine foarte mult la tine.

— Şi eu ţin foarte mult la ea, a admis Scout. E o dovadă că, uneori, oamenii intră în viaţa ta pe neaşteptate. Aşa se construiesc familiile, ştiai asta?

Deoarece fusesem abandonată de părinţii mei la o şcoală după care nu mă dădeam în vânt — şi o cunoscusem pe Scout în prima mea zi la Sfânta Sofia—, o ştiam, în mod categoric.

— Da, i-am confirmat eu. Înţeleg. Tu şi Henry vă aveţi destul de bine.

— Ha, a făcut ea. Henry e un ciudat în sinea lui. Doar că nu vrea s-o recunoască. Se uită la orice film ştiinţifico-fantastic pe care pune mâna, doar că nu vrea să le spună prietenilor lui chestia asta. Joacă baseball, aşa că SF-ul nu e admis, ştii tu, pe faţă, sau habar n-am.

Coboram repede strada, cu produsele de patiserie în mâini.

— Eşti gata să vorbeşti despre ceea ce treci sub tăcere?

Mi-am trecut degetele peste protuberanţele gardului din beton ce înconjura Sfânta Sofia.

— Nu chiar.

— Ştii că sunt aici ca să te sprijin, corect?

— Ştiu.

M-a luat pe după umeri.

— Nu-ţi doreşti câteodată ca lumea să se oprească, pur şi simplu, din mersul ei pentru câteva ore, ca să-ţi dea ocazia să recuperezi tot ce ai pierdut?

— Sigur că-mi doresc.

A rămas tăcută preţ de o secundă.

— Cel puţin, ne-am ales cu desertul.

Presupun că şi asta era ceva.

Abia după două ore, în timp ce stăteam împreună cu Scout în camera ei, ascultând o compilaţie muzicală din anii 1990, m-am simţit în sfârşit în stare să vorbesc.

Din boxe se revărsau acordurile melodiei Jump Around, bubuind în toată camera. Scout stătea cu picioarele încrucişate pe pat, zvâcnind din cap în timp ce fredona versurile fară glas, cu Grimoire-ul ei în poală. Din moment ce planul meu de a schiţa clădirea FCS eşuase, stăteam pe jos, ocupându-mă de detaliile desenului cu mănăstirea: umpleam textura zidului zgrunţuros din cărămidă şi piatră, ciugulind în acelaşi timp din foitajul meu. Şi Scout avea dreptate în privinţa asta — poate că

era datorită friştii bătute (din cea adevărată!), sau poate datorită zahărului (din belşug) —, dar cert e că mi-a fost de ajutor.

Într-un final, am lăsat deoparte caietul cu schiţe, mi-am pus mâinile în poală şi mi-am ridicat privirea spre ea.

— Putem să stăm de vorbă despre ceva?

Ea s-a uitat la mine.

— Ai de gând să ne despărţim?

— Vorbesc serios.

Ea a făcut ochii mari şi a luat telecomanda ca să închidă muzica.

— Oh, sigur. Sigur că da.

A îndoit pagina pe care o citea din Grimoire, după care a închis manualul şi şi-a unit palmele.

— Doctorul e la dispoziţia dumneavoastră.

Şi uite-aşa, stând acolo, jos, pe podeaua din dormitorul ei, i-am relatat ce văzusem la FCS şi ce aflasem din vizita mea ulterioară în biroul lui Foley.

Şi după aceea i-am pus întrebarea care mă speria îngrozitor de tare.

— Fac un soi de cercetări genetice strict secrete, aşa că au trebuit să mă planteze într-un internat ca să poată pleca din ţară să-şi vadă de munca lor. Şi noi ştim că Secerătorii foloseau sanctuarul pentru nişte chestii medicale. Ce-ar fi dacă…?

Scout a ridicat o mână.

— Nici măcar să nu spui una ca asta cu glas tare. Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva. Nu-i cunosc pe părinţii tăi, dar te cunosc pe tine. Eşti o persoană bună, cu o inimă la fel de bună, şi ştiu că te-au crescut în spiritul grijii faţă de oameni. Altfel, ai fi umblat cu gaşca fiţoaselor acum, în loc să-ţi refaci forţele pentru orice s-o ivi pe ţeavă mâine — făcând exact ceea ce trebuie. Ar fi groaznic. Lily, nu ştiu exact ce fac părinţii tăi în momentul de faţă. Dar ştiu un lucru — ei nu-i ajută pe Secerători. Cu niciun chip.

— Dar…

A ridicat un deget.

— Ştiu că vrei să mi-o spui în aşa fel încât să te pot contrazice. Dar să n-o faci. Nici măcar să nu aduci vorba de asta. Cu niciun chip. E o coincidenţă. Recunosc că, de vreo două ori, săptămâna asta, ne-au ajuns la urechi nişte aiureli legate de

medicină sau de genetică, dar până şi coincidenţele au, de obicei, explicaţii raţionale. Iar tu nu gândeşti raţional acum. Părinţii tăi nu sunt ca ei. Ştii asta, corect?

Mi-a trebuit o clipă — o clipă în care să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le ştiam despre părinţii mei în momentul de faţă —, dar, în cele din urmă, am încuviinţat din cap. Avea dreptate. În ciuda tuturor întrebărilor pe care le aveam în legătură cu detaliile muncii lor, îi cunoşteam pe ei, aşa cum erau. Ştiam că tatălui meu îi atârna părul în ochi, că-i plăcea să pregătească micul dejun duminica dimineaţa şi să spună glume oribile, de-a dreptul oribile. Ştiam că mama era întotdeauna foarte serioasă şi se asigura că mănânc legume verzi, dar îi plăcea să-şi facă pedichiura în timp ce citea reviste de scandal.

Îi ştiam aşa cum erau ei în adâncul inimii.

Scout trebuie să fi văzut schimbarea de pe figura mea.

— OK?

— OK, am răspuns eu.

— Cu ceva mai mult entuziasm, Parker.

— OK

— Probabil că o să afli că părinţii tăi sunt în Germania lucrând, în mod strict confidenţial, la vreun nou rimei sau aşa ceva. Ooh, sau în spionaj. Crezi că fac chestii de spionaj?

Mi l-am imaginat pe tata în rolul lui Jason Boume, sau pe mama în rolul unui agent secret.

— Nu chiar. Totuşi, nu e stilul lor.

— Rămânem la rimei, atunci. Să presupunem deci că lucrează la un nou rimei.

Telefonul meu şi-a ales să sune tocmai în acest moment. L-am luat repede în mână, întrebându-mă dacă sincronizarea părinţilor mei era, într-adevăr, atât de excelentă. Dar era Jason. Aproape excelent, totuşi.

— Hei. Cum îţi petreci seara de vineri?

— Fără evenimente remarcabile, i-am spus eu. Ceea ce, în mare parte, era adevărat. Ce se mai aude pe la Montclare?

— E seara de poker. Doar că niciunul dintre noi nu are bani, drept urmare jucăm pe Fritos. Pe care Garcia îi mănâncă de zor — Garcia, ia mâna de pe economiile mele, omule! Cum pot să mai intru în joc doar cu patru Fritos?

Am zâmbit uşor, fără să vreau. Scout şi-a dat ochii peste cap şi s-a trântit pe spate pe pat.

— Of! Iubirea în floare mă îngreţoşează de-a binelea.

Am scos limba la ea.

— Şi în legătură cu ziua de mâine. Ce-ai zice dacă apar pe acolo la prânz?

— E bine la prânz. În ce ţinută?

— În ţinuta normală a lui Lily. Minus fusta ecosez. Vreau să spun că… ar fi cazul să porţi o fustă oarecare, sau niscaiva pantaloni…, dar nu e nevoie să porţi fusta ecosez, din moment ce e sâmbătă.

— Ai stat prea mult prin preajma lui Michael.

A chicotit.

— Oricum, distracţie plăcută, fetelor. Pe mâine, OK?

— OK. Noapte bună, Jason.

— Noapte bună, Lily.

Am închis telefonul şi l-am ţinut în căuşul palmelor câteva secunde. Vina mă apăsa ca un pietroi în stomac.

Scout s-a rostogolit pe burtă şi s-a uitat la mine.

— Ei, drăcie? Ce mai e, acum?

Mi-am umezit buzele. Dacă tot îmi începusem confesiunea, cel mai bine era să o duc până la capăt.

— Îţi aduci aminte că zilele trecute am ieşit la prânz ca să desenez?

— Sigur că da. De ce?

— Ei bine, de fapt nu am reuşit să desenez absolut nimic. Mi-a fost distrasă atenţia, ca să spun aşa.

— Distrasă?

— De Sebastian Born.

Scout s-a ridicat în capul oaselor clipind de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu mă aşteptam să aud una ca asta.

— M-a găsit pe trotuar. Mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu mine.

— Despre ce?

— Despre blestemul focului. Se simte responsabil, cred, pentru faptul că eu am ajuns să deţin puterea magică. I-am spus că nu vreau să vorbesc cu el, că nu suntem prieteni. Dar el mi-a cerut apoi să mergem undeva să stăm de vorbă.

— Ei bine, doar n-o să faci aşa ceva. Cu siguranţă că n-o să te duci cine ştie unde să stai de vorbă cu el… Când a realizat adevărul, i-a picat faţa. Oh, Lil. Ai şi facut-o, nu-i aşa?

— Am traversat strada şi am mers în locul ăla unde se mănâncă taco.

— La Taco Terry’s?

Am dat din cap.

— Te-ai întâlnit cu un Secerător la Taco Terry’s?

Am ridicat din umeri.

Ea şi-a plecat ochii în poală, cu fruntea încreţită de gândurile care o măcinau.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nici eu.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi sucesc gâtul pentru că te-ai dus cu el, sau să te felicit pentru spionarea taberei adverse.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Vreau mai multe informaţii înainte să-mi sară ţandăra de-a binelea.

— Mi-a ţinut un discurs despre ce înseamnă să fii Secerător. Despre faptul că nu e un lucru chiar atât de rău pe cât crede lumea. Despre cum magia poate deveni forţa schimbării în lume, chiar dacă presupune sacrificii umane.

— Doar n-oi crede aşa ceva!

I-am aruncat o privire lipsită de orice expresie.

— Cred că argumentul sacrificiului ar fi ceva mai credibil dacă ne-ar putea arăta o chestie decentă pe care să o fi făcut pe lumea asta, în adevăratul sens al cuvântului.

— Destul de corect. Dar care a fost intenţia lui? Voia să te atragă de partea lor, sau ce altceva?

— Nu ştiu. Am senzaţia că joacă un joc oarecare, numai că nu-i cunosc regulile. Dar mi se pare că el crede cu toată convingerea că — nu ştiu cum să spun — au nişte merite în ceea ce fac.

— Asta e tactica Elitei întunecate, a afirmat ea. Aşa îşi construiesc ei armata de Secerători. „Gândeşte-te la toate lucrurile minunate pe care le putem face cu toată această putere magică!” Dar când ai văzut ultima oară vreunul din acele lucruri minunate?

Am aprobat-o, dând din cap.

— Mai mult chiar, mi-a arătat cum să fac ceva.

— Ceva?

— Mi-a arătat cum să-mi transform puterea magică într-o scânteie — cum să creez această micuţă moleculă de energie.

— Şi ţi-a arătat aşa ceva la Taco Terry’s?

Am încuviinţat.

Ea a clătinat din cap.

— E atât de… bizar.

Am rămas amândouă tăcute un minut.

— Ţi-a sărit ţandăra de-a binelea?

I-a trebuit destul de mult să răspundă.

— Mă bucur că eşti teafără. Şi aş putea să stau aici şi să urlu la tine fiindcă ai fost total lipsită de precauţie, dar ai făcut exact ceea ce aş fi făcut şi eu.

S-a uitat fix la mine.

— Nu te-ai dus cu el doar fiindcă e un tip sexy, nu-i aşa?

I-am aruncat o privire inexpresivă.

— Hei! A exclamat ea ridicând mâinile. Nu sunt oarbă. Doar fiindcă e rău până-n măduva oaselor nu înseamnă că poţi face abstracţie de înfaţişarea lui — înalt, brunet şi frumos —, care te atinge la coarda sensibilă. Cel puţin, mi-ai spus că ai profitat de ocazie ca să-l iei la întrebări.

— Am încercat, am precizat eu, dar nu am obţinut cine ştie ce. A afirmat că nu ştie nimic despre Lauren şi despre — cum o cheamă pe cealaltă fată?

— Cea care cântă la cornul francez?

Am dat din cap.

Ea şi-a ridicat bărbia în vânt, ţinând ochii strâns închişi.

— Joanne sau Joley sau altcumva? Hai să-i spunem cântăreaţa la cornul francez şi atât.

— Oricum, l-am întrebat despre ele, iar el mi-a confirmat teoria Grimoire-ului.

Scout a pălit uşor.

— Adică mă vor pe mine?

— Da. Sau, mai degrabă, vor manualul tău de farmece. Dar cred că am băgat spaima în el.

Pe chipul lui Scout a apărut o expresie de îndoială destul de jignitoare la adresa mea. Am aruncat cu o pernă în ea.

— Pot să fiu o fiinţă feroce, la nevoie.

— Asta doar fiindcă ai un lup în spate care e gata oricând să facă orice pentru tine.

— Nu-i chiar aşa. Şi te-ai abătut de la subiect. Sebastian a negat că ar şti ceva despre monştri, dar aici intervine partea cea mai ciudată — mi-a recomandat să mă duc să mă întâlnesc cu

vampirii. Mi-a spus ceva despre „cei care lipsesc” şi că trebuie să stăm de vorbă cu Nicu ăsta ca să ne dăm seama ce se întâmplă de fapt.

— Un Secerător care ne aruncă în braţele vampirilor războinici. Mda, chestia asta sună ceva mai verosimil.

— Da’ care-i treaba cu cei care lipsesc?

— Ce vrei să spui?

Mi-am schimbat poziţia genunchilor, ca să mă aşez turceşte.

— Îţi spune ceva?

— Nu neapărat. Adică, nimic altceva în afară de faptul că am fost răpită şi aşa mai departe.

Vocea ei era uscată ca iasca.

— Mda, cam tot la asta m-am gândit şi eu. A spus, într-adevăr, că pe Jeremiah îl interesează persoana ta.

Scout a mai pălit puţin.

— Tre’ să-ţi spun că chestia asta mă lasă rece.

— Facem o pereche pe cinste, nu-i aşa? Sunt pe urmele tale fiindcă eşti un fel de vrăjitoare-minune, iar eu sunt un soi de Adeptă trăsnită care mânuieşte blestemul focului.

— Ştii ceva, am putea transpune întreaga poveste într-o revistă cu benzi desenate.

— Cine ar vrea să citească despre nişte adolescente cu coşuri care au probleme nu numai cu băieţii, ci şi cu magia?

Ne-am uitat una la cealaltă şi am izbucnit în râs.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— E deschisă, a strigat Scout.

Mânerul s-a răsucit şi în pragul uşii şi-a făcut apariţia Lesley, clipind din ochii ei mari.

— Trebuie să vă arăt ceva, ne-a anunţat ea.

— Ce? A întrebat-o Scout.

— Nu ştiu sigur ce anume, dar cred că intră sub jurisdicţia voastră.

Fără să mai scoată vreo vorbă, Scout şi-a pus lucrurile în geantă. După toate aparenţele, se bizuia pe faptul că Lesley văzuse ceva demn de luat în seamă.

— Să mergem.

Să mergem” era, desigur, mai uşor de zis decât de făcut, din moment ce ne-am trezit împresurate de gaşca fiţoaselor. Când am ieşit toate trei în camera comună, am găsit-o pe Veronica îndreptându-se spre dormitorul lui Amie, cu un teanc de reviste în braţe. Purta genul acela de haine şleampete pe care fetele frumoase îşi permit să le poarte fără să rişte să fie criticate — şlapi, părul blond strâns într-un conci dezordonat, pantaloni largi de trening cu manşetele suflecate şi un maiou.

Veronica s-a oprit, punând mâna liberă pe mânerul clanţei şi privindu-ne cu ochi cercetători.

— Ce faceţi?

Am făcut un mic salt înainte pentru ca Scout să închidă uşa în spatele nostru şi să-şi pună geanta pe umăr.

— Mergem să căutăm un loc liniştit unde să putem învăţa. Tu ce faci?

Veronica a ridicat revistele la vedere.

— Se înţelege de la sine, nu?

— Excelent, a spus Scout. Spor la citit.

— Ştiu că se petrece ceva, ne-a avertizat ea. Nu ştiu ce anume, dar ştiu că aşa e.

— Ceva? Te referi cumva la faptul că M.K. Iese pe furiş noaptea să se vadă cu prietenul ei?

Am afişat un zâmbet inocent.

Veronica abia s-a abţinut să nu mârâie, dar nu m-a slăbit din ochi.

— Aveţi de gând să vă întâlniţi cu Jason? M-a întrebat ea.

— Bine-nţeles că nu, am negat eu, dar am simţit cum mi se urca roşeaţa în obraji.

Niciodată n-am ştiut să mint prea bine şi fusesem, în mare parte, onestă — nu plănuiam să ne întâlnim cu el—, dar cine ştie ce surprize ne rezerva noaptea?

— Dar cu John Creed?

Din nou pomenea de el. Veronica era, în mod vădit, obsedată de Creed. De ce nu-l suna, pur şi simplu, pe tip ca să-i dea o întâlnire?

— Avem de gând să învăţăm, a repetat Scout. Şi-a deschis geanta ca să-i arate Veronicăi manualul de istorie a artei. Vrei să vii cu noi?

Veronica ne-a cântărit din priviri un moment.

— Nu, mulţumesc, ne-a refuzat ea.

În timp ce ne îndreptam spre uşă, nu a mai spus nimic altceva, dar când am ieşit i-am simţit ochii în ceafa.

Lesley ne-a condus prin Sala Mare, apoi prin clădirea principală. Când am ajuns acolo, ne-a dus jos, in subsol, pe drumul pe care obişnuiam să mergem la uşa boltită.

— E aici, jos, ne-a anunţat ea, arătând undeva in josul scărilor.

— Ce este? Am întrebat eu, simţind cum mă cuprinde o stare de nervozitate.

— O să vedeţi.

— Vrei să-mi faci o favoare? A rugat-o Scout. Poţi să rămâi aici, sus?

Lesley nu a răspuns, dar Scout părea să fi luat tăcerea ei drept asentiment, aşa că m-a apucat de cot şi m-a tras în jos pe scări.

Am descoperit ceea ce văzuse Lesley în momentul când am ajuns pe coridor, chiar înaintea uşii boltite — o dâră groasă ca o frânghie, cu aspect mucilaginos, care ducea spre uşa boltită, larg deschisă. Protecţiile nu licăreau.

— Of, la naiba!

— Crezi că e de la…

— De la ce altceva poate fi?

A studiat dâra mucilaginoasă cu sprâncenele împreunate.

— Trebuie să fie de la creaturile alea. Poate că protecţiile nu au ţinut mult timp.

— Temperance s-a evaporat după o vreme, i-am amintit eu. Chiar şi cu o doză suplimentară de putere magică, protecţiile poate că nu ar fi ţinut o veşnicie. Poate că Secerătoarele alea le-au spart din nou şi chestiile alea ca nişte şobolani au intrat după ele.

— Şi, după aceea, şobolanii le-au mâncat pe fete? A întrebat ea plină de speranţă.

— Sau au făcut o alianţă.

Scout a încremenit locului.

— Asta ar fi foarte, foarte rău. Secerătorii sunt îngrozitori. Secerătorii împreună cu acoliţii lor sunt şi mai îngrozitori, dincolo de orice închipuire.

— Care este cealaltă alternativă?

— Poate că doar au fugit după fete.

Amândouă ne-am ridicat privirile. Lesley stătea la capătul coridorului cu mâinile încrucişate la piept.

Scout i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Ţi-am spus doar să ne aştepţi sus.

Lesley şi-a ridicat nasul în vânt şi a ripostat cu o voce pe care nu o mai auzisem până acum:

— Nu sunt un copil mic, aşa că nu mai vorbi pe tonul ăsta cu mine.

Lui Scout i-a trebuit o clipă să-şi revină, ca apoi să bată în retragere.

— Ai dreptate, a spus ea. Îmi pare rău…, dar asta nu înseamnă că…

Lesley a întrerupt-o tăind aerul cu mâna.

— V-am spus că o să vă ajut, ne-a reamintit ea. Şi n-o să plec de aici doar din cauza unor chestii mucilaginoase. La propriu.

Scout a întârziat din nou să-i dea răspunsul. Am înţeles de ce — chiar şi după ce eu începusem să deţin puterea blestemului focului, ea ezitase să mă introducă în lumea ei. Îşi facea griji în privinţa siguranţei mele. La urma urmelor, dacă vreun Secerător credea că deţin informaţii despre Adepţi, atunci ei puteau să se folosească de mine pentru a le obţine. Era probabil aceeaşi teamă pe care o încerca şi faţă de doamna M., şi faţă de prietenul ei, Derek, care lucra la o băcănie de lângă şcoală.

— E periculos, a declarat Scout într-un final, să ştii prea multe.

Lesley a făcut un pas înainte.

— Ştiu ce cred oamenii despre mine. Că sunt ciudată. Că ori învăţ, ori exersez la violoncel, dar nu sunt în stare de nimic altceva.

A scuturat din cap.

— Faptul că nu sunt un fluturaş de societate nu înseamnă că nu sunt isteaţă sau capabilă. Ba sunt, a insistat ea. Sunt şi loială, pe deasupra. Nu vreau decât o şansă să fiu ceva mai mult decât fata ciudată, chiar dacă voi două sunteţi singurele care ştiu acest lucru.

A tăcut preţ de un minut. Nu ştiam sigur ce gândea Scout, dar eram impresionată. Câţi prieteni găseşti care să se pună la dispoziţia ta necondiţionat — cu tot pericolul la care se expun, cu toată teama de necunoscut — deoarece vor să te ajute? Nu pentru că vor ceva în schimb, sau pentru că ar obţine referinţe

bune sau faimă, ci doar pentru că e lucrul cel mai potrivit pe care să-l facă?

— Şi pericolul? A întrebat Scout.

Lesley şi-a dat ochii peste cap.

— Faceţi un pas înapoi.

— Cum?

— Faceţi un pas înapoi.

Ne-am conformat, exact la timp. Fără niciun preambul, Lesley s-a răsucit pe un călcâi şi a lovit cu piciorul în aer atât de sus, încât i-ar fi smuls lui Scout cercelul din nas, dacă aceasta ar fi stat ceva mai aproape.

Scout a rămas cu gura căscată; şi eu la fel.

— Cum…, unde?

— Am centura neagră.

Scout i-a întins mâna.

— Poţi să spui că te-ai băgat de-a binelea. Bine-ai venit în comunitate.

Lesley a fluturat din mână, trecând repede peste politeţuri.

— Să începem cu începutul. Ce e de făcut cu… chestia asta?

— Dâra se termină pe coridor, am remarcat eu, aşa că, după toate aparenţele, nu au ajuns mai departe de-atât. Poate că au tras cu ochiul înăuntru, nu au găsit ceea ce căutau şi au plecat din nou.

— E o teorie, a admis Scout. Mai întâi de toate, haideţi să chemăm ceva ajutoare.

Şi-a scos telefonul.

— Îi voi spune lui Daniel ce s-a întâmplat. Va trebui să vină până aici şi să refacă protecţiile uşilor, din moment ce ei au găsit o breşă în farmecele noastre. Şi probabil că va trebui să curăţăm toate mucozităţile astea.

Lesley a ridicat mâna.

— N-am putea să aducem mai întâi gaşca fiţoaselor aici, jos?

Scout a bătut-o pe spate.

— Eşti o fată bună, Barnaby.

Lucruri peste care nu mă aşteptasem să dau când am sărit în avionul spre O’Hare ca să frecventez cursurile şcolii de Fete Sfânta Sofia: blestemul focului, vârcolaci (dar cel puţin în această privinţă aveam noroc), gaşca fiţoaselor, Adepţi Varsity atât de aroganţi.

Şi mucozităţile alea. O grămadă de mucozităţi pe care Lesley,

Scout şi cu mine trebuia să le curăţăm.

Păi ce altceva ar putea face o fată de şaisprezece ani decât să cureţe mizeria vâscoasă de pe podeaua unui subsol?

Dar trebuia să ştergem dovada. Dacă altcineva ar fi găsit dâra, s-ar fi ajuns, desigur, la nişte întrebări la care Scout nu era dispusă să răspundă. Ca să nu mai vorbim de riscul la care ne expuneam dacă ne întorceam aici, jos, ca să ne înfruntăm forţele cu careva. Chestia aia era tare alunecoasă.

Am găsit o găleată pe rotile cu un mop într-un oficiu de serviciu, câteva coridoare mai încolo, şi am împins-o până la coridorul alunecos. Scout şi cu mine am strâns mucozităţile, iar Lesley a folosit un prosop vechi ca să usuce podeaua.

Ne-au trebuit douăzeci de minute să curăţăm toată mizeria, dar, după ce am terminat, aproape că nici nu-ţi dădeai seama că acolo fusese scena unei activităţi paranormale.

Scout şi-a pus mâinile în şolduri şi a inspectat treaba făcută.

— Ei bine, eu cred că arată destul de grozav.

— Cel puţin nu arată ca şi cum încăperea ar fi fost năpădită de mucozităţi. Şi acum, ce urmează?

Scout s-a uitat la Lesley.

— Poţi să te duci înapoi, sus?

Înainte ca Lesley să apuce să protesteze, Scout a ridicat o mână ca s-o oprească.

— Nu înapoi în apartament. Voiam să spun să stai de pază sus, în capul scărilor. E puţin probabil ca cineva să-şi facă drum până aici, jos, dar am mai văzut noi şi alte cazuri.

În momentul când mi-a aruncat o privire plină de subînţeles, am scos limba la ea. Nu că nu ar fi avut dreptate.

— Poţi să stai cu ochii pe uşa din subsol şi să te asiguri că avem suficient timp să o închidem la loc?

Lesley a salutat-o milităreşte şi, fară nicio vorbă, a pornit de-a lungul coridorului.

Scout a urmărit-o cum se îndepărta de noi.

— OK, e ceva rău în faptul că mi-a plăcut la nebunie că m-a salutat?

— Asta înseamnă probabil că eşti făcută să fii Varsity şi să ai Adepţi JV oricând la cheremul tău.

— Chiar crezi că i-aş avea mereu la cheremul meu?

Scout îmi spusese cândva că intenţiona ca, la un moment dat, să candideze pentru un post în Consiliul Municipal. După

inflexiunile vocii ei, aveam impresia că avea de gând să conducă şi Enclava Trei într-o bună zi.

— Ei bine, tot atât cât eşti şi tu la cheremul lui Katie şi al lui Smith.

— Eu nu sunt la niciun cherem al lui Kate, al lui Smith sau al altcuiva. Stai puţin — ce înseamnă să fii la cheremul cuiva?

— Cred că înseamnă să îi faci pe plac ori de câte ori are poftă.

Scout a făcut o grimasă.

— Cred că asta şi fac, în cazul ăsta. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, şi aşa mai departe.

Telefonul ei a făcut bip şi Scout l-a scos iar din geantă.

— Daniel e pe drum. Ar trebui să ajungă aici în cincisprezece minute.

— Aşadar, iarăşi campăm în subsol?

A lăsat să-i scape un oftat, după care şi-a încrucişat picioarele şi s-a aşezat pe podeaua din piatră.

— Bănuiesc că nu ai adus nişte cărţi de joc cu tine, nu?

Estimarea lui Daniel nu a fost corectă. De fapt, i-au trebuit douăzeci de minute până să ajungă la noi. Şi-a făcut intrarea prin uşa boltită, pufăind de parcă ar fi alergat tot drumul prin tuneluri.

— Scuze. Am venit cât de repede am putut.

Şi-a pus mâinile in şolduri. Purta jeanşi şi un tricou portocaliu-fumuriu pe sub o jachetă subţire. A aruncat o privire de-a lungul coridorului.

— Aţi curăţat mizeria.

— Da, să trăiţi!

— Cât de multă era? Mai bine zis, cât de departe au pătruns în clădire?

Scout i-a arătat până unde fusese dâra.

— N-au ajuns departe, a tras ea concluzia. Dar nu ştiu sigur din ce cauză.

Daniel s-a încruntat, apoi a început să măsoare coridorul, de la un capăt la celălalt şi înapoi.

— Mai întâi fetele, acum şobolanii, poate şi fetele, a semnalat Daniel. Se tot întorc la Sfânta Sofia. De ce oare?

— Din acelaşi motiv pentru care au răpit-o pe Scout? I-am dat eu o mână de ajutor. Vor Grimoire-ul ei?

A părut să cugete la posibilitatea asta o clipă, după care a dat din cap.

— E cea mai bună teorie pe care o avem în momentul de faţă. Hai să presupunem că este şi cea adevărată şi, în consecinţă, să ne punem la punct apărarea.

S-a întors la uşă şi a început să o cerceteze cu atenţie.

— Protecţiile nu au ţinut, aşa-i?

Scout a scuturat din cap.

— Nu chiar. Poţi cumva să le faci permanente? De exemplu, să ne lase pe mine şi pe Lily să trecem de ele, dar nimeni şi nimic altceva să nu poată trece?

Daniel şi-a apăsat o palmă pe tăblia uşii, închizând ochii din pricina concentrării.

— Mda, probabil că aş putea s-o fac.

Părea că se pregăteşte să înceapă, dar eu mai aveam de pus încă o întrebare.

— Nu mergem după ei, ca să vedem, cel puţin, cât de departe au ajuns? Vreau să spun că nu putem lăsa şobolanii să alerge aşa, în voie, prin tuneluri.

S-a uitat la mine peste umăr, doar cu un ochi deschis.

— După ştiinţa mea, toţi Adepţii sunt în siguranţă, sub plapumă, la căldurică, în afară de voi, fetelor.

Nu a rostit şi continuarea, „care o căutaţi cu lumânarea”, dar am simţit-o în vocea lui.

— Aşa că nu există niciun risc iminent. Şi nici vreunul suficient de mare ca să justifice trimiterea voastră într-o misiune de vânătoare.

Nu puteam să mă pun cu o asemenea logică.

În timp ce Daniel se pregătea să întărească protecţiile, Scout i-a trimis un mesaj lui Lesley ca s-o anunţe că misiunea ei nocturnă se încheiase şi că aveam să ne întoarcem de îndată ce Daniel îşi termina treaba.

Metoda lui magică era destul de diferită de metoda lui Scout… şi de orice altceva văzusem eu. Scout îmi spusese că el era un protector. Poate că ei aveau brandul lor special de mojo. După ce a intrat în comuniune cu uşa, a scos din buzunarul jachetei o sticlă transparentă închisă cu un dop din ceramică, cu inel de cauciuc şi mecanism din sârmă, pe care a ridicat-o la lumină, ca să o verifice. Înăuntrul ei se învârtejea un nor alb, de parcă ar fi închis în sticlă o mică tornadă.

Daniel s-a aşezat turceşte pe jos, cu faţa spre uşă. Şi-a lipit buzele de dopul sticlei şi a tras de mecanism. Ceaţa a năvălit

afară. Daniel a închis ochii, zâmbind fericit, în timp ce aceasta se împrăştia în aer şi îl înconjura, învârtejindu-se în jurul lui precum o versiune magică a inelelor lui Saturn.

— Ce-i aia? Am întrebat-o în şoaptă pe Scout.

Ea a clătinat din cap.

— Nu sunt sigură.

Inelele se mai învârteau încă şi Daniel îşi ţinea în continuare ochii închişi. Apoi şi-a pus mâinile pe genunchi şi a început să-şi rostească incantaţia.

— Solitudine şi sacrificiu în întunecimea nopţii. Vizitator — duşman al binelui şi al luminii. Ascultă ruga acestui suplicant, protector al binelui, şi adu liniştea pe coridoarele acestui lăcaş cucernic.

Timp de o clipă, nu s-a petrecut nimic, apoi uşa a fost învăluită de o strălucire de lumină albă, din cauza căreia au început să-mi joace puncte negre uriaşe în faţa ochilor. Mi-au trebuit câteva secunde ca să scap de imaginile consecutive. Până când am reuşit să-mi recapăt din nou limpezimea privirii, ceaţa dispăruse, iar Daniel astupase deja sticla cu dopul din ceramică.

Scout a strâns din ochi.

— Data viitoare ai putea să ne avertizezi în legătură cu strălucirea, da?

El s-a ridicat în picioare, apoi şi-a pus sticla la loc în buzunar. Strălucirea începuse să pălească, uşa revenindu-şi la normal. Niciun bâzâit, nicio pulsaţie, niciun nit care să vibreze.

— Asta ar trebui să ţină, ne-a anunţat el, cel puţin până când găsesc o rută ocolitoare. În calitate de Adepţi, puteţi să intraţi şi să ieşiţi în voie. Îi va ţine numai pe Secerători afară — şi orice altceva vor încerca ei să târască înăuntru. Ne-a arătat cu mâna spre celălalt capăt al coridorului. E drumul înapoi spre Sfânta Sofia?

Scout i-a confirmat din cap şi am pornit cu toţii într-acolo.

— Ce era în sticlă? A întrebat ea când am început să urcăm scările care duceau la etajul al doilea.

Daniel i-a aruncat o privire piezişă.

— N-ai mai văzut silfide până acum?

Scout a arătat cu degeteul spre jacheta lui.

— Aia era o silfidă?

În mod surprinzător, chiar ştiam ce era o silfidă — sau ceea ce

se presupunea că este. Când eram mică, părinţii mei îmi dăduseră o carte de poveşti în care era o fabulă despre trei silfide — zâne cu aripi — care-i păcăliseră pe sătenii mândri, convingându-i să le dea toată frumuseţea şi tinereţea lor. Cred că morala povestrii trebuie să fi fost „Vanitatea te bagă în bucluc”. Dintotdeauna am avut senzaţia că arătau, în esenţă, ca nişte făpturi omeneşti mititele — nu precum nişte nori de ceaţă.

De parcă ar fi vrut să răspundă la întrebarea lui Scout, buzunarul lui Daniel a vibrat uşor.

— Erau multe silfide, a spus el, şi, din moment ce le tot simt cum se agită, cred că le-ai ofensat.

„Trebuie să fi fost la fel de mici ca fulgii de zăpadă ca să poată intra în sticluţa aceea”, am cugetat eu în sinea mea, întrebându-mă ce alte surprize îmi rezerva subsolul. Ce alte creaturi se ascundeau vederii, trăind printre locuitorii din Chicago, fără ca aceştia să aibă habar?

— Îmi pare rău, silfidelor, a spus Scout cu glas ridicat. Nu am vrut să vă jignesc.

— Probabil că nu e nevoie să zbieri.

— Păi, ce-ţi pasă ţie, că doar nu tu le-ai jignit, aşa-i? Trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie.

— Aş fi de acord cu asta dacă nu aş crede că ai facut-o pe nebuna sarcastică. Să presupun că mă conduci, într-adevăr, pe drumul spre ieşire din clădirea asta?

— Desigur, a spus Scout. O luăm pe la ieşirea fetelor rele.

Daniel a ridicat din sprâncene.

— „Ieşirea fetelor rele”?

— Daţi din picioare şi din gură, oameni buni. Daţi din picioare şi din gură.

Lesley plecase deja când am ajuns noi în capul scărilor, iar în clădirea principală era linişte. Scout i-a făcut semn lui Daniel să tacă, ducându-şi un deget la buze, şi am traversat în vârful picioarelor aripa administrativă, unde se aflau birourile — inclusiv cel al lui Foley.

— O luăm spre o ieşire secretă fără alarmă. Noaptea, pe aici se furişează afară din internat, şi tot pe aici se întorc, unele dintre fetele cele mai active de la Sfânta Sofia, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu se poate, s-a mirat Daniel.

Scout a dat din cap.

— Bine ai venit în lumea strălucitoare a internatului. Unde chestiile care bântuie noaptea sunt fie creaturi oribile…

— Fie adolescente la fel de oribile, am terminat eu fraza în locul ei.

Am mers în urma lui Scout prin coridorul principal al aripii administrative, apoi am intrat pe un coridor mai îngust care se desprindea din cel principal. Birourile păreau cufundate în întuneric…

— Elevelor, s-a auzit o voce în spatele nostru.

Am înlemnit locului şi ne-am răsucit pe călcâie. Foley stătea în cadrul uşii deschise, ţinând în mână un sfeşnic — din acelea demodate, din alamă — cu lumânarea aprinsă.

— Cred că s-a dat de mult stingerea.

Privirea i-a alunecat asupra lui Daniel.

— Domnule Sterling.

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi reamintesc că Foley îl cunoştea pe Daniel deoarece era profesorul nostru de arte plastice.

— Îmi pare rău că v-am cotropit teritoriul, s-a scuzat el, dar am avut o mică misiune.

— O misiune?

— Interlopii, a intervenit Scout. Secerătorii erau chiar la porţile noastre, ca să spun aşa. Daniel a protejat uşa, iar noi îl conduceam afară din internat.

Am rămas pe coridor, în tăcere, preţ de o clipă, timp în care Foley se hotăra dacă să ne lase să plecăm mai departe sau nu. Din moment ce nu dăduse fuga să cheme poliţia fiindcă găsise un bărbat în internat în toiul nopţii, am presupus că avea idee de înclinaţiile magice ale lui Daniel.

Vocea i s-a înmuiat:

— Aveţi grijă ce faceţi, da?

— Pe cât ne stă în putinţă, doamnă, i-a răspuns Daniel. Şi… Îmi pare rău de fiica dumneavoastră. A fost o adevărată prietenă — şi o adevărată Adeptă.

Mi-am întors repede privirea şi am văzut o Foley cu o expresie îndurerată. Avusese o fată care fusese Adeptă? Şi o pierduse?

Foley începea, de fapt, să capete mai mult sens acum. Dar, înainte să apuc să scot vreo vorbă, expresia ei a devenit din nou autoritară. I-a făcut un semn din cap lui Daniel, apoi s-a întors cu spatele şi a plecat.

— Treceţi înapoi în pat, am mai auzit noi.

Am rămas puţin în tăcere, asta până când m-am uitat eu la Scout:

— Ştiai?

Ea a negat, scuturând din cap.

— Mai bine zis, bănuiam, având în vedere faptul că ea facea parte din comunitate, dar nu ştiam că a avut o fată — sau că a pierdut-o.

Ne-am uitat amândouă la Daniel. Pe frunte îi apăruseră cute adânci.

— N-am vrut să răscolesc amintiri neplăcute. Numele ei era Emily. Era o Adeptă care avea darul vegetaţiei. Putea să facă să crească viţe-de-vie şi copaci care să cuprindă, efectiv, clădiri întregi.

A făcut o pauză.

— Noi credem că a fost vorba de un atac al Secerătorilor.

— N-am ştiut, a spus Scout în şoaptă.

Am simţit cum mă apasă vina, ca un pietroi în stomac.

— Nici eu. Şi am fost destul de dură cu ea astăzi, ceva mai devreme.

— Noi ne străduim să facem tot posibilul pe baza informaţiilor pe care le avem, ne-a asigurat Daniel. Pentru moment, haideţi să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le putem schimba. Cum ar fi, de exemplu, să mă scoateţi de-aici.

Scout l-a aprobat cu o înclinare a capului, apoi ne-a făcut un semn cu mâna spre capătul coridorului.

— Pe aici, ne-a îndemnat ea.

Am continuat să mergem în linişte şi nu am mai scos nicio vorbă, până când Scout s-a oprit în faţa unei uşi vechi din lemn.

A încercat mânerul vechi din cristal de formă sferică.

— Nu e nicio lumină înăuntru, dar ne putem folosi de lanterne după ce închidem uşa.

Am intrat, am închis uşa după noi şi am scos lanternele, încăperea era spaţioasă, cu un tavan boltit, dar era aproape goală. Podeaua era din bârne vechi de lemn, iar de-a lungul unei laturi se afla un şemineu care acoperea aproape tot peretele. Era făcut din pietre deschise la culoare şi neşlefuite, încă pătate de funingine. Lângă şemineu era aşezat un scaun simplu din lemn, din acelea cu spătarul din stinghii.

M-a trecut un fior. Locul ăsta avea ceva înspăimântător— un scaun gol într-o cameră de altfel goală. Mi-o puteam imagina pe

Temperance locuind aici singură, aşteptând pe cineva să o convoace. M-am cutremurat din nou şi mi-am strâns mâinile în jurul umerilor.

— Ce este aici? A întrebat Daniel în şoaptă.

Scout s-a îndreptat spre un colţ al încăperii şi a început să pipăie podeaua.

— Nu ştiu sigur. Cred că, iniţial, aici a fost bucătăria călugăriţelor, asta înainte de construirea noii aripi. Aproape că nimeni nu mai vine pe-aici.

— Cu excepţia fetelor rele, am ţinut eu să subliniez.

— Cu excepţia lor, m-a aprobat Scout.

A tras de un belciug, deschizând apoi o veche trapă din podea.

— Un beci, ne-a explicat ea când am ajuns în dreptul ei.

Ne-a arătat cu degetul în jos.

— Este o cale de ieşire spre curte şi de acolo poţi să ajungi taman la intrarea principală. Fără nicio alarmă sau orice altceva.

Daniel a intrat în beci, dispărând în beznă. L-am urmat şi eu în jos, pe scări, iar Scout ne-a urmat pe amândoi.

Beciul arăta exact cum te aştepţi să arate un beci. Era întunecos şi mirosea a pământ jilav şi a plante. Scara ce cobora în subsol era din lemn, şi şubredă pe deasupra, la fel ca uşa care dădea în pajiştea laterală. Cei care transformaseră mănăstirea într-o şcoală cu clase de fiţe să fi scăpat din vedere uşa şubredă — sau să fi lăsat Foley în mod expres o cale de ieşire pentru Adepţi, în caz de nevoie?

Încă o întrebare, dar îmi făcusem deja plinul pentru noaptea asta.

Seara era răcoroasă, aşa că mi-am îndesat mâinile în buzunarele hanoracului şi i-am urmat pe Daniel şi pe Scout afară, în stradă.

— Mulţumesc pentru ajutor, ne-a spus el. S-ar putea să dau peste nişte puşti Varsity şi să-i rog să facă o plimbare prin tuneluri. Cred că aţi trecut prin destule peripeţii săptămâna asta.

— Nu pot decât să fiu de acord cu tine, a replicat Scout.

În cele din urmă, ne-am luat la revedere, iar Daniel a luat-o la fugă spre stradă, apoi a cotit-o la o intersecţie şi a dispărut din raza noastră vizuală.

— Ce săptămână am avut şi noi, a apreciat Scout în timp ce

urcam înapoi pe scara din lemn, ca să ajungem în clădire. Mai întâi monştrii cu colţi, apoi vampirii şi, acum, Secerătorii.

M-am oprit din drum.

— Ce-ai spus?

Scout mi-a aruncat o privire peste umăr, apoi a clipit din gene.

— Poftim?

— Chiar adineaori. Ce-ai spus?

— Oh, păi, să vedem: monştri cu colţi, vampiri, Secerători?

— Monştri cu colţi, am repetat eu. Ai mai spus-o şi zilele trecute — chestiile alea ca nişte şobolani cu colţi. Şi vampirii au colţi, nu-i aşa?

— Da. Şi ce-i cu asta?

Am încruntat din sprâncene.

— Păi nu ştiu ce să zic.

Eram pe punctul să spun ceva…, dar nu ştiam ce anume.

Ea mi-a arătat uşa.

— Haide. Noaptea e un sfetnic bun. Las-o să se strecoare în visele tale, sau cam aşa ceva.

— De fapt, am o idee mai bună.

— Da?

— Cred că trebuie să-i vizităm pe vampiri.

16

— Ce vrei să facem?

— Vreau să merg să-l văd pe Nicu. Monştri cu colţi, monştri cu dinţi mici şi ascuţiţi. Vreau să spun că e o chestie cu bătaie lungă, dar instinctul meu îmi spune că se petrece ceva acolo. Mai mult chiar, Sebastian a spus că trebuie să vorbim cu Nicu.

Am ridicat din umeri.

— Probabil că tocmai din cauza asta.

Privirea ei nu a fost tocmai prietenoasă.

— Carevasăzică, acum te iei după sfaturile lui Sebastian?

— Mă iau după singurul fir călăuzitor pe care-l avem la dispoziţie.

Ea a tăcut un moment.

— Nu se poate spune că vampirii au fost prietenoşi cu noi ultima oară când i-am văzut.

— Şi s-ar putea să nu fie prietenoşi nici de data asta. Dar ce alternative avem? Eu propun să vizităm sabatul lor şi să sărim de tot peste partea cu războiul pentru teritoriu.

— Oh, adică vrei doar să cutreieri printr-un sabat de diavoli setoşi de sânge şi să le cerşeşti ajutorul?

Am clătinat din cap.

— Nu să-l cerşesc, ci să-l cer în mod categoric. Mai ţii minte ce ne-a spus Marlena despre punctul slab al sabatului lui Nicu? Dacă nu au fost doar vorbe goale? Sebastian a pomenit ceva despre „cei care lipsesc”. Dar dacă Secerătorii au şi alte ţinte în afară de Adepţi?

Trăsăturile feţei i s-au înmuiat puţin.

— Crezi că se dau şi la vampiri?

— Nu ştiu, am admis eu. Dar dacă îi găsim pe vampiri şi ne oferim să-i ajutăm…

— S-ar putea să nu ne servească la micul dejun.

Am aprobat din cap.

— Exact.

Ea a lăsat să-i scape un fluierat.

— E riscant. Şi, chiar dacă nu ajung să ne mănânce, tot nu ştim cu exactitate unde se află sabatul lor.

— Nu, am recunoscut eu. Nu ştim. Dar ştim cine s-ar putea să ştie.

Un sfert de oră mai târziu, ne aflam în spatele unui taxi verde închis pe care era inscripţionat GIPSY, cu litere albe cursive. Ne îndreptam spre Buckman’s, unul dintre acele magazine demodate supraetajate care se aflau la câteva străzi distanţă de Sfânta Sofia. Nu ştiam prea bine de ce ne întâlneam într-un magazin universal, dar atunci când fata care are harta în mână îţi spune să sari, tu întrebi doar cât de sus.

Drumul cu taxiul a fost scurt, de aproximativ un kilometru. Dar tot timpul am stat cu ochii pe fereastră, admirând o parte a oraşului Chicago pe care nu o mai văzusem până acum — nici măcar nu fusesem în oraş, la suprafaţă, pe întuneric. Am trecut pe lângă zgârie-nori care se avântau spre cer, inclusiv pe lângă doi care arătau ca nişte ştiuleţi de porumb, cu maşinile înfipte în locurile de parcare lipite de marginile lor, ca nişte sâmburi micuţi din oţel. Am traversat un pod din fier peste ceea ce am presupus că era râul Chicago, apoi am trecut de copertina de la intrarea în Chicago Theater.

— O, Doamne! Am exclamat eu, întorcându-mi capul să-l văd mai bine în timp ce treceam prin dreptul lui. Ai văzut?

— Ce? A întrebat Scout.

— Pe firma teatrului — sub copertina de la intrare. Este un cerc încadrat într-un Y în spatele cuvântului „Chicago”.

— Lumea spune că Y-ul semnifică, probabil, braţele râului, ne-a lămurit şoferul de taxi, uitându-se la mine prin oglinda retrovizoare. Dai de asemenea semne peste tot, inclusiv la teatru. E destul de ciudat, zic eu, că apar pe clădiri şi aşa mai departe, dar asta e situaţia. Probabil că e o chestie legată de politică. La urma urmelor, doar suntem în Chicago, nu?

Scout şi cu mine am schimbat o privire. Mă întrebam dacă ea voia să-i spună în gura mare şoferului că simbolul de pe clădiri nu era, pur şi simplu, decorativ şi că reprezenta locurile unde Adepţii se luptaseră pentru sufletul oraşului Chicago. Dar, chiar dacă voia s-o spună, nu a scos o vorbă.

Ne-am oprit lângă o clădire înaltă şi pătrăţoasă, din care se desprindea un braţ cu un ceas uriaş ce atârna deasupra trotuarului.

— Magazinele sunt închise, să ştiţi, ne-a avertizat şoferul de taxi în timp ce Scout îşi scotea banii din geantă.

— Am venit doar să ne întâlnim cu părinţii noştri, i-a explicat ea dându-i banii şi deschizând portiera maşinii. Au fost la un spectacol.

Explicaţia a părut să-l mulţumească pe şofer, care a luat banii încuviinţând din cap şi urmărindu-ne prin oglinda retrovizoare în timp ce ne dădeam jos din taxi.

Afară, pe stradă, am găsit-o pe Detroit, care stătea chiar sub ceas. Purta o vestă maro peste o cămaşă cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni albi evazaţi prinşi în cleme pe bretele, cu o mulţime de buzunare. La gât îi atârna medalionul-hartă, iar în mână avea un baston demodat cu vârful argintiu.

— Vă mulţumesc că aţi venit să vă întâlniţi cu mine, ne-a spus când am ajuns în dreptul ei.

— Nu-ţi face probleme. Este în interesul tuturor să ne ocupăm de monştri, şi, dacă putem face asta prin intermediul vampirilor, chiar aşa o să şi facem.

Ea a ridicat din umeri.

— Care este planul vostru, de fapt?

— Vrem să stăm de vorbă cu Nicu, am spus eu, dându-i

explicaţia pe care o pusesem la cale în taxi (o explicaţie care nu implica şi confesiunea lui Sebastian). Şobolanii nu aveau cum să circule prin oraş fără să treacă la un moment dat prin Pedway. Şi, dacă au fost pe Pedway, asta înseamnă că vampirii ştiu de ei.

— Aşadar, vreţi să vorbiţi cu Nicu, a spus ea. Dar de ce cu Nicu, şi nu cu Marlena?

— El a părut un pic mai prietenos, a intervenit Scout, după ce mi-a dat de înţeles din priviri să-mi pun lacăt la gură. Aşa că încercăm cu el mai întâi.

Detroit părea să fi luat de bună explicaţia, deoarece a dat din cap, s-a apropiat de clădire şi a cercetat-o cu atenţie printr-una din uşile de sticlă. A bătut cu degetul în uşă.

— În clipa de faţă sunt, în mod oficial, derutată, a recunoscut Scout.

— Şi eu. Ce căutăm aici?

— Pedway-ul trece prin subsol, ne-a explicat Detroit, în timp ce un gardian cu un costum albastru îngrijit şi cu şapcă pe cap se îndrepta spre uşă.

„E închis”, a schiţat el din buze, arătând spre ceasul său.

Fără să pară intimidată, Detroit i-a făcut semnul păcii. După o secundă, gardianul a dat din cap şi a început procedura de descuiere a uşii cu o cheie legată de un inel uriaş.

— E un susţinător al păcii? S-a mirat Scout.

— I-am schiţat un Y, i-a explicat Detroit, arătându-i din nou semnul lui Scout. Este un semn recunoscut de comunitate. Iar domnul Howard, aici de faţă, este un membru al comunităţii, în toată regula. Aşa că purtaţi-vă frumos cu domnul Howard.

Dar Scout era mult prea preocupată de noul ei truc, aşa că nu avea timp de replici nelalocul lor — făcea semnul păcii, holbându-se la propriile degete.

— Genial, a remarcat ea, cu ochii măriţi de încântare.

— Va trebui să-i înveţi chestia asta pe Derek şi pe doamna M., am ţinut eu să subliniez, iar ea a încuviinţat din cap.

Domnul Howard ne-a ţinut uşa deschisă ca să intrăm. Odată intrate, a încuiat-o la loc.

— Aţi pornit la vânătoare de Secerători în noaptea asta? Ne-a întrebat el politicos.

— Nu chiar, i-a răspuns Detroit. Dar vă mulţumim pentru ajutor, domnule.

Domnul Howard a dat din cap, apoi ne-a făcut un semn spre

lifturi.

— La subsol, dacă vreţi să ajungeţi pe Pedway.

— Mulţumim, a replicat Detroit, după care am pomit-o din nou la drum.

— Pe bune, aş vrea să merg la Derek chiar acum ca să-i arăt treaba asta. Ştiu că nu e mare scofală, dar e ca o strângere de mână secretă. Nu v-aţi dorit niciodată să aveţi o strângere de mână secretă?

— Pe moment, nu pot să zic că-mi aduc aminte, am mărturisit eu, în timp ce o urmam pe Detroit printre standurile de cosmetice şi parfumerie. Dar, atâta vreme cât tu eşti încântată, şi eu sunt la fel de încântată.

Luminile principale erau stinse, dar arăta exact ca orice magazin universal: buticuri amplasate pe mai multe etaje în jurul unui atrium central. Deşi lucrurile din magazin erau modeme, restul era de modă veche. Mi-am ridicat privirea înspre atrium. Balcoanele extravagante străjuiau etajele de deasupra noastră ca nişte brăţări arhitecturale şi totul era acoperit de o calotă din sticlă glasată. Podeaua părea să fie din marmură. Locul ăsta trebuie să fi fost foarte interesant în zilele lui de glorie.

Am mers de-a lungul cărării din marmură ce ducea spre lifturi. Erau două; ambele aveau uşile din alamă gravată cu modele florale.

— Nu se zgârceau deloc la bani pe vremuri, nu-i aşa? A întrebat Scout.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Uşa liftului s-a deschis, şi am intrat. Detroit a apăsat cu putere pe butonul de subsol. Drumul de un etaj a fost scurt, dar neplăcut. Lifturile erau la fel de vechi ca şi magazinul şi se zgâlţâiau pe măsură.

Am ieşit într-o zonă cu tavane mai joase destinată, după indicatoare, toaletelor şi serviciilor pentru clienţi. Pe un coridor din faţa noastră atârna un indicator uriaş pe care stătea scris PEDWAY.

— Nu aveţi senzaţia că ne petrecem cel puţin treizeci la sută din viaţa noastră de Adepţi doar umblând dintr-un loc într-altul? M-am întrebat eu cu glas tare.

— O, Doamne, exact la asta mă gândeam şi eu! Astăzi suntem de-a dreptul telepatice.

— Într-adevăr, voi două sunteţi pe aceeaşi lungime de undă astăzi, a spus Detroit.

Şi-a deschis medalionul cu un bobârnac, apoi a proiectat harta-hologramă pe unul dintre pereţii coridorului. Porţiunea aceasta din Pedway era de fapt mult mai drăguţă decât cea pe care o văzusem ultima oară — podelele aveau ştaif: erau din piatră cu sclipici şi cu jardiniere lungi din lemn de-o parte şi de alta. Tavanul era alcătuit dintr-o bucată — un dreptunghi lung, strălucitor, ca un neon superuriaş.

Diagrama Pedway-ului arăta la fel ca harta metroului, cu marcaje roşii sub formă de picături — sânge, după cum am presupus eu — în câteva puncte de-a lungul traseului.

Detroit a cercetat cu atenţie traseul, apoi a dat din cap.

— Mda, încă vreo câteva intersecţii şi am ajuns.

A închis medalionul la loc, dintr-o mişcare, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o la drum, cu pantalonii ei enormi fâlfâindu-i în timp ce mergea. Echipamentul ei nu era propriu-zis sub acoperire, dar, la drept vorbind, nici să te duci acasă la vampiri nu era o chestie pe care să o faci aşa, pe furiş.

Am parcurs drumul în linişte, urcând şi coborând câte o rampă micuţă, dar rămânând, în general, la nivelul subsolului. După vreo câteva minute, peisajul a devenit ceva asemănător unui „spaţiu pentru birouri convertit într-o discotecă chic”. Podeaua era acum acoperită cu o mochetă industrială, portocalie, iar pereţii erau dintr-o cărămidă închisă la culoare.

Detroit s-a oprit în faţa unei uşi din sticlă cu un mâner lung de-a curmezişul ei — aşa cum vezi, de obicei, în biroul unui mail. A aruncat o privire în spate, spre noi.

— Aici e. Va trebui probabil să fiţi pregătite pentru blestemul focului şi tot tacâmul.

După ce noi am dat din cap în chip de răspuns, ea a împins de uşă. Setul de minijaluzele vechi de pe interiorul uşii a zdrăngănit ca nişte clopoţei de vânt. În aer s-a ridicat o trombă de praf cenuşiu.

Am aruncat o privire în jur. Intraserăm într-un birou abandonat, ale cărui separeuri pătrate, tapetate, încă mai stăteau în picioare. Dar, în loc să împartă încăperea în minibirouri, alcătuiau un labirint care pătrundea adânc în clădire. De undeva din spate se auzea muzică. Başii răsunau în boxe, făcând să vibreze şuruburile slăbite din pereţii

separeurilor. Nu recunoşteam melodia, dar cuvântul „paranoia” se repeta iar şi iar, la nesfârşit.

— Vampirii îşi fac cuib în fostele birouri? A întrebat Scout în şoaptă.

— Vampii îşi fac cuib în orice spaţiu liber pe care-l găsesc în Pedway, i-a explicat Detroit. De-a lungul pasarelei sunt spaţii de parcare, birouri, magazine de unde oamenii de afaceri îşi cumpără la repezeală ceva de mâncare, şi aşa mai departe.

— Ori de câte ori un birou se eliberează, sabatul are ocazia să se scindeze. Exact aşa a procedat şi Nicu.

După ce ne-am uitat ochi în ochi ca să ne asigurăm că eram pregătite, am pornit-o pe drumul şerpuit din labirint, îţi dădea senzaţia că se învârte în spirală, aruncându-te, în cele din urmă, într-un cerc uriaş înconjurat de alte separeuri pătrate… şi pline de vampiri.

Pe jos erau împrăştiate cuverturi şi perne în diverse nuanţe de cenuşiu, iar separeurile erau tapetate cu un material asemănător. Vampirii, tot în costumele lor de culoare închisă, leneveau sprijiniţi pe perne sau stăteau întinşi pe cuverturi, dar locul cel mai bun — un scaun transparent din plastic aşezat în mijlocul încăperii — era rezervat pentru honcho, căpetenia lor.

Nicu.

Acesta purta o haină lungă, în stil milităresc, pantaloni în aceeaşi nuanţă — gri-fer — şi stătea picior peste picior. În mână avea o cupă din cristal: nu putea fi nicio îndoială în privinţa conţinutului său, un lichid roşu-închis la culoare. Aruncându-mi ochii prin încăpere, mi-am dat seama că singura pată de culoare din cameră era acelaşi roşu-închis din paharele pe care le ţineau în mână ceilalţi vampiri. Asta explica izul sălciu care plutea în aer.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi m-am apropiat încetul cu încetul de Scout, cu mâinile strânse pumn, astfel încât vampirii să nu vadă că-mi tremurau.

Nicu ne-a făcut semn cu paharul în mână.

— Ia să vedem ce avem noi aici, a spus el cu un accent greoi. Micuţe rebele fară vreo cauză anume?

Vampirii au chicotit, dar el nu a aşteptat vreun răspuns din partea lor.

— Spuneţi-mi şi mie ceva, a continuat el. Ce se întâmplă cu cei care resping Elita întunecată?

— Lărgesc rândurile unei mulţimi confuze de oameni? A sugerat unul dintre vampiri.

Nicu a zâmbit somnoros.

— Exact. Şi nu există nicio îndoială asupra faptului că aţi venit de bunăvoie în cuibul nostru, aşa-i?

Şi-a plimbat privirea întrebătoare de la mine la Scout.

Instinctiv, aproape că am dat din cap, dar Scout a ridicat o mână.

— Nu răspunde la întrebarea asta, m-a pus ea în gardă. Dacă spui da, înseamnă că eşti de acord că ai venit aici de bunăvoie. Cu alte cuvinte, ai venit aici să le dai sângele tău. Am venit aici pentru informaţii, l-a anunţat ea. Fără tertipuri.

Nicu a izbucnit într-un hohot de râs ce semăna mai degrabă a lătrat.

— Aţi venit în casa mea, mi-aţi adus deja numai necazuri şi, cu toate astea, vreţi să-mi cereţi o favoare? Cu fiecare pas pe care-l faceţi ne puneţi in primejdie.

De parcă ar fi vrut să-şi întărească spusele, a sorbit o înghiţitură. Băutura i-a lăsat o dâră roşie în jurul buzelor, pe care a lins-o.

Vampirii au început să se ridice şi să se mişte, câţiva dintre ei răsfirându-se în jurul nostru, încercuindu-ne — şi tăindu-ne, din nou, calea de ieşire. Am înghiţit în sec de spaimă, dar mi-am deschis canalele minţii suficient cât să dau frâu liber energiei din mine. Voiam să fiu pregătită în caz de nevoie.

Unul dintre vampiri — o femeie într-o rochie cu guler pe gât — s-a îndreptat spre noi rotindu-se într-o spirală din ce în ce mai strânsă.

— Spate în spate, ne-a şoptit Detroit, şi am format un triunghi.

Mi-am întins mâinile, gata de atac, presupunând că Scout şi Detroit făceau acelaşi lucru cu puterile magice pe care le aveau la dispoziţie.

Dar de uitat, nu m-am uitat în spatele meu decât în momentul în care am auzit un chelălăit. Detroit îşi mânuia bastonul — cu vârful din argint — ca pe o armă. Şi după dâra roşiatică ce se prelingea pe braţul femeii-vampir, aceasta din urmă se apropiase prea tare.

Vampirii din centrul sabatului au tras-o pe femeie înapoi în mijlocul lor şi i-au oblojit rana de pe braţ. Ceilalţi au început să

se certe între ei, cu voci stridente. Nu înţelegeam ce spuneau. O parte din conversaţie se purta într-o limbă străină, mi s-a părut. Dar cealaltă parte era mai degrabă animalică decât umană, semănând cu scheunatul pisicilor care se încaieră. Ne-am strâns şi mai tare una în alta, atingându-ne omoplaţii.

— Linişte! A zbierat Nicu într-un final, gesticulând cu mâna în care ţinea cupa, făcând sângele să se reverse peste marginile ei din pricina mişcării.

După câteva clipe, în încăpere s-a aşternut totuşi liniştea. Asta nu înseamnă că vampirii s-au şi calmat — erau agitaţi şi se vânzoleau de colo-colo de parcă abia aşteptau să li se dea voie să se repeadă din nou asupra noastră.

Nicu s-a uitat urât la ei, dar a dat din cap spre noi.

— Spuneţi ce aveţi de spus.

— Am văzut ceva în tuneluri, i-am spus eu. Nişte creaturi. Nici oameni, nici animale. Goale. Cu urechi ascuţite. Cu piei mucilaginoase. Cu o mulţime de dinţi.

Am înghiţit în sec, dar m-am străduit să vorbesc tare şi răspicat.

— Şi terorizează tunelurile. Cineva le-a ajutat şi aproape că au pătruns în Sfânta Sofia în seara asta. Secerătorii — cei pe care voi îi numiţi hoţi — cred că ştiţi ceva despre ei. Ceva în legătură cu cei care lipsesc?

Nicu a tăcut. Un vampir din capătul îndepărtat al încăperii, un bărbat înalt îmbrăcat cu mai multe straturi de haine lungi, s-a repezit spre Nicu, cu veşmintele învârtejindu-se în jurul lui în timp ce alerga. A îngenuncheat lângă Nicu şi i-a şoptit ceva.

Nicu şi-a întors privirea. Când, în cele din urmă, a început să vorbească, vocea lui era atât de slabă, încât a trebuit să mă aplec spre el ca să aud ce spunea.

— Unul dintre copiii noştri lipseşte, a spus el, înfigându-şi un deget în piept. Unul dintre ai mei.

Scout şi cu mine am schimbat nişte priviri îngrijorate.

— Lipseşte unul dintre vampirii voştri?

El a confirmat din cap, apoi şi-a ferit privirea în timp ce o lacrimă îi şiroia pe obraz.

— De două luni încheiate. Nu am mai auzit nimic de ea. Nu am mai văzut-o. Iubitul ei este disperat şi ne temem că… nu mai este în viaţă.

— Şi voi credeţi că hoţii au fost implicaţi în treaba asta?

— Păi cine altcineva putea să facă aşa ceva?

— Marlena? Unul din celelalte sabaturi? Am auzit că vă luptaţi între voi.

Nicu şi-a şters lacrima de pe obraz şi a scos din nou un hohot de râs ca un lătrat.

— Vampirii nu fură din celelalte sabaturi. Poate că nu cădem de acord în toate privinţele, dar avem un simţ al onoarei suficient de dezvoltat.

Am dat din cap a înţelegere. Vampirii poate că n-ar fi făcut-o, dar Secerătorii ar fi facut-o în mod categoric. Şi dacă aveam dreptate în legătură cu sanctuarul, nu erau cu nimic mai presus decât Secerătorii în privinţa răpirii cuiva pentru a-i stoarce toată energia posibilă. Dar chestia cu onoarea putea să funcţioneze şi în cazul vampirilor?

— Ştii din ce cauză ar fi vrut să o răpească?

Nicu a clătinat din cap, dar vampirul de lângă el i-a mai şoptit ceva la ureche.

— Am auzit nişte zvonuri, a mai spus Nicu fară nicio tragere de inimă.

— Ce fel de zvonuri?

Mi-a întâlnit din nou privirea. De data asta, ochii lui erau extrem de dilataţi — cu orbitele întunecate.

— Zvonuri cum că hoţii nu sunt mulţumiţi de cei din tagma lor. Zvonuri cum că…

Nicu a făcut o pauză, întinzând cupa, pe care a luat-o imediat un bărbat de lângă el. Cu mâinile goale, s-a aplecat în faţă, s-a aşezat cu coatele pe genunchi şi ne-a fixat din priviri cu ochii lui teribili.

— Zvonuri cum că hoţii nu mai sunt mulţumiţi de scurtele lor vieţi omeneşti. Umblă după sângele nostru şi după secretul nostru.

Am încruntat din sprâncene.

— Secretul vostru?

— Secretul nemuririi vampirilor.

M-am uitat în jos, la podeaua acoperită cu pături, încercând să pătrund esenţa teoriei lui Nicu. El credea că Secerătorii răpiseră un vampir ca să-i ia sângele, gândind că, dacă aveau sângele, atunci aveau şi nemurirea, şi puteau folosi acea putere ca să-şi păstreze magia pe vecie.

Dar după aceea m-am gândit la ce spusese Temperance

despre sanctuar, şi m-am gândit şi la monştri. Am ajuns la concluzia că aveam o altă teorie. O teorie foarte, foarte urâtă.

M-am înfrigurat până-n măduva oaselor.

— Nu cred că îşi faceau griji doar din pricina sângelui, mi-am dat eu cu părerea, ridicându-mi din nou privirea spre Nicu. Şi cred că ştiu ce s-a întâmplat.

Toţi ochii s-au îndreptat spre mine. Mi-am înfrânat emoţiile şi am continuat. Vampiri sau nu, Nicu şi banda lui aveau dreptul să ştie.

— Am descoperit un nou sanctuar, o nouă clădire în care Secerătorii se ocupă de o anumită treabă. Ceva ce ţine de medicină. Şi creaturile pe care le-am văzut în tunel aveau trăsături asemănătoare vampirilor. Gheare şi — m-am sforţat să scot pe gură următorul cuvânt, tocmai într-un asemenea loc — colţi.

Scout s-a întors ca să se uite la mine, cu ochii măriţi de groază.

— Lily, nu. Nu e posibil aşa ceva. Nu se poate ca ei să fi…

M-am mulţumit doar să clatin din cap şi să-i las să tragă propriile concluzii.

— Crezi că l-au luat pe unul dintre ai mei — s-au folosit de unul dintre copiii mei — ca să construiască un soi de spurcăciune? Un soi de monstruozitate?

Nicu a scuturat din cap şi a fâlfâit o mână prin aer.

— Nu mai sunteţi bine-venite aici.

— Dar trebuie să-i găsim — să ne dăm seama cum…

— Nu! A strigat Nicu, ridicându-se de pe tron cu veşmântul căzându-i în jurul său. Nu mai sunteţi bine-venite. Întoarceţi-vă pe domeniul vostru şi nu mai vorbiţi niciodată despre această ticăloşie.

Nu am mai pierdut vremea cu discuţiile în contradictoriu.

Am pornit-o în grabă înapoi pe Pedway. Scout i-a trimis lui Daniel un mesa) în care îi aducea la cunoştinţă ce descoperiserăm — faptul că unul dintre vampirii lui Nicu era dat dispărut şi că se putea ca vampirul lipsă să fi fost folosit cumva de Secerători ca să creeze monştrii care se târau prin tuneluri şi încercau să se furişeze în Sfânta Sofia.

Să fi încercat Lauren şi portăreasa ei să spargă protecţiile doar ca să lase şobolanii înăuntru? Odată ajunşi înăuntru, ce era de presupus că aveau să facă? Dacă începeau să atace elevele,

asta însemna că existenţa lor avea să iasă, în mod indubitabil, la iveală. Iar Scout şi cu mine trebuia să sărim în apărarea fetelor, adică nu numai să ne batem cu ei, ci şi să ne dăm în vileag puterile magice.

Poate că ăsta era şi scopul lor. Sperau Secerătorii că o asemenea mutare ne-ar putea determina să ne reunim forţele cu Elita întunecată? Ca şi cum ne-am întoarce să ne ascundem în siguranţă în măruntaiele portavionului de îndată ce identitatea noastră de Adepţi ar fi divulgată?

Sinceră să fiu, îi credeam în stare. Părea genul de plan pe care Secerătorii l-ar pune la cale. Părea, de asemenea, genul de plan despre care Sebastian ar fi putut să aibă cunoştinţă. Mi-am făcut o notiţă în gând.

Am ajuns din nou pe porţiunea frumoasă din Pedway şi am mers în linişte până când Scout a ridicat o mână. Ne-am oprit şi, înainte ca eu să apuc s-o întreb ce văzuse, şi-a dus degetul la buze. Stăteam în mijlocul pasarelei, învăluiţi de acordurile de jazz în surdină, aşteptând…

Şi atunci am auzit ceea ce auzise şi ea: mişcare şi zgomot de pantofi cu tălpi groase, undeva în faţa noastră, pe Pedway.

— Ascundeţi-vă, ne-a ordonat ea, gonindu-ne spre parapetele ce se întindeau de o parte şi de cealaltă a coridorului.

Ea şi cu mine ne-am înghesuit în spatele unui parapet; Detroit s-a făcut mică în spatele altuia. Trăgeam toate cu ochiul afară, pe coridor.

Vampirii.

Era Marlena, cu acolitele sale, păşind pe pasarelă precum o regină înconjurată de supusele ei. Dar asta nu era tot.

— La naiba! A exclamat Scout. Au luat-o pe Veronica.

17

— Şi ce-o să facem acum? Am întrebat eu privind cum două dintre acolitele Marlenei târau după ele de-a lungul pasarelei o Veronică ce înjura de mama focului.

Părul îi cădea pe faţă, iar pe obraji îi curgeau şiroaie de lacrimi amestecate cu rimei, dar nu părea să fi fost muşcată.

Pe de altă parte însă, circoteca fiţoaselor se transforma acum în circoteca Adepţilor.

— Ce caută aici, jos? Am întrebat eu în şoaptă.

Scout a oftat din rărunchi.

— Probabil că ne-a urmărit în subsol într-o noapte, după care s-a hotărât să se joace de-a Nancy Drew. A stat cu ochii pe noi ca un uliu săptămâna asta.

— Şi crede probabil că ne-am întâlnit cu John Creed, am dedus eu, punând piesele din puzzle cap la cap. M-a întrebat tot felul de lucruri despre el toată săptămâna. Crede că noi doi suntem prieteni fiindcă el şi Jason sunt amici buni.

— N-avem ce-i face acum, a spus Scout, păşind pe Pedway.

Am urmat-o, la fel şi Detroit.

Fetele-vampiri au început să huiduie, iar acolitele au apucat-o şi mai strâns pe Veronica în momentul în care ea le-a cerut sus şi tare să-i dea drumul.

Marlena s-a învârtit în jurul fetelor-vampiri, de data asta fiind îmbrăcată cu o rochie din tweed, o capă din blană şi ciorapi din aceia demodaţi cu dungă neagră la spate. Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Aţi pierdut ceva, drăguţelor?

— Dă-i drumul, i-a cerut şi Scout. Sau te alegi cu magie şi cu blestemul focului şi cu un baston cu vârful din argint, şi o să ajungi înapoi în anii 1940, acolo unde îţi este de fapt locul.

Marlena a şuierat.

— Ăsta nu e un joc, mititico.

— M-am săturat până peste cap de oamenii care îmi tot spun asta, am bodogănit eu, ridicându-mi mâinile la orizontală.

M-am relaxat şi i-am dat voie puterii să înceapă să curgă, lăsând-o să se adune în mâini astfel încât să pot să o azvârl afară la nevoie.

— Aţi invadat Sfânta Sofia? A întrebat Scout.

Marlena şi-a arcuit o sprânceană conturată cu dermatograful.

— Aproape că nici nu avem nevoie de aşa ceva, iubitu. Nu atunci când ea rătăceşte pe coridoare de una singură.

— Bingo, a murmurat Scout.

— Daţi-mi drumul! A zbierat din nou Veronica, smucindu-se să scape din strânsoarea fetelor-vampiri.

După toate aparenţele, Marlena se săturase. S-a întors şi i-a ars o palmă peste faţă Veronicăi, lăsându-i o urmă roşie pe obraz.

— Linişte!

Urletele Veronicăi s-au transformat într-un bocet fară glas. Scout a făcut cu grijă un pas înainte.

— Marlena, chiar dacă ai ceva probleme cu noi, ei trebuie să-i dai drumul. Nu este de-a noastră şi nu are nicio legătură cu toată treaba asta. Nu va face decât să atragă atenţia asupra voastră.

Expresia Marlenei a fost şovăitoare pentru o clipă, dar, imediat după aceea, chipul ei a devenit din nou rece ca gheaţa.

— Mincinoaso!

— Este o tipă normală, i-am confirmat eu. Dacă o mai ţii aici, jos, lucrurile vor lua o întorsătură foarte, foarte urâtă pentru tine.

— Of, domnişoarelor, fiindcă tot a venit vorba despre o întorsătură urâtă, avem o problemă.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Detroit uitându-se în spatele nostru.

Nu-mi ardea deloc să fac stânga-mprejur, dar nici nu prea aveam cum s-o iau la sănătoasa. Mi-am întors şi eu privirea, încet de tot.

Vampiri. O întreagă adunătură de vampiri, venind din spatele nostru.

Dar erau altfel de vampiri. Erau vampirii lui Nicu.

Nicu şi-a făcut loc printre ei ca să ajungă în faţa cohortei. A dat din cap spre mine, Scout şi Detroit, apoi s-a luat de Marlena.

— Sunt copii, i-a spus el. Dă-i drumul.

— Ea este a mea. Prada mea. Darul meu. Premiul meu.

Vorbea graseiat, precum o cântăreaţă de operă, ceea ce m-a făcut să simt fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Ea nu face parte din lumea ta şi faptul că ai adus-o aici nu ajută la nimic.

S-a mai apropiat puţin, urmat îndeaproape de vampirii săi.

— La momentul potrivit, am spus eu în şoaptă, am s-o înhaţ pe Veronica. Voi două săriţi spre dreapta, după care o luăm la fugă.

Detroit mi-a confirmat din cap, dar Scout părea îngrijorată.

— Blestemul focului, i-am reamintit eu. Dacă ajung în raza mea de acţiune, îi scot din circulaţie.

Ea a răsuflat greoi şi a dat din cap, apoi şi-a îndreptat atenţia înapoi la vampiri şi la războiul lor pentru teritoriu în mijlocul căruia ne pomeniserăm... din nou.

Marlena şi-a pus mâinile în şolduri.

— Pui copiii mai presus de cei de teapa ta?

— S-au oferit să ne ajute. Au venit la noi cu informaţii şi ne-au tratat ca pe nişte egali. În privinţa asta, da. Îi punem pe copii mai presus decât pe cei care ne lasă la nevoie.

În liniştea care s-a aşternut, Nicu şi vampirii lui au mai făcut un pas înainte, apoi un altul, până când au ajuns chiar în spatele nostru. Nu eram deloc încântată de proximitatea lor, dar acum aveam mult mai multă încredere în el decât aveam în Marlena.

— Aşadar, hai să stabilim o dată pentru totdeauna.

— Nu-mi place deloc cum sună, a remarcat Scout.

— Detroit, am vorbit eu în şoaptă, sperând ca miturile despre vampiri să fie adevărate, la semnalul meu îndreaptă-ţi medalionul spre fetele-vampiri care o ţin prizonieră pe Veronica.

— Am priceput, mi-a răspuns ea dând din cap.

— La unu, am spus eu aplecându-mă puţin în faţă ca să mă pregătesc să le-o fur pe Veronica. Trei… doi… unu.

Detroit a deschis capacul medalionului cu un bobâmac, iar când a îndreptat lumina spre acolitele Marlenei, aceasta s-a revărsat pe întreg coridorul. Fetele-vampiri şi-au dus mâinile la ochi, şuierând din pricina luminii, şi i-au dat drumul Veronicăi. Am făcut un salt înainte şi am înşfacat-o, apoi am tras-o în spatele paravanului, urmată de Detroit şi Scout.

Am trântit-o pe Veronica pe jos şi am cercetat dacă nu cumva era rănită. Acum nu i se mai auzea gura; era, evident, în stare de şoc. În vidul din spatele nostru, vampirii din cele două sabaturi se repeziseră unii asupra celorlalţi. Vampirii lui Nicu zgâriau şi muşcau luptându-se pentru dreptul lor de a exista, iar Marlena riposta pe măsură în faţa vampirilor care încercaseră să scape de ea.

Nicu şi-a croit drum în fugă prin tot tămbălăul ca să ajungă la noi, apoi s-a oprit şi s-a uitat cu luare aminte în jos, spre Veronica. Ea şi-a ridicat spre el nişte ochi măriţi de spaimă, iar ochii lui s-au mărit de surprindere.

M-am uitat la Scout, care a ridicat din umeri.

O secundă mai târziu, Nicu a clipit şi s-a uitat la mine.

— Fugiţi, m-a îndemnat el. Cât de repede puteţi. Duceţi-o undeva în siguranţă, apoi găsiţi monştrii. Exterminaţi-i.

Şi am fugit.

Detroit ne-a condus înapoi la Enclavă. Scout şi cu mine o

sprijineam fiecare de câte o parte pe Veronica, chiar şi târând-o, la nevoie, prin tunelurile întunecoase, călăuzite fiind de lumina care izvora din medalionul lui Detroit. Aceasta din urmă s-a folosit de telefonul lui Scout ca să-i trimită un mesaj lui Daniel. Când am ajuns la Enclavă, i-am găsit pe Katie, Smith, Daniel, Michael, Jason şi Paul aşteptându-ne. Gemenele încă mai erau, probabil, în vreo misiune de-a lor.

Spiritele nu erau prea calme şi faptul că au văzut-o pe Veronica nu a ajutat la nimic. Dar Daniel şi-a păstrat cumpătul. I-a pus pe Katie şi Smith să o ajute pe Veronica, apoi ne-a strâns pe toţi ceilalţi laolaltă.

— Vampirilor le lipseşte un membru din sabat, ne-a anunţat el. Secerătorii au folosit probabil sanctuarul ca să creeze monştri. Au riscat vieţile Adepţilor şi ale vampirilor, ale celor din Pedway şi din Sfânta Sofia — ale tuturor locuitorilor oraşului. Trebuie să-i oprim chiar în seara asta.

Scout şi cu mine am schimbat o privire, dar am dat din cap. Ştiam ce aveam de făcut. Trebuia să-i găsim şi trebuia să-i scoatem afară.

— Ne ocupăm noi de fată, ne-a spus el. Voi începeţi cu sanctuarul. Cu voia lui Dumnezeu, va fi golit de Secerători. Şi, orice-ar fi, distrugeţi monştrii.

— Aşa o să facem, l-a asigurat Jason.

— Trebuie să o faceţi, l-a sfătuit Daniel. Dacă nu reuşiţi, o să dăm cu toţii de necaz.

Jason a preluat conducerea, iar Paul a rămas în ariergardă. Noi, ceilalţi — Michael, Scout, Detroit şi cu mine—, eram strâns grupaţi în mijloc.

De data asta, aveam nevoie de viteză, aşa că ne-am hotărât să ne încercăm norocul pe scurtătură, în speranţa că gâlceava dintre vampiri se stinsese deja. N-am văzut nimic deosebit până când am ajuns pe Pedway. Dar când am ieşit din oficiul personalului de serviciu — cu grijă, unul câte unul — lucrurile au devenit mai interesante.

Coridorul era pustiu, cu excepţia a cinci vampiri cu zgârieturi sângerânde — Nicu şi alţi patru.

— Fata e bine? A întrebat Nicu.

Dacă începea să nutrească ceva sentimente pentru Veronica, m-ar fi speriat de moarte.

— E bine, l-am liniştit eu. E pe mâini bune.

— Îi veţi şterge memoria acestor evenimente?

M-am uitat la Scout, care a aprobat din cap.

— Nu este genul de om în care să ai încredere în cadrul comunităţii. S-ar putea să folosească informaţiile împotriva noastră. Unul dintre ceilalţi Adepţi îşi va face lucrătura magică, astfel încât ea să nu-şi mai amintească de informaţiile care au răsuflat. Nu-i va pricinui niciun rău, a adăugat ea, văzându-i durerea copleşitoare din ochi.

Dragostea la prima vedere poate să acţioneze chiar atât de rapid?

— Atunci aşa să fie, a spus el resemnat.

— Şi cum e cu sabatul tău? L-am întrebat eu. E totul în regulă?

— Am supravieţuit acestei nopţi, mi-a răspuns Nicu, aşa că acum suntem un sabat de sine stătător.

„Oh, ce grozav”, mi-am zis eu în sinea mea.

De fapt, îi ajutaserăm pe vampiri să se aşeze la casa lor. Speram din tot sufletul să nu ne muşte de undeva mai târziu.

— Noapte bună, Adepţi.

Nicu şi-a dus mâna la inimă şi apoi membrii grupului — cu toţii deodată — ne-au făcut o plecăciune.

Detroit a deschis uşile din casa scărilor cu puterea ei magică, după care am ţâşnit înapoi în tuneluri. Chiar dacă şobolanii se întorseseră, nu se vedea nici urmă de ei.

— Crezi că asta înseamnă că şi-au luat tălpăşiţa? A întrebat Scout.

— Cred că asta înseamnă că nu lasă dâre mucilaginoase în urma lor tot timpul, a răspuns Jason. Cel puţin, aşa bănuiesc.

— Şi chiar dacă ar fi aici, a continuat Scout, s-ar putea ca Secerătorii să fi făcut curat după ei. Cine ştie?

Când am ajuns în sanctuar, am cercetat cu privirea alcovul şi ultimul coridor. Uşile erau închise, luminile erau stinse.

Dar era o dâră mucilaginoasă care ducea de la coridor în sanctuar.

— Şi iată că s-au întors, a mormăit Michael.

— Cinstit vorbind, a declarat Detroit, mă bucur niţel să văd mucozităţile. Începeam să-mi fac griji că totul a fost doar în imaginaţia mea.

— N-ai tu norocul ăsta, am replicat eu şi Scout într-un glas.

Scout i-a aruncat o privire lui Detroit.

— Capcana formată din raze laser, a atenţionat-o ea. Ai vreun antidot?

— Chiar am aşa ceva.

După ce a cotrobăit prin buzunarele pantalonilor, Detroit a scos o altă pilulă neagră, al cărei fum magic a iluminat capcana din raze laser. După aceea, a tras fermoarul unui buzunar lung de pe genunchi şi a scos de acolo un titirez pentru copii.

— O improvizaţie de moment, a spus ea, dar cred că o să meargă.

S-a lăsat pe vine, a pus titirezul pe jos, apoi l-a învârtit. S-a clătinat, dar a început să se rotească, zumzăind în vreme ce lua viteză şi se deplasa pe coridor, spre uşile duble.

În timp ce se învârtea, a început să adune în jurul axului atât fumul magic, cât şi razele laser dezvăluite de acesta. În câteva secunde, coridorul era liber, iar titirezul strălucea de noua magie în care era învăluit.

— Pe bune, cred că e cea mai tare chestie pe care ai făcut-o până acum.

Tonul lui Scout era plin de respect.

— Mă bucur că-ţi place, a zis Detroit.

S-a dus să ia titirezul, pe care i l-a întins lui Scout.

— Mă gândeam să ţi-l dau ţie. Tu poţi să descâlceşti razele laser. Fă-le să fie ale tale.

Scout a acceptat darul cu ochii strălucind de bucurie, de parcă ar fi fost în dimineaţa de Crăciun.

— Foarte bine, a conchis Jason. Drumul e acum relativ liber, aşa că haideţi să punem lucrurile pe roate.

S-a oprit în faţa uşilor duble şi ne-a aruncat o privire peste umăr.

— T oată lumea e gata?

După ce am confirmat cu toţii din cap, a deschis uşile împingându-le. Unul câte unul, ne-am strecurat înăuntru în vârful picioarelor.

— Lily, a spus el în şoaptă. Luminile.

Am extras din mine energia necesară şi am direcţionat-o în sus. Lungile şiruri de neoane au zbârnâit, trezindu-se la viaţă.

Eram pe un coridor — de genul celor pe care le vedeţi într-un spital. Era larg, cu pereţii de un verde pal, cu uşi de ambele părţi… şi cu o dâră lungă şi vâscoasă ce se întindea până în spate, spre celelalte camere.

— Rămâneţi pe loc, ne-a ordonat Jason, apoi a început să înainteze, cercetând atent din priviri camerele de pe partea dreaptă a coridorului.

Când a ajuns în dreptul celei de-a doua uşi, s-a oprit.

— Ce este? L-a întrebat Scout în şoaptă.

Ne-a făcut semn să înaintăm, apoi a intrat. L-am urmat… şi am rămas cu gura căscată de uimire.

Temperance crezuse că sanctuarul era o clinică. Dar nu arăta ca nicio clinică pe care o văzusem eu vreodată. În centrul camerei erau aliniate nişte mese lungi şi înguste pe care erau stivuite diverse echipamente medicale. Iar pereţii erau acoperiţi de table albe. Pe unele dintre ele erau şiruri nesfârşite de formule, iar pe altele erau scrise teorii — despre vampiri şi despre nemurire şi despre puterea magică.

Şi despre cum să o păstrezi o veşnicie.

Ne-am oprit şi ne-am aţintit privirile asupra ultimei table.

Pe ea erau fotografii prinse cu magneţi — fotografii ale progresului făcut de Secerători în munca lor de cercetare. Şobolani, variind ca mărime de la un ştiulete de porumb nedezvoltat până la statura unui om. Pentru o secundă, mi-a fost puţin milă de ei.

— Am avut dreptate, am spus eu. Făceau experimente, iar vampirii erau cobaii lor.

Scout stătea cu mâinile în şolduri, zgâindu-se la poze.

— Ce încercau să facă? Să creeze nişte superfiinţe magice nemuritoare?

— Probabil, a încuviinţat Jason, sau poate că au vrut doar să afle dacă există o sursă a nemuririi.

— Poate că are ceva de-a face cu dârele vâscoase, am sugerat eu. Poate că mucozităţile au servit unui scop anume. Cum ar fi, nu ştiu cum să zic, crearea unui soi de elixir al nemuririi sau aşa ceva.

— E absolut îngrozitor, a comentat Scout cu o expresie plină de dezgust. Dar îi cred în stare de aşa ceva.

— Probabil că Temperance nu avea de unde să ştie ce era cu toate chestiile astea, a intervenit Detroit. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi dat seama că nu era vorba despre o clinică.

— Sunt sigură că a făcut tot ce i-a stat în putinţă.

— Şi acum să-i lăsăm pe ai noştri să se ocupe de detalii, a hotărât Jason. Scout, fa poze cu tablele albe, ca să putem să

transmitem informaţiile mai departe. Lily, imediat ce termină ea, te apuci să le ştergi. Pe toate. N-o să-i ajutăm să-şi păstreze „cercetarea ştiinţifică”, sau cum s-o chema ea, pe care au facut-o aici.

Ne-am conformat instrucţiunilor lui. Scout se plimba încet de jur împrejurul camerei, făcând poze cu telefonul, astfel încât să avem probe pentru ceea ce Secerătorii puseseră la cale. O urmam îndeaproape. De-ndată ce facea o poză, eu ştergeam scrisul cu mâneca.

După ce camera a fost curăţată şi telefonul lui Scout a ajuns din nou în buzunarul ei, ne-am întors pe coridor. Restul încăperilor de pe etajul dispus în formă de labirint erau fie laboratoare de cercetare, fie, mai degrabă, facilităţile medicale pe care ni le descrisese Temperance. Peste tot erau ace, bandaje şi monitoare, exact aşa cum ne spusese ea, dar nu pentru vindecare. Ci pentru experimente.

Întregul loc îţi dădea fiori de groază. Şi când am cotit după un colţ… am nimerit chiar în cuibul lor.

Şobolanii ocupau un întreg coridor, iar pereţii şi podeaua erau acoperite de mucozităţi. Zeci de şobolani dormeau îngrămădiţi într-un colţ.

„Casă, dulce casă”, m-am gândit eu.

Detroit a scos un ţipăt de groază.

Şi haosul s-a dezlănţuit.

Jason s-a transfigurat imediat, iar lupul argintiu uriaş a pornit-o imediat la atac. A sărit pe spinarea unui şobolan negru, care a început să chelălăie şi să-l zgârie în încercarea de a se descotorosi de el.

M-am uitat înspre Michael, care stătea în mijlocul încăperii cu ochii măriţi de groază. L-am tras deoparte, apoi l-am ţintuit lângă zidul din celălalt capăt al coridorului.

— Rămâi aici, OK?

El a dat din cap, dar mi-a arătat-o cu degetul pe Scout.

— Cred că are nevoie de ajutor.

Scout arunca în şobolani cu ceea ce păreau a fi nişte pietricele rotunde din marmură. La fiecare impact cu pietricelele, creaturile erau scuturate de o undă de şoc — pielea lor se vălurea, formând cercuri, ca atunci când arunci o piatră în apă. Imaginea parcă era derulată cu încetinitorul. Din nefericire, cu toate că undele de şoc îi dădeau pe şobolani cu câţiva paşi

înapoi, nu-i opreau din înaintare.

M-am uitat prin încăpere — şi mi-am dat seama că era aceeaşi problemă peste tot. Tot ce faceam noi funcţiona, dar numai până la un punct.

— Tot ce facem nu prea ne foloseşte la nimic, a zbierat Paul, azvârlind un şobolan peste umăr. Nu-i omoară pe şobolani.

În momentul acela mi-a picat fisa. Vraja lui Scout ar fi funcţionat în alte împrejurări, dar o luptă obişnuită nu era suficientă ca să ne atingem scopul.

— Asta fiindcă nu sunt şobolani de-adevăratelea! Am zbierat eu acoperind vacarmul bătăliei. Scout, ce-i scoate pe vampiri din luptă?

— Păi, chestiile obişnuite! A zbierat şi ea. Focul, ţepuşele, usturoiul, crucile, argintul şi, ştii tu, dezmembrarea.

Am decis să las ultima chestie pe seama lui Jason.

— Nu uitaţi că sunt înrudiţi cu vampirii! Le-am strigat eu tuturor. Aşa că loviţi-i acolo unde-i doare!

Iar eu m-am folosit de arma mea cea mai bună. Blestemul focului nu era, propriu-zis, un foc— Jamie era cea care deţinea puterea focului —, dar eram cât se poate de aproape. Era prea mult haos ca să încerc o lovitură care să-i scoată pe toţi din circulaţie — riscul să lovesc un Adept era destul de mare. Dar Sebastian îmi spusese că puteam să-l folosesc la scară redusă. Nu aveam nimic de pierdut dacă faceam o încercare acum.

Am făcut o manevră astfel încât să am unul dintre şobolani în vizor, apoi mi-am încleştat mâinile. Am lăsat puterea să mă pătrundă, dar în loc să încerc să o lansez dintr-odată, am ridicat o singură mână, cu degetele făcute căuş, şi am vizualizat lansarea acelei singure explozii de magie spre una dintre creaturi, aşa cum mă învăţase Sebastian.

Şi apoi i-am dat drumul. Încă se mai răsucea în aer, dar era focalizată — blestemul focului se mişca într-o spirală strânsă care tăia aerul ca să ajungă la monstru şi să-l lovească drept în piept.

A căzut secerat la pământ… şi nici că s-a mai ridicat de acolo.

O fi fost Sebastian un om malefic — dar, în mod incontestabil, avea ceva talent în privinţa blestemului focului. Şi poate că era exact acel tip de foc la care vampirii nu erau imuni.

Toţi patru, împreună, ne-am folosit de puterile noastre magice ca să-i doborâm la pământ pe şobolani, unul câte unul. Nu ne-a

fost uşor — erau atât de mulţi, încât nici nu scăpăm bine de unul, că altul pornea la atac. Cu toate atacurile mele care mergeau drept la ţintă, mă apropiasem destul de tare de ghearele lor, aşa că braţele şi picioarele îmi ardeau de zgârieturile pe care le căpătasem în ofensiva mea asupra armatei de şobolani.

Am terminat cu grupul care se afla cel mai aproape de mine, după care m-am uitat la Scout. Se folosea de un creion scos din geantă — pe post de ţepuşă — ca să elimine un şobolan din faţa ei. Stratagema a funcţionat şi acesta s-a izbit de pământ, dar ceilalţi începeau deja s-o înconjoare.

— Scout! Am urlat eu peste zgomotele de încăierare şi chelălăielile monştrilor. La pământ!

Ea s-a conformat, iar eu am lansat o nouă doză din blestemul focului, care le-a culcat la pământ pe creaturile ce stăteau la pândă, gata de atac, în spatele ei. Ea a ţâşnit din nou în picioare, ridicând degetul mare de la mână în semn de victorie, după care a mai doborât o creatură din faţa ei.

— Lily!

La auzul glasului lui Detroit, am aruncat o privire în spate, aşteptându-mă să o văd înconjurată de monştri. Erau, într-adevăr, o grămadă, dar la picioarele ei, iar ea ţinea cu ambele mâini bastonul cu vârf de argint, de parcă ar fi mânuit o sabie. Pentru o Adeptă despre care se presupunea că nu era o luptătoare, reuşise, în mod categoric, să le ţină piept. Dar ea se folosea de baston ca să-mi indice un alt colţ din cameră — unde Jason era împresurat din toate părţile.

Nu-i puteam vedea întregul corp, ci doar smocuri însângerate de blană, în timp ce sărea la atac şi se rostogolea pe jos cu monştri cu tot.

— Jason!

Am luat-o la fugă spre meleu, cu mâinile întinse în faţă, trimiţând blestemul focului în spirală spre fiecare monstru care se repezea la el să-l atace.

Unul dintre ei a sărit la mine, dar am lansat blestemul focului spre el. Era prea aproape ca să-l nimerească, astfel că vârtejul de foc a ricoşat şi nu mai avea mult până să mă doboare la pământ în timp ce mă îndreptam spre Jason, dar m-am ferit din calea lui făcând un pas în lateral.

Devenisem un derviş rotitor care arunca blestemul focului în

oricine şi orice se afla între mine şi el. În cele din urmă, am ajuns la el şi l-am ajutat să-şi facă loc cu ghearele afară din grămadă. Când ne-am aflat în afara oricărui pericol, s-a aşezat pe coapse, cu limba atârnându-i în vreme ce încerca să-şi recapete suflul.

Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc.

— Bun câine.

O fi avut el înfaţişare de lup, dar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost în întregime a lui Jason Shepherd. S-a transformat din nou în om, plin de zgârieturi pe faţă şi pe braţe, şi s-a uitat în jur.

— Mulţumesc, mi-a spus el.

Am dat din cap şi l-am strâns de mână.

Stăteam, cu piepturile tresăltând de efort, în mijlocul unei încăperi pline de şobolani morţi. Orice inginerie genetică ar fi făcut Secerătorii, nu făcuseră, de fapt, mare lucru pentru longevitatea lor post-mortem. Începeau să duhnească.

Jason a aruncat o privire în jur.

— Sunteţi bine cu toţii?

Scout s-a şters pe frunte cu dosul palmei.

— Sunt bine.

— Sunt obosită, dar totul e OK, am adăugat eu.

Michael şi Paul ne-au făcut cu mâna din colţurile in care se aflau.

Detroit şi-a ridicat privirea.

— Eu nu… eu nu, a fost tot ce a reuşit să îngaime înainte de a-şi ridica cracul pantalonului.

Avea o urmă enormă de muşcătură pe partea exterioară a gambei; era sânge peste tot. Jason s-a repezit să o prindă înainte să se prăbuşească la pământ, dar nu i-a prea reuşit figura. Detroit s-a împiedicat şi s-a lovit cu spatele de perete — căzând peste un soi de buton de alarmă.

Alarma a început să răsune în întreg sanctuarul, cu un zgomot sfredelitor.

Jason a lăsat să-i scape o înjurătură.

— S-ar putea ca Secerătorii să intre în alertă din pricina asta, a zbierat el ca să acopere alarma. I-am doborât pe monştri, dar acum trebuie să o ştergem de-aici.

Detroit s-a lăsat să alunece pe podea.

— Nu sunt sigură că o să reuşesc să ies de-aici.

— Ai nevoie doar de puţin ajutor, a spus Jason cu glas blând, apoi a luat-o în braţe şi a ridicat-o în picioare. Preiau conducerea şi voi merge cât de repede pot. Strângeţi rândurile în spatele nostru în caz că ne-a scăpat ceva.

A început să alerge pe coridor. Michael a înşfacat bastonul lui Detroit şi a pornit-o după el. Scout şi cu mine i-am urmat, traversând coridor după coridor…, cel puţin până când ea s-a oprit brusc. I-am văzut pe Jason, Paul şi Michael cum dispar după un alt colţ.

— Scout, haide! S-ar putea să apară Secerătorii şi trebuie să plecăm.

Am tras-o de braţ, dar ea nu s-a urnit din loc.

Şi-a eliberat braţul.

— Nu pot să plec, Lily. Am fost şi eu în situaţia fetei-vampir dispărute — singură şi rănită. Şi ceea ce au făcut ei este îngrozitor. Nu putem să le lăsăm sanctuarul intact şi să le permitem să-şi continue munca. Pur şi simplu, nu putem.

— Scout, trebuie să plecăm. Detroit este rănită şi…

— Nu e nevoie să stai aici. Am lucrat la un farmec. Pot să-l plantez singură şi să plec după aceea. Nu e nevoie să stai şi tu aici.

Asta era! Mi-am dat seama ce făcuse în camera ei. Planificase de la bun început să scape de sanctuar.

— Am fost în mâinile lor, Lily. Ştiu cum lucrează — cât de tare te doare şi cât de rău te face să te simţi. S-a bătut cu palma peste piept. Eu sunt o Adeptă. Am făcut un legământ ca în fiecare zi să-i ajut pe oamenii pe care ei încearcă să-i rănească. Să-i împiedic să mai facă aşa ceva. Nu le pot lăsa locul acesta, ca să-l poată folosi după bunul lor plac. Nu pot.

Lacrimile au început să-i împăienjenească ochii.

— Nu pot.

Ne-am privit ochi în ochi o clipă, după care eu am dat din cap.

— Atunci rămân. Şi te ajut.

Ea a scuturat din cap.

— Ar trebui să pleci. Ai epuizat energia necesară pentru a te folosi de blestemul focului.

— Cred că Sebastian m-a învăţat cum să-mi construiesc propria putere magică.

A făcut ochii mari la mine.

— Lily…, a început ea, dar eu am clătinat din cap.

— Am încercat-o deja, într-un fel, şi cred că va funcţiona. Ai nevoie de această putere şi asta e tot ce trebuie să ştiu ca să încerc din nou. Ce se presupune că ar trebui să facă farmecul tău?

— Sanctuarul ar trebui să implodeze.

Ei bine, probabil că asta o să şi facă.

— Nu o să dărâme şi celelalte clădiri de pe stradă?

Ea a negat din cap.

— Este un farmec punctual. Va rade interiorul, dar va păstra în picioare arhitectura — structura de rezistenţă intactă. E ca şi cum ţi-ai curăţa hard drive-ul — rămâne la locul lui şi după aceea, corect?

Şi totuşi, ideea nu mă încânta prea tare — o mişcare greşită, şi, fară ajutorul altcuiva, demolam clădirea de deasupra noastră, oricare ar fi fost aceea. Dar avea dreptate — pur şi simplu, nu puteam să lăsăm locul ăsta aşa cum era. Odată luată hotărârea, am făcut semn din cap.

— OK. Ce facem acum?

Ea a băgat mâna în geantă, de unde a scos una dintre căsuţele de pe raftul ei.

— Trebuie să legăm locul prin farmece. Apoi spun incantaţia şi fugim.

— Poţi să dărâmi o clădire atât de mare?

— Nu ştiu. De fapt, nici nu am încercat până acum. Şi mai mult chiar, n-o să am decât un singur proiectil.

Mi-a venit o idee. Mi-am întins mâna spre Scout.

— Atunci, să facem din el un proiectil ca lumea. Dă-mi mâna.

— Vrei să mă ajuţi să-l declanşez?

— Data trecută a mers.

— Data trecută m-a durut.

— Şi probabil că o să te doară şi de data asta. Dar dacă asta trebuie să facem, asta o să facem. Şi suntem împreună.

— Eşti cea mai tare.

— Ştiu. Dar cel mai tare şi mai tare vreau să ies de-aici. De preferat întreagă.

Ea a încuviinţat din cap, apoi a intrat în cameră şi a pus căsuţa pe una din mese. Când s-a întors la mine, am lăsat uşile să se închidă în faţa noastră. Scout mi-a dat mâna. Am ţinut-o strâns într-a mea.

Chiar înainte să ne începem treaba, Michael a apărut în fugă

de după colţ.

— Ce faceţi? Trebuie saplecăm.

— Michael, l-am atenţionat eu. Fugi. Spune-i lui Jason să iasă din clădire şi spune-le tuturor să se ghemuiască la pământ în celălalt capăt al coridorului. Venim şi noi imediat după voi. Promitem. Dar, deocamdată, trebuie să ne ocupăm de sanctuar. Pleacă acum.

I-am văzut ezitarea — nu era sigur dacă să ne părăsească sau nu.

Scout şi-a întors privirea spre el.

— Ai încredere în mine?

Lui Michael i-a picat faţa.

— Scout…

Ea a clătinat din cap.

— Trebuie să fac asta, Michael. Şi am nevoie ca tu să ai încredere în mine. OK?

El a fugit până la ea şi i-a şoptit ceva la ureche. Scout i-a înlănţuit gâtul cu braţele şi l-a îmbrăţişat cu toată puterea, apoi i-a depus o sărutare pe obraz.

— Fugi, l-a îndemnat ea, iar Michael a şters-o imediat.

Eu aveam la fel de multă încredere în Scout ca şi el, dar asta nu însemna că nu-mi ţineam degetele încrucişate ca să-mi poarte noroc.

Scout s-a întors la locul ei, m-a luat de mână şi a închis ochii.

— Ţie îţi vine rândul atunci când auzi cuvântul „siguranţă”. Când ajung la el, fa-mi plinul.

— La treabă, am căzut eu de acord, după care ea a început să lucreze.

— Noi suntem aducătoare de lumină.

Am închis ochii. În loc să-mi trag puterea din lumea din jurul meu — o putere pe care cu greu am putut-o controla ultima oară —, mi-am imaginat o scânteie aprinzându-se de bunăvoie. Verde şi strălucitoare, de forma unei păpădii.

— Noi suntem luptătoarele dreptăţii.

Am deschis ochii. Acolo, în faţa mea, plutea o scânteie mică, verde. Mică, dar condensată. O grămadă de putere într-un mic tăciune aprins.

— Trebuie să distrugem acest loc, pentru ca noaptea să fie în siguranţă.

Am tras scânteia în noi amândouă. Ea a înflorit şi s-a revărsat

în afară. Am deschis ochii şi prin ferestruica din uşă am văzut căsuţa explodând în cioburi de lumină.

Şi apoi s-a dezlănţuit dezastrul.

Ca şi cum o tornadă ar fi izbit din plin subteranul oraşului Chicago, toate lucrurile din clădire — uşi, pereţi, mese, instrumente medicale — au fost înghiţite de suflu în spatele nostru.

Scout şi cu mine ne-am smuls mâinile din strânsoare.

Era dureros, într-adevăr— degetele îmi ardeau de parcă le-aş fi ţinut într-o vâlvătaie de flăcări —, dar încă eram pe picioare.

Şi apoi am luat-o la sănătoasa, de parcă şobolanii încă ar mai fi fost pe urmele noastre.

Săream, ca la o cursă cu obstacole, peste lămpi care se rostogoleau pe jos şi ne feream din calea echipamentelor electronice care zburau pe lângă noi, ne lipeam de perete ca să evităm uşile care veneau spre noi. Scout s-a împiedicat de un scaun de birou, iar eu am înşfacat-o şi am tras-o după mine până când s-a pus din nou pe picioare. Şi zgomotul acela — parcă era un tren marfar care se repezea urlând asupra noastră.

Pereţii au început să se evapore, rigipsul şi cablurile fiind absorbite spre centrul vrăjii. În cele din urmă, am cotit după un colţ şi am dat de Jason şi de Michael, care ţineau deschise uşile duble de la ieşirea din sanctuar.

Ne era din ce în ce mai greu să alergăm; parcă înotam prin melasă. Coşmarul meu de odinioară îmi străfulgera acum în minte: uşa la care nu fusesem în stare să ajung.

Dar, de data asta, era vorba de viaţa reală şi nu aveam de gând să mă duc la fund într-un sanctuar din vreun tunel dezgustător. Am tras de mine să înaintez, de parcă alergam spre linia de sosire. Am reuşit să trecem prin uşi chiar în momentul în care erau smulse din ţâţâni şi înghiţite de suflu.

Am fugit spre celălalt capăt al coridorului şi ne-am ghemuit în pragul tunelului împreună cu Jason, Michael, Paul şi Detroit, ca să privim ce se întâmplă în urma noastră.

Toate lucrurile — absolut toate, cu excepţia coloanelor de rezistenţă din beton —, erau absorbite într-o spirală din ce în ce mai strânsă. S-a învârtit până s-a închis, devenind o sferă de obiecte. Şi apoi, cu un poc urmat de o explozie de lumină, a dispărut.

S-a lăsat liniştea preţ de o clipă, timp în care ne-am holbat la

carcasa goală a sanctuarului — locul pe care Secerătorii nu-l mai puteau folosi ca să rănească pe cineva, sau ca să-şi dezvolte propria putere magică.

— Ei da, a rupt Scout tăcerea, asta a fost o magie bună.

18

Probabil că se înţelege de la sine că am dormit până sâmbătă dimineaţa. Era ceva în legătură cu magia serioasă, ceva ce-ţi storcea toată energia din tine.

După ce m-am dus să văd ce face Scout şi după ce am citit un mesaj de la Daniel (Detroit era bine, iar amintirile Veronicăi legate de răpirea ei fuseseră şterse de Katie, care deţinea puterea magică a manipulării), am reuşit, în cele din urmă, să-mi trag pe mine jeanşii şi hanoracul ca să mă duc la cantină după micul dejun. Am înhăţat o tavă şi am încărcat-o cu o mulţime de energizante: suc de fructe, iaurt şi brioşe pentru mine, apoi o farfurie cu ouă, costiţă şi pâine prăjită pentru Scout. Am ignorat privirile iscoditoare în timp ce treceam cu tava prin Sala Mare. Credeau că sunt o ciudată, şi poate că aşa şi eram. Dar mă şi speteam muncind ca ele să fie în siguranţă, aşa că aveam dreptul la puţină ciudăţenie din când în când.

La întoarcere, m-am dus direct în camera lui Scout. Am băgat la ghiozdan fără să ne vorbim; abia după ce am curăţat efectiv tava de ultima firimitură am mormăit ceva despre cât de obosite eram. Cu toate că mă bătea gândul să facem o plimbare până la doamna M. Pentru un mic dejun suplimentar.

Şi cam aşa s-a desfaşurat restul dimineţii, cel puţin până când ne-am mutat în camera mea.

La urma urmelor, era sâmbătă şi aveam o întâlnire.

Cu un vârcolac.

Ştiu, ştiu. Fac pe adolescenta fără seamăn, absolut sofisticată, magică, exuberantă, alături de prieteni în orice împrejurare.

Sigur că da, partea cu „adolescenta” e cea mai importantă din toată afirmaţia. Partea care m-a făcut să mă schimb de patru ori, trecându-mi rapid în revistă fustele şi jeanşii şi topurile şi eşarfele, până când podeaua aproape că nu se mai vedea de haine. Scout citea o revistă stând pe patul meu şi, în general, nefiindu-mi de mare ajutor.

Îmi sugerase să port un „sac de cartofi”.

Şi ce voia să însemne chestia asta?

Soarele dispăruse, aşa că m-am hotărât asupra unor jeanşi mulaţi asortaţi cu un maiou şi un pulover tricotat. Am dat-o afară pe Scout din camera mea şi am încuiat uşa după noi, apoi mi-am pus cheia pe după gât. Începusem să mă obişnuiesc s-o port, şi era ceva anume în greutatea ei, ceva oarecum familiar.

Afară, în faţa uşii mele, Scout a căscat din nou, cu dosul mâinii la gură.

— Vrei să mergi la masa de seară când te întorci?

— Pare un plan destul de bun.

Ea a dat din cap, după care a început să-şi târşâie picioarele spre uşa ei.

— Mă găseşti la mine în cameră. Salută garguiele din partea mea.

Am pufnit în râs.

— Mda, şi o să-mi facă şi ele cu mâna, în chip de răspuns?

Ea a ridicat din sprânceană.

Corect. Eram la Sfânta Sofia.

Dar, totodată, era şi weekend la Sfânta Sofia, aşa că pe drumul spre uşa de la intrarea principală am remarcat că era destul de multă linişte în clădire. După unele fete veniseră părinţii să le ia acasă în weekend; altele ieşiseră să exploreze oraşul.

Iar eu? Eu mergeam la întâlnire cu un vârcolac.

El stătea la marginea terenului mănăstirii. Era îmbrăcat în jeanşi, o cămaşă băgată în pantaloni, de acelaşi albastru primăvăratic ca şi ochii lui. În mână ţinea un coş de picnic de modă veche.

— Bună, Lily Parker, m-a salutat el, aplecându-se spre mine şi lipindu-şi buzele de ale mele. O sâmbătă fericită.

— O sâmbătă fericită.

— Scopul nostru pe ziua de azi, a declarat el, este să pretindem, pentru câteva ore, că suntem normali. Aşa că m-am gândit să ne petrecem timpul împreună în aer liber. La soare. Şi nu în subsol.

Am zâmbit larg.

— Minţile luminate gândesc la fel.

Am făcut un semn din cap spre coş.

— Ce-i cu ăsta?

— Mergem la un picnic.

— Picnic?

El mi-a întins mâna.

— Haide. Nu avem decât o oră la dispoziţie.

Înainte să-l iau de mână, m-am uitat la el un moment, încercând să-mi dau seama ce punea la cale.

— O oră?

— Pentru prânz. După aceea avem o întâlnire.

— În regulă, băiete. Dar ai grijă să iasă totul ca lumea.

— Băiete? Nu suntem la o întâlnire din 1974.

Mi-am dat ochii peste cap, dar nu mi-am putut reprima rânjetul. Luându-mi mâna într-a lui, m-a condus înainte pe trotuar.

Locul nostru pentru picnic era un pătrat de iarbă dintr-un parc lung şi îngust aflat între două clădiri dincolo de bulevardul Michigan. Semăna cu un rând de pe o tablă de şah, pătratele de iarbă alternând cu fântâni şi scuaruri cu bănci. Jason a scos pătura lui de lână din coşul de picnic şi mi-a întins galant o mână.

M-am aşezat şi am aşteptat să-şi descarce coşul. Primul lucru pe care l-a scos a fost o cutie albă strălucitoare. I-a desfăcut capacul, dând la iveală două brioşe cu cacao pudrate cu zahăr.

Am rupt una dintre ele în două şi am muşcat o bucăţică.

— Uau. E foarte bună.

— Le-am făcut eu cu mâna mea.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Am spus cumva „le-am făcut”? Am vrut să spun că le-am ales cu mâna mea de la o brutărie, în drum spre tine.

— Mă gândeam eu. Vreau să spun, când să mai ai timp să şi găteşti? Şi locuieşti într-un cămin, nu-i aşa? Ai măcar o bucătărie?

— Am chibrituri şi un fierbător.

— Rebelule.

— Dar cu o cauză anume. Stai pe lângă mine, puştoaico. Ai multe de văzut.

Am clătinat din cap la gluma lui şi am mai rupt o fărâmă de brioşă, evitând, pe cât posibil, să-mi împroşc jeanşii cu o ninsoare de zahăr pudră.

Timp de aproape o oră, am stat pe pătura întinsă pe iarbă şi am mâncat. Am glumit. Am râs. Am vorbit despre locurile

noastre natale şi despre colegii de şcoală.

Timp de aproape o oră, am pretins că eram nişte adolescenţi care nu aveau nimic altceva de făcut în weekend decât să-şi termine temele, să-şi petreacă serile acasă la un prieten sau să se gândească ce lucruri or să poarte luni dimineaţă la şcoală.

Eram pur şi simplu… noi înşine.

Şi, cu cât stăteam mai mult pe iarbă în ziua aceea frumoasă de toamnă, cu atât râdeam mai tare.

Ori de câte ori râdea, lui Jason îi apăreau pliuri pe nas.

Ori de câte ori râdea, inima îmi zvâcnea uşor în piept.

Dacă nu eram cu băgare de seamă, aveam să mă îndrăgostesc lulea de băiatul ăsta.

Şi totuşi, aveam o senzaţie… ciudată. Poate din pricina faptului că mă întâlnisem cu Sebastian. Poate din pricina faptului că-l văzusem pe Jason transformat în lup. Poate că era doar obosit. Dar era ceva în ochii lui. Ceva mai întunecat decât văzusem eu până acum. Scout mi-a spus cândva că vara fusese lungă şi că Adepţii erau obosiţi.

Poate faptul că lupta pentru o cauză dreaptă îl epuizase şi pe el.

Dar mi-am alungat gândul din minte. Aveam destul timp să-mi fac griji odată cu căderea nopţii. Deocamdată, soarele îmi era suficient.

După ce am terminat prânzul, am aruncat gunoiul şi am împachetat pătura la loc. Luându-mi mâna într-a lui, Jason m-a condus spre locul de „întâlnire”, de cealaltă parte a râului. Am traversat podul, eu mergând pe lângă balustradă, cu ochii la apa de sub noi.

— Ştii ceva, o vopsesc în verde, pentru ziua Sfântului Patrick.

— Mda, am văzut asta odată, la televizor. E grozav, fiindcă trece chiar prin centrul oraşului.

Când am ajuns de cealaltă parte a podului, am coborât câteva trepte până la un mic doc de pe malul râului. M-am uitat la el.

— Ce ai de gând?

— Mergem intr-o scurtă călătorie, mi-a spus Jason, făcând un semn spre dreapta.

Am aruncat o privire peste râu, unde o ambarcaţiune lunguiaţă, pe puntea căreia erau zeci de scaune, aluneca înspre noi.

— Croazieră, a adăugat el. Vom merge într-o scurtă călătorie

de agrement.

— Înţeleg. Mulţumesc că mă ţii la curent.

— Oricând, Lily. Oricând.

Când ambarcaţiunea a tras la mal, am aşteptat ca pasagerii să coboare; apoi Jason i-a înmânat căpitanului două bilete. Ne-am aşezat unul lângă altul în partea din faţă a ambarcaţiunii şi, când a avut cale liberă, căpitanul a pornit motoarele. Ne-am îndepărtat de doc şi ne-am cufundat mai adânc în pădurea de oţel şi beton. Mă holbam în sus, la turnurile care se măreau pe măsură ce se apropiau de noi. Unele dintre ele arătau ca nişte piscuri de sticlă. Altele erau rotunde, ca nişte zaharniţe gigantice.

— Sunt poreclite ştiuleţii de porumb, mi-a spus Jason, arătând înspre cele două turnuri gemene arcuite, pline de maşini parcate.

— Aşa şi arată, am căzut eu de acord, cu gâtul întors spre ele pe când le depăşeam.

— Uite ce e, sprijină-te de mine, mi-a şoptit el, aşezându-se în aşa fel încât să pot sta confortabil, şi m-am lăsat pe spate, cu capul pe pieptul lui.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul meu şi am plutit în josul râului Chicago, cu lumea de jur împrejurul nostru. Pentru prima oară după multă vreme, mă simţeam în siguranţă. Fără nicio grijă. Şi chiar dacă lumea era plină de stafii şi de monştri şi de intenţii rele, nu aveau cum să mă atingă. Nu acum. Nu în timp ce pluteam pe apa albastră ca cerneala, cu arcadele nituite ale podurilor din oţel deasupra noastră, de un portocaliu-roşcat, profilându-se pe cerul de un azuriu strălucitor.

— Mă gândeam la Sneak, mi-a şoptit el. Cred că ar trebui să mergem împreună.

Aveam senzaţia că din stomacul meu şi-a luat zborul un stol de păsărele şi eram fericită că Jason nu-mi putea vedea rânjetul prostesc întipărit pe chip.

— Mda, am răspuns eu. Sună bine.

M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Viaţa e frumoasă.

Măcar de data asta, pur şi simplu, aşa era.

Dar asemenea momente nu durează o veşnicie, nu-i aşa?

Eram din nou pe uscat şi ne îndreptam spre Sfânta Sofia, când, la un moment dat, m-a tras pe aleea ce ducea la grădina

cu ţepi. M-am gândit că voia să mergem într-un loc unde puteam sta de vorbă în linişte. Nu mă aşteptasem să se descheie la cămaşă. M-am înroşit la faţă şi mi-am ferit privirea, dar văzusem suficient cât să-mi dau seama că avea un corp de atlet.

— Poţi să te uiţi, mi-a spus el chicotind. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Mi-am întors din nou privirea spre el, arcuindu-mi o sprânceană a suspiciune.

A ridicat două degete.

— E absolut decent. Pe cuvânt.

M-am uitat şi… am rămas cu gura căscată. Pe piept avea trei zgârieturi lungi, cam de treizeci de centimetri fiecare. Erau vindecate de-acum, trei vălurele de piele rozalie, cicatrici cauzate de un atac.

Instinctiv, am întins mâna să-l ating, dar mi-am încleştat imediat pumnii.

— Ce-ai păţit?

— Iniţierea, a spus el.

Nu-mi dădeam seama prea bine dacă se referea la asta ca la o medalie de onoare cu ocazia intrării în tagma vârcolacilor, sau dacă era doar însemnul iniţierii lui. Dar apoi mi-am adus aminte că-mi spusese că era vorba despre o trăsătură moştenită.

— Când un lup ajunge la maturitate, el sau ea întreprinde un soi de călătorie nocturnă ca şi cum ar urmări o viziune. El — eu — am fost în pădure. Trecuse deja o parte din noapte — orele se scurgeau una după alta, dar nu-mi aduc aminte ce am făcut. O parte îmi amintesc totuşi, dar multe amintiri sunt doar sunete şi imagini disparate.

— Ce sunete şi imagini îţi aminteşti?

El a scuturat din cap.

— Am jurat să păstrez secretul.

— Serios?

Pe chip i se citea înverşunarea.

— Este una din reguli. Părinţii mei nici nu ştiu măcar ce s-a petrecut. Doar eu şi — s-a uitat în jos, la cicatricile de pe pieptul său — eu şi lupul care a făcut asta.

— Iniţierea, am repetat eu. Pare destul de dură.

— Gândeşti ca o fiinţă umană. Gândeşte-te la căţelandri. Ei învaţă jucându-se — să se lupte, să muşte, să zgârie cu

ghearele. E diferit faţă de cum învaţă oamenii. A ridicat din umeri. E acelaşi lucru şi pentru vârcolaci. Lumea e un loc violent.

— Ai — am făcut o pauză, încercând să găsesc o modalitate de a formula întrebarea — ai învăţat ceva cât timp ai fost acolo? Adică, ai avut vreo viziune? Ai văzut o parte din viitorul tău sau aşa ceva?

— Cred că s-ar putea spune că am înţeles ce înseamnă să fiu ceea ce sunt.

Ochii lui au părut să se înceţoşeze, de parcă, orice ar fi învăţat, nu-l impresiona prea tare.

— E vorba de magie? L-am întrebat eu cu uimire. Adică, devii Adept şi faci parte din Enclava Trei…

S-a întunecat la faţă.

— Sunt un Adept fiindcă sunt altfel, sunt diferit şi sunt puternic. Nu pentru că aş avea talent.

Şi-a ferit privirea. Îmi dădeam seama că îl deranja ceva — ceva în legătură cu faptul că era vârcolac —, dar încă nu ştiam sigur despre ce anume era vorba.

Ce voise să-mi arate? Cicatricile?

— Ce este? L-am întrebat eu.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Şi s-ar putea să însemne ceva pentru tine. Sau poate că nu — dar tot trebuie să-ţi spun.

Am simţit un gol în stomac. Scout încercase să mă avertizeze în privinţa lui Jason; cu toate astea, nu-mi spusese nimic în mod special. Acum mă întrebam dacă urma să aflu toate acele detalii îngrozitoare. Avea o prietenă? Era un Secerător sub acoperire? Mă văzuse stând de vorbă cu Sebastian?

Mi-am muşcat marginea buzei.

— OK. Dă-i drumul.

— Este un blestem, mi-a spus el.

Am rămas o clipă fară grai.

— Nu ştiu ce vrei să spui prin „blestem”.

El a clătinat din cap, dar a continuat să-mi evite privirea.

— Vreau să spun că nu este un dar sau o putere magică. Nu sunt vreun soi de mutant romantic. Nu sunt un supererou.

Şi-a ridicat privirea spre mine, iar ochii lui şi-au schimbat culoarea — din albaştri în galbeni-verzui —, exact ca ai unui animal pe timp de noapte. Vocea i s-a îngroşat, devenind mai mârâită.

— În Antichitate a trăit un rege pe nume Lycaon. Era crud deopotrivă cu zeii şi cu oamenii, aşa că a fost pedepsit şi de unii, şi de alţii. Zeii l-au pedepsit transformându-l în lup — dar numai pe jumătate. Aşa că nu era nici lup, nici om. Trebuia să-şi ducă traiul între două lumi, nefacând parte, cu adevărat, din niciuna dintre ele. Oamenii l-au pedepsit pentru asta.

L-am luat de mână, împletindu-mi degetele într-ale lui.

— Şi de atunci a început totul?

Jason a încuviinţat din cap.

— De la Lycaon şi fiii lui. Ei sunt strămoşii mei şi cauza a tot ce se întâmplă cu mine. Port în mine blestemul zi de zi, Lily, păcatele strămoşilor.

— Mi-ai spus că ai fugit atunci când ai aflat că eşti lup. De-asta ai plecat?

— În parte, da.

Şi-a ridicat privirea, aţintind-o în zare, spre oraş.

A rămas în tăcere o bună bucată de vreme.

— De ce am senzaţia că nu-mi spui totul?

I-a trebuit un moment ca să-şi întoarcă privirea înapoi, şi, când a făcut-o, din ochi îi răzbătea tristeţea.

— Îmi place de tine, Lily.

Mi-am ferit privirea, aşteptându-mă la tot ce putea fi mai rău.

— Nu sunt o fiinţă umană, a spus el, într-un final. Ştiu că m-ai văzut transformându-mă în lup, dar nu era lună plină.

Dacă se întâmplă să fii atunci în preajma mea, te-aş putea răni fară să vreau.

— Să mă răneşti?

— Pe măsură ce luna creşte, îmi slăbeşte autocontrolul. Pot sta în preajma prietenilor atâta timp cât nu e lună plină. Altminteri, noi fugim de lume.

— Rămânem prieteni?

Ochii i s-au transformat din albaştri în verzi şi apoi din nou în albaştri, iar inima mea a făcut o călătorie în timp.

— Ţin la tine, Lily. Şi nu ar trebui. Nu, fiindcă aş putea să-ţi pun viaţa în primejdie. Va exista o fată în viaţa mea. O lupoaică pe care o vor alege părinţii mei pentru mine.

Simţeam cum îmi vâjâie capul.

— Ăsta e adevăratul blestem, mi-a spus el. Nu faptul că mă transform, nici măcar faptul că-mi pierd controlul atunci când e lună plină. Blestemul este singurătatea. Despărţirea. Faptul că

nu sunt, efectiv, nimic altceva decât un lup, deoarece să fiu altcineva — să fiu o fiinţă omenească — înseamnă să-i pun în primejdie pe toţi ceilalţi.

Am tăcut amândoi o clipă.

— Trebuie să-mi spui ceva, a zis apoi.

— Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea.

— Spune-mi că nu contează.

Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile, dar ce puteam să-i spun acestui băiat? Acestui băiat cu ochi primăvăratici?

— Cred că lecţia pe care am învăţat-o în aceste ultime câteva săptămâni este că viaţa este rareori aşa cum credem noi că va fi. Aşa că ne străduim din răsputeri să răzbim cumva. Corect?

— Asta înseamnă că rămâne să mergem împreună la Sneak?

Am tăcut un moment, calculând alternativele. În cel mai bun caz, ne petreceam, pur şi simplu, timpul împreună, fără să ne batem capul facându-ne griji pentru viitor.

În cel mai rău caz? Mă îndrăgostisem de băiatul nepotrivit şi îmi pierdusem complet capul.

Dar nu aveam nici măcar şaisprezece ani şi viitorul era încă departe. Cu toată nebunia din lume — în special din lumea mea —, de ce să nu mă bucur de ce am, corect?

— Păi da, am răspuns eu într-un final. Putem să mergem împreună la Sneak.

Mârâind victorios, m-a strâns cu putere în braţe, iar corpul lui mirosea a raze de soare şi a colonie de primăvară.

— Ştiam eu de ce te plac.

Ne-am ţinut de mână în timp ce ne întorceam la Sfânta Sofia, dar nu am mai scos nicio vorbă pe drum. El s-a oprit în faţa porţii şi m-a îmbrăţişat din nou, apoi s-a aplecat să-mi depună o sărutare pe buze.

După ce a plecat, am aruncat o privire spre şcoală. Nu eram pregătită să intru. M-am uitat din nou înspre oraş şi am dat cu ochii de familiara lună portocalie a unei cafenele din josul străzii.

— Nimic nu ţi-ar face mai bine decât un latte macchiato la un preţ puţin cam piperat, mi-am spus eu încetişor, după care m-am întors pe stradă ca să ajung pe bulevardul Michigan, încercând să-mi limpezesc gândurile.

Era blestemat.

Repet. Era blestemat. Şi când era lună plină, dacă mă

nimeream prin preajma lui, mai degrabă m-ar fi făcut bucăţi decât să mă sărute. După cum bănuiam, era o chestie care tindea să-l descurajeze în privinţa întâlnirilor cu fiinţe umane.

De ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie aşa ceva, când totul părea atât de promiţător? Când începuse să-mi placă de un băiat cu ochi albaştri care, cel puţin până cu câteva minute în urmă, nu încercase să mă omoare. Era un secret apăsător, şi pe mine cădea toată beleaua să-i fac faţă. Ce-ar fi trebuit să fac? Să-i spun că nu conta?

Sau şi mai rău — să-l mint? Să-i spun că aveam să găsim o soluţie pe care mii de ani — şi probabil mii de lupi — nu o dăduseră în vileag?

Lacrimile îmi înţepau colţurile ochilor.

Am traversat strada pe la semafor. Mă confruntasem cu faptul că fusesem abandonată în Chicago, mă alesesem cu blestemul focului şi cu o prietenă cu un secret magic şi eram tot timpul măcinată de îndoieli în privinţa părinţilor mei.

Asta a fost picătura care a umplut cupa Adeptei.

Poate că era mai bine să sar peste latte macchiato şi să iau direct o ciocolată caldă triplă.

— Ne-am tot întâlnit în ultima vreme.

Mi-am ridicat privirea. Sebastian stătea în faţa cafenelei cu un pahar portocaliu din carton în mână. Purta jeanşi şi o jachetă din lână bleumarin care se potrivea aproape perfect cu nuanţa ochilor lui.

Mi-am şters lacrima care îmi alunecase în jos pe obraz, cât mai firesc cu putinţă.

— Presupun că nu e o simplă coincidenţă faptul că te afli la un cvartal distanţă de Sfânta Sofia, nu?

El s-a încruntat şi a ridicat paharul la vedere.

— De fapt, chiar este. Părinţii mei au un apartament aici.

A făcut un semn din mână spre turnul de deasupra cafenelei.

— Am venit în vizită.

Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama că până şi Secerătorii, oricare ar fi fost motivaţiile lor, erau şi ei oameni. Cu părinţi şi apartamente şi vieţi dincolo de bătăliile nocturne.

Şi totuşi…

— Să ştii că noi doi nu vom fi prieteni.

Ochii lui au părut să se întunece.

— Nici nu mă aşteptam să fim.

— Bine.

— Prietenia e mult mai simplă decât ceea ce este între noi.

I-am aruncat o privire iscoditoare.

— Nu este nimic între noi.

— Şi atunci, de ce mai stai aici?

Mi-am ferit privirea.

— Lumea nu este în alb şi negru, Lily. Ambivalenţa este la putere în ziua de azi.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun exact ceea ce ţi-am spus. Adică, rareori lucrurile sunt atât de simple pe cât par. Uneori nu-ţi poţi da seama cum se termină povestea până nu o citeşti pe toată.

— Şi ce se presupune că ar trebui să faci până ajungi la sfârşitul poveştii?

S-a uitat în jur, la oraş, cu mândria întipărită pe chip. Nu puteam să neg că era un tip bine — păr negru, sprâncene întunecate, ochi întunecaţi. Avea alura unui înger căzut — şi aparent acelaşi spirit malefic. Dar, ca să fiu cinstită, mă ajutase şi îmi furnizase informaţii utile.

— Se presupune că trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă cu ceea ce ai la îndemână. Sau cu ceea ce se presupune că primeşti în dar.

Şi-a coborât privirea spre mine.

— Nu e nimic rău în asta, Lily. Aşa e viaţa.

Dar tocmai aici greşea el.

— Nu, l-am contrazis eu. Nu despre asta este vorba. În niciun caz.

Mi-am făcut palmele căuş, am închis ochii şi am suflat în ele. Când le-am deschis din nou, scânteia era acolo, micuţa stea de putere verde în stare pură.

Mi-am ridicat ochii spre el şi i-am văzut surprinderea de pe chip. Bănuiam că nu se aşteptase să învăţ atât de repede.

— Nu este o armă. Nu este o strategie. Este ceea ce ţine universul laolaltă. Ceea ce ne face să mergem înainte. Vrei să mă îndoiesc de prietenii mei. Vrei să mă îndoiesc de ceea ce fac, de bătălia pe care o poartă.

Mi-am deschis larg palmele şi am eliberat scânteia. Pentru o clipă, am urmărit-o cum zboară de colo-colo şi cum pluteşte, apoi am schiţat din buze comanda „întoarce-te”. Scânteia a

descris o spirală în aer, apoi un arc descendent şi a aterizat din nou în palma mea.

Când am vorbit din nou, vocea îmi era liniştită.

— Nu pot să-mi dau seama de ce stai de vorbă cu mine. Şi nici nu ştiu sigur dacă pot avea încredere în tine. Dar ştiu care e diferenţa dintre bine şi rău. Nu am nevoie să mi-o spună vreun băiat sau vreo fată sau vreun Adept sau vreun Secerător. Voi încercaţi să înecaţi oamenii în marea propriei lor nefericiri.

Am înghiţit în sec.

— Şi noi încercăm să-i aducem înapoi.

— Nu e niciodată chiar atât de simplu.

— Este atât de simplu, am afirmat eu, cu ochii pe scânteia care plutea — de parcă ar fi aşteptat comanda mea — chiar pe deasupra palmei mele. Se poate ca magia noastră să nu dureze prea mult. Dar nu este o forţă distructivă.

Mi-am ridicat privirea spre Sebastian, aşteptându-mă să văd o expresie de dispreţ sau de dezaprobare pe chipul lui. In schimb, am detectat în ochii lui ceva ce aducea a blândeţe.

S-a uitat în jos, la palma lui încleştată, după care a deschis-o. Între degetele făcute căuş era cuibărită propria lui scânteie. Pe neaşteptate, a ţâşnit afară să se întâlnească acolo cu scânteia mea — atracţia forţelor opuse. Precum doi îndrăgostiţi despărţiţi de multă vreme, scânteile s-au înlănţuit, apoi s-au înălţat şi au plutit purtate de curenţii de aer de pe bulevardul Erie.

— Asta ca să nu uiţi că lumea nu este doar în alb şi negru, m-a avertizat el. Este gri. Şi oricine spune altceva minte.

A întins mâna şi, cu un deget, mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Meriţi ceva mai mult decât simple minciuni.

După aceea s-a întors şi s-a îndepărtat de mine.

Am rămas pe loc imaginându-mi cum lumea — oraşul — se învârte în jurul meu, precum în jurul unei axe.

Dar dacă nu era aşa de uşor să discerni între bine şi rău?

De unde să ştii care erau indivizii cei răi?

M-am uitat peste drum, la clădirea Portman Electric, şi mi-am lăsat privirea să alunece peste cărămizile solide şi peisajul simplu… şi peste literele care alcătuiau firma Fundaţiei de Cercetare Sterling.

Şi ceea ce era şi mai important chiar, de unde să ştii care erau indivizii cei buni?

După ce am traversat strada şi am pornit-o de-a lungul cvartalului, am dat de un grup de turişti care stăteau în faţa porţii din piatră a mănăstirii. Conducătorul de grup purta o haină neagră lungă şi un joben negru, iar pe umărul său stătea un corb negru. Stătea cocoţat pe zidul din piatră, în razele soarelui, cu mâinile întinse şi vorbind răspicat. Turiştii se tot uitau în spaţiul dintre el şi mănăstire — plimbându-şi privirile înainte şi înapoi—, de parcă nu ştiau ce să creadă. M-am oprit la câţiva paşi distanţă să trag cu urechea.

— Şi în 1901, a continuat el, mănăstirea a fost martora unei dispariţii misterioase. Uşa unei camere pe care o împărţeau patru călugăriţe zdrăgănea din pricina vântului care urla afară, aşa că era încuiată în fiecare seară, după ce călugăriţele se retrăgeau la culcare. Dar lacătul era pe exteriorul uşii, aşa că, odată ce se duceau la culcare, trebuiau să stea în cameră până a doua zi, când li se dădea drumul. Într-o seară, sora Bernadette s-a dus la culcare împreună cu suratele ei. Şi-au urat noapte bună, şi-au spus rugăciunea de seară şi au adormit. Dar, când celelalte călugăriţe s-au trezit a doua zi dimineaţă, sora Bernadette era de negăsit! Aşternutul ei era răvăşit — şi încă mai era cald. Dar patul era gol — şi uşa încuiată pe dinafară! Sora Bernadette dispăruse în noapte şi nici că a mai fost găsită vreodată.

Turiştii au scos murmure pline de interes, după care au început să facă poze cu mănăstirea.

La câteva săptămâni după iniţierea mea în blestemul focului, povestea lui cu fantome nu-mi părea chiar atât de neobişnuită. Bănuiam eu cam pe unde ar fi putut să se ducă sora Bernadette…

Bărbatul în negru m-a văzut îndreptându-mă spre poartă şi mi-a făcut cu mâna.

— Domnişoară, eşti elevă la Şcoala de Fete Sfânta Sofia?

Turiştii s-au întors cu faţa spre mine. Unii dintre ei chiar păreau destul de speriaţi, de parcă nu ar fi fost siguri dacă întreaga poveste era sau nu reală. Alţii păreau sceptici, de parcă nu ar fi fost siguri dacă eram sau nu o plantă.

— Mmm, da, am răspuns eu. Sunt.

— Aha, a făcut el. Şi ai văzut ceva misterios pe venerabilele holuri de la Sfânta Sofia?

M-am uitat la el o clipă, cu o mutră impasibilă.

— La Sfânta Sofia? N-aş zice. Nimic altceva în afară de, ştiţi şi dumneavoastră, învăţătură.

Văzându-i privirea dezamăgită, mi-am continuat drumul, intrând pe poartă. Mi-am ridicat privirea spre turnurile negre din piatră şi spre monştrii care străjuiau faţada. Acestea erau garguiele la care se referise Scout, cu chipurile lor colţuroase de dragoni şi cu aripile strânse. Erau cocoţate la colţurile clădirii, cu norii trecând în fugă prin spatele lor şi cu corpurile avântate în aer de parcă erau gata să-şi ia zborul.

— În mod categoric, se potrivesc cu Sfânta Sofia, am murmurat eu, dar nu se poate spune că sunt tocmai drăguţe.

„OK, poate că nu e decât rodul imaginaţiei mele. Poate că sunt obosită, sau faptul că am dat nas în nas cu Sebastian a fost ca o lovitură în moalele capului.”

Dar tocmai când îmi treceau aceste gânduri prin minte şi până să mai apuc să fac un pas înainte, garguiul din colţul drept al clădirii şi-a înclinat capul şi s-a uitat fix la mine cu o privire deloc amuzată.

Cinstit vorbind, părea uşor iritat.

Am rămas cu gura căscată. Nu-mi dădeam seama dacă eram mai surprinsă de faptul că se mişcase — sau de faptul că se simţea ofensat deoarece nu-l consideram îndeajuns de drăguţ.

„Îmi pare rău”, am schiţat eu din buze.

Cât ai clipi din ochi, şi-a reluat poziţia iniţială, arătând exact aşa ca înainte.

Să fi fost doar o iluzie optică?

„Pe de altă parte”, am cugetat eu, îndreptându-mă din nou spre uşă, „am fost martora unor lucruri şi mai ciudate de-atât.”

La urma urmelor, eram la Sfânta Sofia.